

၁၉၉၆

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရင်ဖြတ်နိုး

အဖြူရောင်ခြယ်သောချစ်ခြင်းဖြင့်သာ

ပန်းချီသန်းစန္ဒြေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူပိုင်ပြုချက် အမှတ် - ၅၀၀၁၀၀၀၁၀၉
- ပျက်နာပုံပေါ်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၁၅၀၅၀၉
- အပုံဒီဇိုင်း - သိန်းထွန်းကြည်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(ပြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
ဟင်္ဂလတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (ပြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
ဟင်္ဂလတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊
ပထမအကြိမ်
- အုပ်ပေါက် - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

ရှင်မြတ်နိုး
 - အဖြူရောင်ခြယ်သောချစ်ခြင်းဖြင့်သာ / ရှင်မြတ်နိုး
 - စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၀၉၊ ရန်ကင်းမြို့
 ၂၈၈ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
 (၁) အဖြူရောင်ခြယ်သောချစ်ခြင်းဖြင့်သာ

အခန်း (၁)

“လူနာရှင်က သမီးလား”
 “ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”
 “လူနာနဲ့ဘာတော်လဲ”
 “သမီးအကြီးပါ”
 “ဪ...ဦးအောင်မော်ရဲ့သမီးလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ရှင်”
 “အင်း...ဒါဆိုရင်တော့ သေသေချာချာနားထောင်နေ
 သမီး”
 “ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”
 ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်ရပေမယ့် သူမ
 နိတ်တွေ ဘယ်လောက်တောင် သွေးပျက်မတတ် ချောက်ချားနေ

သလဲဆိုတာ ဖြူလျော်လျော်မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဆရာဝန်ကြီးက စာနာနားလည်နေဟန်ရှိသည်။

တတ်မှန်ချုပ်လေးကိုကြည့်လိုက် သွေးစစ်ထားသောအဖြေကိုကြည့်လိုက်၊ အသားစစ်ထားသော အဖြေကိုကြည့်လိုက်နှင့် သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ကြိတ်ရှိုက်ကာ သူမမျက်နှာဆီ စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး....

“လူနာက အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်နေတယ် သမီး”

“ရှင်”

ပြိုဆင်းလာသော မျက်ရည်များက ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။ ဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းဆိုသော အသိတွေက သူမနှင့် ချက်ချင်းပင် ကင်းကွာသွားရသည်။

“စစ်ချက်တွေအားလုံးက အဲဒီအဖြေကိုပဲ ပေးနေပြီ သမီး”

“အဟင့်...ဟင့်”

“အဟင့်...ဟင့်”

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် အသံလေးထွက်ကာပင် တသိန် သိန် ရှိုက်ငိုလိုက်မိတော့သည်။
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အဖေ့ရောဂါက အဆုတ်ကင်ဆာတဲ့။

“လူနာကို ဆေးရုံတင်ရင်ကောင်းမယ်၊ အခြေအနေက အရမ်းဆိုးနေတာလေ”

ဆေးရုံတင်ရမယ်တဲ့။

ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ။ အခုလို ဆေးခန်းလေး ပြုပြင်နေရတာပင် သူမတို့မိသားစု အနှစ်နှစ်အလလက စုဆောင်းထားတဲ့ စုဆောင်းငွေလေးတွေအားလုံး ကုန်နေချေပြီ။

ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆေးရုံတင်နိုင်မည်နည်း။

အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲနေ၍သာ သူမ စိတ်မကောင်းလွန်း၍ ဆေးရုံကြီးကိုသွားပြီး ဆေးတွေစစ်ခဲ့ရတာ သွားရလာရစရိတ်နှင့် ဆေးဖိုးကြောင့် လူက အသက်ပင် ၀၀မရှုနိုင်။ အဲဒီလိုလုပ်မှလည်း ရောဂါအမှန်ကိုသိရမှာလေမို့ စစ်ဆေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူမ သိခွင့်ရလိုက်ပြီ။

အဖေက အဆုတ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေတာတဲ့။

သူမ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသား ခေတ်ပညာတတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ ဒီလောက်တော့ ရောဂါအကြောင်းကို သိထားပြီးသားပင်။ ကင်ဆာဆိုလျှင် ထိုလူအတွက် ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်ပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သူမ

စိတ်မှာ အလိုလိုသိလာရတဲ့ အဖြေတစ်ခုပါပဲ။

“အခြေအနေက အရမ်းဆိုးဝါးမနပြီဆိုတော့ ဆေးရုံတင်တာ အကောင်းဆုံးပဲကွယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ၊ သမီး အိမ်ကို တိုင်ပင်ပြီး”

“သိပ်မတတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးကို တင်ပေါ့ကွယ်”

အို

ဆရာဝန်ကြီးက သူမရဲ့အခက်အခဲကို ခံစားနားလည်ဟန်ရှိ၏။ အကောင်းဆုံးသော အကြံဉာဏ်တစ်ခုကို ပေးရှာပါသည်။ သွန်းဆစ်တို့ ရပ်ကွက်လေးထဲမှာ ဖွင့်တာကြာပြီဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ အခြေအနေကို အကဲခတ်မိနေမှာပေါ့လေ။

သွန်းဆစ် ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။

ခေါင်းညိတ်ဖို့လည်းအခက်၊ ခေါင်းခါဖို့ကျပြန်တော့လည်း အဖေ့ကို သနားလွန်း၍ မခါရက်ပြန်။ အဖေ့ကို အခန်းအပြင်မှာ နေခိုင်းပြီးမှ သူမကို တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲခေါ်ကာ စစ်ဆေးချက်ရဲ့အဖြေကို ဖတ်ပြခဲ့တာမို့ စစ်ချက်ရဲ့အဖြေကို သိချင်နေတော့မည်။ အဖေ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်များစွာနှင့် ရှင်သန်နေမည့် မျက်လုံးများကို မြင်ယောင်တိုင်း သူမ ဝမ်းနည်းလို့မဆုံးအောင်ပင် ရှိနေ

ရတော့သည်။

“အိမ်က မိသားစုကို သေသေချာချာ တိုင်ပင်ပေါ့ကွယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

သူမအသံလေးက တိုးတိတ်တိမ်ဝင်သွား၏။

မျက်ရည်လေးများကို လက်ဖမိုးလေးနှင့် ဖွတ်သပ်ကာ သုတ်ပြီး သွန်းဆစ်ရဲ့စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ သမီး သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ သမီး”

သွန်းဆစ် ထိုင်ရာကနေ ဆတ်ခနဲထလိုက်ကာ ဆေးစစ်ချက်အဖြေများ ထည့်ထားသော စာအိတ်လေးကိုယူလိုက်ပြီး ခဲဆေးကုခန်းလေးထဲကနေ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“သမီး”

လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ လေသံက တိုးညှင်းစွာ။

“ခဏလေး အဖေ”

သူမ အဖေဆီမှ အကြည့်ကိုရှောင်လွှဲပြီး ဆေးဝယ်ဖို့နှင့် ငွေရှင်းဖို့ ကောင်တာလေးဆီ ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်သွား

ပိုက်၏။ အရေးထဲ မျက်ရည်တွေက ဝဲချင်လာပြန်သည်။ မျက်
တောင်စိပ်စိပ်လေးများကို တဖျပ်ဖျပ် ပုတ်ခတ်ကာ ထိန်းနေသည့်
ကြားမှ မျက်ရည်ကြည်တို့က စိမ့်တက်လာကြပြန်၏။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ကျွန်မ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမလဲ။

အဖေ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး အဖေ။

ကျွန်မတို့အားလုံးရဲ့ အားကိုးရာတစ်ခု။

သိပ်မကြာခင်မှာ.....

ကျွန်မတို့အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး နာကျင်စွာ ညည်းညူ
ပြီး ထွက်ခွာသွားရတော့မည်။ မိသားစုအားလုံး အပူအပင်မရှိ
အေးချမ်းစွာ နေထိုင်စားသောက်နိုင်အောင် မိုးရွာမရှောင်၊ နေပူ
မရှောင် ရရာအလုပ်ဟူသမျှ သိမ်းကျုံးလုပ်ကိုင်ပြီး ရှာကျွေးခဲ့သော
ဒဏ်တွေက အဖေအသက် ငါးဆယ့်သုံးနှစ်မြောက်တွင်တော့
ဘယ်လိုမှ တောင့်မခံနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် ဖိနှိပ်ဝါးမျိုနေခဲ့
ချေပြီ။

အဖေရယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။

သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲဟင်။

သမီးအကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဖေ ကျွေးမွေးစောင့်
ရှောက်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ။ အဖေ သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ ပညာတွေနဲ့

လူလောကအလယ်မှာ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ရပ်တည်နိုင်နေပေ
မယ့် သေမတတ်ခံစားနေရတဲ့ အဖေရဲ့ရောဂါဝေဒနာဆိုးကြီးကို
ဘယ်လိုမှ မပယ်ဖျက်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး အဖေရယ်။ ကျွန်မ ဒီအတိုင်း
ကြည့်နေရတယ်။ အဖေ အရမ်းခံစားနေရမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဘာမှ
လုပ်မပေးနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့ရတယ် အဖေ။

သနားလိုက်တာ။

အဖေ့ကို သနားလိုက်တာ။

“ဦးအောင်မော်”

“.....”

“ဦးအောင်မော်”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိ...ရှိပါတယ်”

အဖေ့နာမည်အား ခေါ်သံစူးစူးကြောင့် အတွေးတွေနှင့်
ပျံ့လွင့်နေရာမှ သတိလေး ပြန်ဝင်သွားရသူက သွန်းဆစ်ရယ်ပါ။

ဆရာဝန်ညွှန်ကြားထားသော ဆေးများကို ဆေးကောင်
တာမှ စာရေးမလေးက သေချာပြောပြနေတာကိုမှတ်ပြီး ကျသင့်
ငွေကို ရှင်းပေးလိုက်ပြီး ဆေးထုပ်ကိုယူကာ ကောင်တာကနေ
ခွာလိုက်သည်။

အဖေ့ဆီ ခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်လိုက်ရပေမယ့် သူမရဲ့
စိတ်တွေက အဝေးဆုံးကိုရောက်နေရ၏။ လူနဲ့စိတ် မကပ်သလို

တွေတွေငေးငေးကြီး ဖြစ်နေရသည်။

“အဖေ ပြန်ရအောင်”

“အေး အေး သမီး”

အဖေအား ဖေးမတဲ့ကူပြီး ဖြည်းဖြည်းနင်းစွာနှင့် ဆေးခန်း အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဆိုက်ကားတစ်စီးကိုတားပြီး ဆိုက်ကားပေါ်တက်စေ လိုက်၏။

“အစ်ကို ဆိုက်ကားကို ဖြည်းဖြည်းနင်းပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ ညီမ”

လမ်းက သိပ်မကောင်းတာမို့ ဆိုက်ကားသမားကို သေသေချာချာ မှာထားရ၏။ အရိုးပေါ် အရေတင်ကာ ပိန်လိုနေ သော အဖေကြောင့် ဒဏ်မခံနိုင်မှာစိုးရိမ်နေရသည်။ သွန်းဆစ် အဖေ့ကို နောက်ကျောပေးထိုင်လျက်မှနေရင်း မျက်ရည်များကို ခိုးသုတ်နေရသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“ဆရာကြီးက ဘာပြောလဲဟင်”

“ရှင်”

“ဆေးစစ်ချက်က ဘာတဲ့လဲ သမီး”

အဖေ့အသံက အားမရှိသလောက် တိုးလျှပေမယ့် သွန်းဆစ် ကြားနေရသည်။

မေးနေချေပြီ။

အဖေက သိချင်နေပြီလေ။

အမှန်အတိုင်းပြောရင် အဖေ့ အရမ်းကိုစိတ်ထိခိုက်သွား မှာပဲ။ အဖေ့ကို သွန်းဆစ် မပြောပြရက်ပါဘူး။ သွန်းဆစ် အဖေ့ အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ လိမ်ညာမပြောတတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတဲ့ အဖေ့အတွက် အခုတစ်ခါမှာတော့ အဖေ စိတ်သက်သာရာရအောင် ချိုမြိန်တဲ့မုသားစကားတစ်ခွန်းကို အသုံးပြုရတော့မည်။

“ဟို...ဟို...အဆုတ်...အဆုတ် အအေးပတ်တာတဲ့ အဖေ”

“ဟေ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ သိပ်မစိုးရိမ်ရပါဘူးတဲ့”

“ဟူး တော်သေးတာပေါ့၊ အဖေက အဆုတ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေပြီလို့ထင်နေတာ”

“ရှင်”

“သမီးအဘိုးတုန်းကအတိုင်း ဝေဒနာခံစားနေရလို့လေ”

မြတ်စွာဘုရား

အဘိုးတုန်းက အတိုင်းတဲ့။

အဖေ့ရဲ့အဖေ သွန်းဆစ်ရဲ့ဘိုးဘိုးလည်း အဆုတ်ကင်ဆာ နဲ့ သေသွားတာပဲမဟုတ်လား။

“အဖေ မြန်မြန်နေပြန်ကောင်းချင်ပြီ သမီးရယ်”

အဖေရယ်

သွန်းဆစ် မျက်ရည်တွေ တရစပ် စီးကျလာရ၏။
ခမးဖျားလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာရသည်။ အသံလေး ထွက်မသွားအောင် ပါးစပ်ကို လက်နှင့် ခပ်တင်းတင်းအုပ်ကာ အသံတိတ် ရှိုက်ငိုနေမိတော့သည်။

အဖေ့ဆန္ဒတွေ ဘယ်လိုမှမပြည့်ဝနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေရသူ သွန်းဆစ်အတွက် အဖေ တောင်းတောင်းတတလေး ညည်းညူလိုက်တဲ့ စကားသံလေးက ရင်တစ်ခုလုံး ပေါက်ထွက် မတတ်ပါပဲ။

အခန်း (၂)

“သွန်းဆစ်ဆိုတာ မင်းလား”

“ရှင်”

မေးသံလေးကြောင့် သူမမျက်ဝန်းလေးတွေ အသံလာရာ ဆီ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းကြီးနှင့် သူမကို အပေါ်စီး ကနေ အုံ့မိုးစိုက်ကြည့်နေသော စူးရှမျက်ဝန်းတစ်စုံ၏ အကြည့် ကြောင့် သွန်းဆစ်ရဲ့ ရင်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားရသည်။

“ဖြေလေ ကလေးမ”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းကို သူ့ဌေးက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ရှင်”

“ဦးတို့ သူဌေးက တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

“ရှင်”

သွန်းဆစ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရ၏။

သူမ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ခြံရှေ့က ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေမိတာပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆိုးဝါးလာတဲ့ အဖေရဲ့ရောဂါ အခြေအနေ။ ပြီးတော့ အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေး စရိတ်။ ပြီးတော့ မောင်လေး သစ္စာနိုင်နဲ့ ညီမလေး သင်းသီရိတို့ရဲ့ ပညာရေး။ ဒါတွေအားလုံးကို တွေးတွေးပြီး ရင်မောနေရတဲ့ သွန်းဆစ် တစ်ယောက် သူမ တစ်ခါမျှ မြင်ဖူးခြင်းမရှိသော လူကြီး တစ်ယောက်ဆီက တိတိကျကျ တောင်းဆိုလိုက်တဲ့ တောင်းဆိုမှု ကြောင့် အံ့ဩမင်သက်နေရတော့၏။

“ခဏလေးပဲ လိုက်ခဲ့ပေးပါ ကလေးမ၊ မင်းကို သူဌေးက စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ပါ။ အဲဒီအတွက် မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လုံးဝမထိခိုက်စေရသလို မင်းရဲ့စိတ်အာရုံတွေ လုံးဝ မရှုပ်ထွေးစေရဘူးလို့ အာမခံပါတယ်”

“နေပါဦး ဦးက ဘယ်သူလဲ”

“ဦးသက်ထွန်းပါ”

“ဦးကို သွန်းဆစ် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ရှင်”

“မင်း ဦးကို လုံးဝမသိဘူးဆိုတာလေ”

“.....”

သွန်းဆစ် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ထိုလူကြီးရဲ့မျက်နှာကိုလည်း စူးစူးနှင့်နှင့်ကြီး စိုက်ကြည့်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူဌေးက မင်းကို မြင်ဖူးလိုက်တယ်”

“ရှင်”

“မနေ့ညက ဒီရပ်ကွက်ထဲက သူ့သူငယ်ချင်းဆရာဝန်ဆီ အလည်လာရင်းနဲ့ မင်းကိုတွေ့လိုက်တာလေ”

ဪ

မနေ့ကဆိုတော့ ဟုတ်ပြီပေါ့။

မနေ့က အဖေကို ညပိုင်းမှာ ဆေးခန်းသွားပြခဲ့တာလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က သူမ စိတ်ထဲမှာ အဖေအတွက်နှင့် ထူပူပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သတိထားမကြည့်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

“တွေ့လိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ဦး”

“မင်းနဲ့ဆွေးနွေးဖို့ ကိစ္စတစ်ခုကို သူ စဉ်းစားမိသွားတာပေါ့ ကလေး”

“ဆွေးနွေးဖို့”

သူမ သံယောင်လိုက်ကာ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီနေ့က သွန်းဆစ် ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ နာမည်ရယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့မိသားစုအကြောင်း အားလုံးသိခဲ့တဲ့ အတွက် မင်းနဲ့ဆွေးနွေးဖို့ အခုလို ရောက်လာခဲ့တာပါ သွန်းဆစ်”

“ဟင်”

သွန်းဆစ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကာ ထိုလူကြီးရဲ့မျက်နှာဆီ အံ့ဩမင်သက်ကာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...ကလေးမ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းသိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားဟယ်ဆိုရင် ဦးရဲ့သူဌေးနဲ့ ခဏလေး လိုက်တွေ့လိုက် ပါ၊ မင်းအတွက် အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး ကလေးမ”

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိတော့ အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံ လိုက်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေရပေမယ့် ဘာမှန်း ညာမှန်း မသိ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိ၊ ဘာကိစ္စတွေကြောင့်မှန်း မသိဘဲ လက်လွတ်စပယ်ကြီး လိုက်သွားရမှာကိုတော့ ကြောက်ရွံ့နေမိ သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကလေးမ၊ မင်းစိတ်ဝင်စားသလား”

“ရှင်”

“ဦးရဲ့သူဌေးနဲ့တွေ့ဖို့”

“ဟို ဟို မနက်ဖြန်မှ တွေ့လို့မရဘူးလား ဦး၊ သိပ် အရေးမကြီးဘူးဆိုရင် ကျွန်မ”

“အရေးကြီးတယ် ကလေးမ”

“ရှင်”

“ပြီးတော့ သူဌေးက ဒီညပဲ ခရီးထွက်ရမှာမို့ အချိန် သိပ်မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်း အခုချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကလေးမ၊ လိုက်တွေ့ရင် အခုချက်ချင်း ပဲလိုက်ခဲ့၊ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ဦး ပြန်တော့မယ်”

“ဟို ဟို ကျွန် ကျွန်မ”

“မင်းတို့ရပ်ကွက်ထိပ်က ကားမှတ်တိုင်အလွန်မှာ သူဌေး ရဲ့ကား ရပ်ထားပါတယ်၊ ကားထဲ ခဏဝင်ထိုင်ပြီး မင်း စကား ပြောရုံပဲ ကလေးမ”

သွန်းဆစ် စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားလာရသည်။ ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် အခုန်မြန်လာရ၏။ အသိတရားထက် မသိစိတ်က ဆွဲခေါ်မှုကို သူမ ဘယ်လိုမှမငြင်းဆန်နိုင်။ ဘာ အကြောင်းမှမသိရပါဘဲ ခေါင်းခါလိုက်ရမှာကိုလည်း သူမ မလိုလား။

“ကောင်းပြီလေ ဦး၊ သွန်းဆစ် လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ဦး အရှေ့က သွားပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ သွန်းဆစ် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“အိုကေ”

ဦးသက်ထွန်း ဆိုတဲ့ လူကြီးက ပြောပြီးတာနှင့် ချာခနဲ နေအောင်ပင် လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

သွန်းဆစ် ခြံရှေ့ကနေ လမ်းထိပ်ခဏသွားမည်ဟု အမေ့ကို ခွင့်တောင်းကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လေးနှင့် ထိုလူကြီး နောက်သို့ လိုက်ပါသွားမိတော့သည်။

ထူးဆန်းလိုက်ပါဘိ။

သူမ ဘာကြောင့်များ အခုလို အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ် လိုက်မိတာပါလိမ့်။

သေချာတာကတော့ သိလိုစိတ်ပြင်းပြအားကြီးနေတာ ကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အခုအချိန်မှာ သွန်းဆစ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုရဲ့ အင်အား ပြင်းပြင်း ညှို့ငင်မှုကို ခံနေရသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဦးရဲ့သူဌေးက” ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ နောက်က အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို သိလိုစိတ်တွေ အတိုင်းအဆစွဲစွာ ပြင်းပြ နေရသည်။ အမှားအမှန်ပင် သူ မခွဲခြားနိုင်။ အချိန်သိပ်မရှိဘူး ဆိုတဲ့ ပြတ်ရှုတဲ့ အဆုံးသတ်မှုအောက်တွင် သူမရဲ့အသိစိတ်များ

အားလုံး ပြိုလဲကျရှုံးခဲ့ရတော့သည်။

“ဟိုရှေ့ကကားပဲ ကလေးမ၊ သူဌေးက အရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်နေတယ်၊ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး မင်း ဝင်ထိုင်လိုက်”

ဦးသက်ထွန်းက ကားရပ်ထားရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ နေရာလေးမှာတင် ခြေစုံရပ် ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။

သူမတစ်ယောက်တည်း သွားရမည်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

သွန်းဆစ် နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရ၏။

သူမ တစ်ခါမျှမတွေ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် သွားတွေ့ရ မည့်အပြင် ရပ်ထားသော အနက်ရောင် ပြောင်လက်နေသည့်ကား မြင့်မြင့်ကြီးကြောင့်လည်း ရင်ထစ်မိနေအောင် တထိတ်ထိတ်ဖြစ် နေရသည်။

သို့ပေမယ့် သူမ ခြေလှမ်းတွေကိုတော့ နောက်သို့ မလှည့် ဖြစ်ပါ။

ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးဆိုသလိုပင် ရှေ့ဆက်တိုးခဲ့မိတော့ သည်။

သူမခြေလှမ်းတွေက ကားကြီးအနားသို့ ရောက်သွား၏။

ပြီးနောက် ကားနောက်ခန်းတံခါး လက်ကိုင်ကိုဆွဲကာ ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဪ ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်”

ဩရှု အသံတစ်ခု ထွက်လာ၏။

“သွန်းဆစ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းကို အခုလိုခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်ဆို မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြီး ဆွေးနွေးသင့်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက် အချိန်က သိပ်မရတော့လို့ပါ၊ အဲဒီအတွက် မင်းဘက်ကပဲ နားလည်ပေးပါ သွန်းဆစ်”

“ရပါတယ်၊ တွေ့ချင်ရတဲ့ အကြောင်းပြောပါ”

“ကိုယ့်နာမည်က စံမြန်းထိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ် မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းစရာရှိလို့ပါ သွန်းဆစ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့မိသားစုအရေးအတွက်လည်း အဆင်ပြေလောက်မယ် ထင်လို့လေ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးစံမြန်းထိုက်”

သူမထက် အသက်အများဆုံးကွာလှ လေးငါးနှစ်လောက်သာရှိပေမယ့် သူ့အချိန်အဝါကြောင့် ဦးဟု တပ်ကာ သူမ တလေးတစား ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါ့မယ် သွန်းဆစ်၊ ကိုယ့်မှာ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ညီတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူက ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အခု ကျန်းမာရေး နည်းနည်းချို့တဲ့နေတယ်ပေါ့၊ စိတ်ထိခိုက်မှုတစ်ခုကြောင့် စိတ်ကျရောဂါရနေတယ် ပိုပြီးမှန်တယ် သွန်းဆစ်”

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့”

“နေဦး သွန်းဆစ်၊ ကိုယ့်စကားမဆုံးဘဲ မင်းဖြတ်မေးနဲ့၊ ကိုယ်ပြောတာပဲ သေသေချာချာ နားထောင်ပါ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ညီလေးက အခုတလော အစားအသောက်မမှန်တဲ့အထိ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူ့ကိုပြုစုပေးဖို့ သွန်းဆစ်ကို လာအကူအညီ တောင်းတာပါ”

မြတ်စွာဘုရား

အရူးထိန်းဖို့ လာငှားနေတာပါလား။

ဟင့်အင်း

လုံးဝမဖြစ်ဘူး။

သွန်းဆစ် ကြောက်တယ်။

“အဲဒီအတွက် မင်းမှာအကျိုးမယုတ်စေရဘူး သွန်းဆစ်၊ တစ်လကို လစာတစ်သိန်းပေးမယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သွန်းဆစ်၊ မင်းအဖေအတွက်၊ ပြီးတော့ မင်းတို့မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကိုယ့် ဘက်က ဖြည့်ဆည်းပေးတာပါ။ မင်းလက်ခံတယ်ဆိုရင် ငါးလစာ ငွေ ကြိုတင်ရမယ့်အပြင် နေစရိတ် စားစရိတ်ပါ အားလုံး တာဝန် ယူတယ် သွန်းဆစ်၊ အဓိက ကိုယ့်ညီလေးရဲ့ အခြေအနေ အကောင်း ဆုံးဖြစ်ဖို့ပဲ မင်းတာဝန်ယူ၊ ကျန်တာကိုတော့ ငါ့ဘက်က ဖြစ်အောင် တာဝန်ယူပေးမယ်”

“နေ နေပါဦး ဦးစံမြန်းထိုက်”

“ပြော သွန်းဆစ်”

“ကျွန် ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ရွေးချယ်တာလဲ”

သူ့မျက်နှာဆီ စေ့စေ့ကြည့်ကာ သိချင်စောနှင့် မေးလိုက် ၏။ ညမောင်မောင် မီးအလင်းရောင် မှိန်ဖျော့ဖျော့သာ တိုးဝင်နေ သော ကားကြီးထဲမှာ ဝေဝေဝါးဝါးသာ မြင်ရသော စံမြန်းထိုက် ဆိုသည့် သူဌေးဂုဏ်ဆောင် ဣလူတစ်ယောက်ကို နားမလည်နိုင် သလိုရှိကာ သွက်လက်စွာပင် သွန်းဆစ် မေးခွန်းလေး ထုတ်လိုက် မိသည်။

“မက်မောလောက်စရာ လစာငွေတွေပေးပြီး ဘာကြောင့် ဒီအထိလိုက်လာပြီး အလုပ်ပေးရတာလဲ ဦးစံမြန်းထိုက်”

“အင်း မင်းသိသင့်တဲ့အချက်ပဲ၊ မင်း မေးသင့်ပါတယ်၊ အကြောင်းအရင်းကတော့ မင်းဟာ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကိုယ့် ညီလေး တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ချစ်သူ၊ ကိုယ်သိပ်မုန်းတဲ့ စူစီနဲ့ ရုပ်ချင်း တစ်ထေရာတည်း တူနေတဲ့ မိန်းကလေးမို့ပေါ့ သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

သွန်းဆစ် ပါးစပ်အဟောင်းသားလေး ဖြစ်သွားရသည်။

မျက်လုံးအပြူးသားလေး ဖြစ်သွားရချေပြီ။

“ကိုယ့်ညီက ကိုယ်ချစ်သလောက် ကိုယ့်ကို သိပ်မုန်း နေတယ်လေ သွန်းဆစ်၊ သူ့ချစ်သူနဲ့ ခွဲတဲ့သူဆိုပြီးတော့ပေါ့။ ညီလေး အခုလို စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရတာ ကိုယ့်အပြစ် လုံးဝမကင်းဘူး သွန်းဆစ်၊ ဒါကြောင့် မင်းဆီကို ကိုယ်ရောက်လာတာ၊ မင်းကို တွေ့လိုက်ရင် သူ့အတွက် နည်းနည်းအဆင်ပြေလောက်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

“အဲဒီလောက်တောင် နောင်တတွေရနေရင်လည်း သူ ချစ်သူ စူစီနဲ့ ပြန်ပေးစားလိုက်ပါလား ဦးစံမြန်းထိုက်”

“စူစီက သေသွားပြီလေ သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“စူစီ သေပြီ”

“ဘုရား ဘုရား”

“မင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ သွန်းဆစ်”

မေးပြီ။

သူက ပြတ်ပြတ်သားသားကို မေးနေပြီ။

သွန်းဆစ် အဖေမျက်နှာကိုရော မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးရဲ့ မျက်နှာကိုရော ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိ၏။ ပြီးတော့ သူမ ရမည့်လစာငွေ။ speaking မတက်၊ computer မသင်ရဘဲ ရမည့်လစာငွေ။

“သွန်းဆစ်”

ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် သူမ ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ မော့သွား၏။

ပြီးနောက် ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲနေအောင်ပင် ညှိတ်ပြလိုက်မိတော့သည်။

အခန်း (၃)

လူတစ်ယောက်မှာ သိပ်ပြီးရွေးချယ်စရာမရှိအောင် အခြေအနေမျိုးတွေ ဖိစီးလာပြီဆိုလျှင် ရရှိလာသော အခွင့်အရေး တစ်ခုကို လက်မလွှတ်ချင်လောက်အောင်ပင် အမိအရ ဖမ်းဆုပ်လိုက်ချင်တာ သဘာဝပါပဲ။

ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးတွေပဲရှိရှိ၊ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုမျိုးနဲ့ကြုံကြုံ၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်ရနေနေ နောက်မဆုတ်ချင်ကြဘူးလေ။ အဲဒီအတွက် နောင်တတွေ တသိကြီး ရတယ်ဆိုရင်တောင် အချို့မြန်ဆုံးနောင်တတွေအဖြစ်ပဲ ပြောင်းလဲပြီး ခံစားကြမှာပါပဲ။

အဲဒီလိုပါပဲ။

သွန်းဆစ်ရဲ့ဘဝမှာလည်း ရွေးချယ်ခွင့်တွေမရှိလောက်
အောင်ကို နည်းပါးခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်အတွက်ဆိုတာကို ရှေ့တန်း
မတင်နိုင်လောက်အောင်ပဲ အရာရာဟာ သူများတွေကိုချည်း ကြည့်
ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအတွက် နောင်တရတယ်ဆိုရင်တောင် သိပ်ကို
ချိုမြိန်တဲ့ နောင်တလေးပါပဲ။

အလုပ်ကို စတင်လက်ခံလိုက်တဲ့ အချိန်ခဏလေးအတွင်း
မှာပဲ သွန်းဆစ် လက်ထဲကို လစာငွေနဲ့အတူ လိပ်စာကတ်လေး
တစ်ခု ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှမတိုင်ပင်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ
မဆွေးနွေးမိဘဲ ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်းကိုကြည့်ပြီး လက်ခံခဲ့မိတဲ့
အလုပ်ပါ။

ဘာပဲပြောပြော ဒီငွေတွေကိုတော့ သွန်းဆစ် လက်မလွှတ်
ချင်ပါ။

သူမရဲ့ စစ်မှန်တဲ့အရည်အချင်းနှင့်ဆို အလုပ်လျှောက်ရင်
အများဆုံး နှစ်သောင်း သုံးသောင်းပေါ့။ ဒါ့အပြင် သွားရမည့်
စရိတ်၊ စားရမည့်စရိတ်က နုတ်ရဦးမည်။ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ
နိုင်ခဲ့ချေ။

စုစီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့တူတယ်ဆိုတာလေး တစ်ချက်နဲ့
တင် လစာငွေတွေ မနည်းမနော ပုံရခဲ့တာ ထူးခြားတဲ့ သူမရဲ့

ကုသိုလ်ကံပါပဲ။

“အမေ”

“ဟင် သမီး”

“အဖေရော အိပ်သွားပြီလား”

“အင်း အိပ်သွားပြီ”

အဖေ အိပ်သွားပြီဆိုတဲ့ စကားလေးကြားမှ သူမ
သက်ပြင်းလေး ချနိုင်တော့၏။

“သမီးကြီး”

“ရှင်”

“စောစောက လမ်းထိပ်သွားတာ ဘာဝယ်ဖို့လဲဟင်”

“မဝယ်ပါဘူး အမေ၊ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ခဏ

သွားတွေ့တာပါ”

“အလုပ်ကိစ္စ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အမေ”

“ဘာအလုပ်လဲ သမီး”

“ဟို ဟို လူနာတစ်ယောက်ကို ပြုစုပေးဖို့ပါ အမေ”

“ဟေ”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ သမီးမှာ အခက်အခဲတွေရှိနေတယ်”

ဆိုလို့ အလုပ်လာပေးတာ”

“ဘယ်သူကလဲ”

“ဟို ဟိုလေ ဟို သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း မိုးမိုးလေ”

သွန်းဆစ် အမေ လက်မခံမှာစိုး၍ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာ ပြောလိုက်မိသည်။ ငွေက လက်ခံထားပြီးသားမို့ ဘယ်လိုမှ နောက်ဆုတ်လို့မရတော့ဘူးလေ။ ဒီတော့ အမေ စိတ်အေးအေးနဲ့ လက်ခံအောင် သူမ ပြောရတော့မှာပါ။

“မိုးမိုး ဟုတ်လား၊ တစ်ခါမှလည်း ပြောသံမကြားဖူး ပါလား”

“ကျောင်းက သူငယ်ချင်းပါ အမေ”

“အင်း ပြောစမ်းပါဦး”

“လူနာက အဘွားကြီးတဲ့၊ သားသမီးတွေက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေနဲ့ မပြုစုနိုင်လို့ စိတ်ချယုံကြည်ရမယ့်သူမျိုးကို လာ ငှားတာ၊ အဲဒါ သမီးက အလုပ်လုပ်ချင်တယ် ပြောထားလို့ သူက တွေ့ပေးတာလေ”

“ဪ”

“အမေ”

“ဟင်”

“သမီး လက်ခံလိုက်ပြီ”

“ဘယ်လို သွန်းဆစ်”

အမေ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးဝိုင်းသွား၏။

“အမေ့ကို မတိုင်ပင်မိတဲ့အတွက် သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ၊ သမီးအတွက် အရမ်းကို ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေး လက်လွှတ် လိုက်ရမှာစိုးလို့ပါ”

“နေ...နေပါဦး သမီးရယ်၊ အခွင့်အရေးကောင်းတယ် ဆိုပေမယ့် အမေ့ကိုတော့”

“သမီး မှားခဲ့ပါတယ် အမေ၊ ဒါပေမဲ့ နေစရိတ်၊ စားစရိတ် မပူရတဲ့အပြင် လစာငွေကလည်း တစ်လ တစ်သိန်း ရမှာဆိုတော့ သမီး လက်ခံလိုက်တယ်၊ ငါးလစာ ကြိုတင်ထုတ် ပေးသွားတယ် အမေ၊ သမီးအိမ်ရဲ့ အခြေအနေကိုသိပြီး စာနာစိတ် နဲ့ ပေးသွားတာ”

“တစ်လ တစ်သိန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ အိမ်မှာက အမေသိတဲ့အတိုင်းပဲ လေ၊ အဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းတာနဲ့ အငယ်နှစ်ကောင်ရဲ့ ပညာရေးစရိတ်တွေက ဘယ်လောက်တောင် အမေ့တစ်ယောက် တည်းမှာ ဝန်ပီနေလဲ၊ ပြီးတော့ သမီးတို့ အတိုးနဲ့ချေးထားတဲ့ငွေ

တွေ့ရော အိမ်ဂရုပေါင်ထားတာရောဆိုတော့ သမီး သိပ်ပြီး တွေဝေ
မနေချင်တော့ဘူး အမေ”

“သမီးကြီးရယ်”

အမေက စကားပင်မပြောနိုင်ဘဲ ကျွန်မကိုယ်လေးကို
ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပွေ့ဖက်ကာ အသံတိတ်လေး ငိုရှာသည်။ အခု
အချိန်မှာ အမေ့ရင်တွေ ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်နေသလဲဆိုတာ
သွန်းဆစ် မသိဘဲ နေပါ့မလား။ မိသားစုအခက်အခဲတွေကို အမေ
ဘယ်လောက်တောင် ခေါင်းရွက်ထားရသလဲဆိုတာ သွန်းဆစ်
အသိဆုံးပဲဖြစ်သည်။

“အမေ မငိုပါနဲ့၊ သွန်းဆစ် သွန်းဆစ် အမေ့ကို နားလည်
ပါတယ်”

“အမေ တာဝန်ကျော့ဘူး သမီးရယ်”

ဟင့်အင်း

အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ့်ချပြီး မပြောပါနဲ့ အမေရယ်။
တာကယ်တော့ အမေ့ရော အဖေပါ သမီးတို့အပေါ်မှာ
တာဝန်ကျော့တဲ့ မိဘတွေပါ။

ကံအကြောင်းမလှလို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ရှင်သန်နေရပေမယ့်
ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေအားလုံး စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပါတယ် အမေ။

မိဘတွေရဲ့ နွေးထွေးအေးမြတဲ့ အရိပ်ကို ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့ကြပါတယ်။
လုံလောက်ပါပြီ အမေ။

ဒီလောက်ပေးဆပ်ခဲ့ရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ။

“သမီး”

“ရှင်”

“အဆင်ပြေပါ့မလား သမီးရယ်၊ လူကြီးတစ်ယောက်
ကို ပြုစုရမှာဆိုတော့ အရမ်း လူရောစိတ်ရော ပင်ပန်းရမှာ”

“ကိုယ့်အဘွားအရွယ်ပဲ အမေရယ်၊ သမီး ကုသိုလ်
တောင် ရပါတယ်၊ သမီး လုပ်နိုင်ပါတယ် အမေ၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“အမေတော့ စိတ်ပူတယ် သွန်းဆစ်ရယ်၊ သမီးက
ဆန္ဒပြင်းပြလို့သာ ခွင့်ပြုရတာ၊ အမေ စိုးရိမ်တယ် သမီးရယ်”

“အမေကလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အဆင်ပြေမှာပါ၊
အဓိက တာဝန်ကျော့ဖို့ပဲလေ၊ သမီး ကြိုးစားမှာပါ အမေ”

“အေးပါကွယ် သမီးသဘောပါပဲ၊ အမေကတော့
ကိုယ့်သမီးလုပ်စာကို စားတောင်မစားရက်ဘူး၊ အမေကပဲ ရှာဖွေ
ကျွေးမွေးပြီး ကြက်မကြီးလို ကလေးတွေအားလုံး အတောင်ထဲ
ထည့်ပြီး ဝပ်ထားချင်တာ”

အမေရယ်

သွန်းဆစ် အမေ့ကို ရင်ထဲကနေ ခေါ်ငြိုးမိ၏။

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် အမေ့ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ မိခင် တစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာ မေတ္တာကြောင့် မျက်ရည်လေးများထဲ ရစ်ဝဲသွားရသည်။

“အမေ”

“ဟင်”

“သမီး အခုအလုပ်လုပ်တာကို အဖေ မသိစေချင်ဘူး အဖေက အရောင်းဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တာပဲ သိထားတာလေ”

“အင်း”

“ပြီးတော့ သမီးက ဟိုမှာ သွားနေပေးရမှာဆိုတော့”

“သမီးအရောင်းဆိုင်က သွားလာရတာဝေးလို့ အဆောင် ပေးနေခိုင်းတယ်လို့ အမေ ပြောလိုက်ပါ့မယ်ကွယ်”

အမေရယ်

သမီးရဲ့အခက်အခဲကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖြေရှင်း ပေးလိုက်တာပေါ့နော်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အမေရယ်။ အမေ သာသိရင် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး တားဆီးမယ်ဆိုတာသိရင် အဖေ စိတ်အေးအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုပြီး သွန်းဆစ် တစ်ယောက် လုံး တွေးနေတာပါ။ အမေ့ရဲ့ ဖြေရှင်းချက်ကြောင့် သွန်းဆစ်

စိတ်တွေ ပေါ့သွားရပြီ အမေ။

အဲဒီအတွက် အမေ့ကို သွန်းဆစ် ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါ တယ်။

“သမီး”

“ရှင်”

“သူများအတွက်ချည်းပဲ သိပ်မကြည့်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီး ခံစားနေရရင် အမေတို့အားလုံးလည်း နာကျင်ခံစားနေရ သလိုပါပဲ။ ဒါကြောင့် ငွေတစ်ခုတည်းကိုပဲ စွတ်မကြည့်ပါနဲ့”

“သွန်းဆစ် သိပါတယ်အမေ၊ စိတ်ချပါ”

“သမီး”

“ရှင်”

“အလုပ်က ဘယ်နေ့စသွားရမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် မနက်ပေါ့ အမေ”

အမေ အသံလေးတိတ်သွား၏။

မျက်ရည်တွေသာ တပေါက်ပေါက်စီးကျနေသည်။ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးကတော့ ဘာမှမသိကြ။ တစ်နေ့ကုန် ဘယ်လောက်များ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေခဲ့သလဲမသိ။ ဘုရားစင်ရှေ့ တွင် ထောင်ထားသော ခြင်ထောင်ဇာပါးပါးလေးထဲတွင် ခြေကား

လက်ကားယားလေးတွေနှင့် အိပ်မောကျနေကြချေပြီ။

“အဝတ်အစားတွေ ထုပ်ပိုးရဦးမှာပေါ့”

“မနက်ကျမှပဲ ထည့်မယ် အမေ”

“အင်းလေ သူများငွေကို လက်ခံပြီးပြီဆိုမှတော့ ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်ကျေပေးရတော့မှာပေါ့”

“သမီးဘက်က အားလုံးစိတ်ချပါ အမေ၊ အမေတို့အဖေတို့ရဲ့မျက်နှာ လုံးဝမပျက်စေရပါဘူး၊ သွန်းဆစ် ကတိပေးပါတယ်”

“အေးကွယ်”

အမေက မျက်ရည်များသုတ်ကာ ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေ၏။

“အမေ”

“ဟေ”

“ရှေ့ အမေ၊ ဒါ သမီးရဲ့လစာငွေတွေ”

အမေ့လက်ထဲ ငွေတစ်သိန်း ငါးအုပ်ကို ထည့်ပေးလိုက်ရတာ သွန်းဆစ် ရင်ထဲ ပိတ်ဖြစ်လို့မဆုံးတော့ပါ။

“အကုန်လုံးမပေးနဲ့လေ၊ သမီး အသုံးစရိတ် ယူထားဦး”

“ဟင့်အင်း မယူဘူး အမေ၊ သမီးက ဟိုမှာ အားစိုက်

အဆင်သင့်စားဖို့ရှိနေတာ၊ အသုံးစရိတ် မလိုဘူး”

“ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ သွားစရိတ် လာစရိတ် ဆောင်ထားဦးပေါ့ သမီးရယ်”

အင်း အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။

တစ်ခုခုအတွက် ငွေလိုနေတော့ သူမမှာ အခက်တွေ့နေဦးမည်လေ။ အနည်းအကျဉ်းတော့ ယူထားဦးမှပဲ။

“သမီး နည်းနည်းပဲ ယူထားမယ် အမေ”

“လောက်အောင်တော့ ယူထား သမီးရယ်”

“အို မဟုတ်တာ၊ အမေ့အတွက် နည်းသွားမှာပေါ့၊

ဒေါ်ကြီးသောင်းဆီမှာ ချေးထားတာတွေလည်း ရှိသေးတယ်လေ အမေရဲ့၊ အဲဒါတွေကိုတော့ ငှေ့အောင်သာဆပ်လိုက်၊ အကြွေးရှိရင် အမေ ခေါင်းကိုက်နေရလိမ့်မယ်”

“ဆပ်မှာပါ၊ သူ့အကြွေးက အများဆုံးရှိ နှစ်သိန်းပေါ့၊

အမေလည်း အလကားနေတာမှမဟုတ်တာ၊ အလုပ်လုပ်နေတာပဲ ဟာကို၊ ကျေအောင်ကို ဆပ်ပစ်မှာ”

အမေက သူ့ငွေအိမ်တွေမှာ အဝတ်အငှားလျှော်တာမို့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ နှစ်ထောင်လောက်တော့ ရ၏။ သို့ပေမယ့် စားစရိတ်နဲ့တင် ကုန်ကာ ဆေးဖိုးဆိုလျှင် သူများဆီက အတိုးတွေ

နှင့် ချေးရပြီ။

သွန်းဆစ် တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းပါ။

အမေကိုလည်း အသက်ကြီးနေပြီမို့ အနားယူစေချင်၏။

ထို့ကြောင့် ဘဝနာလေ သွန်းဆစ် ပိုပြီးကြီးစားလေလေပါပဲ။

သွန်းဆစ် အခု ဆယ်တန်းဖြေပြီးပြီလေ။ စာတော်တဲ့ သွန်းဆစ်

အတွက်တော့ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းဆိုတာ သွားကြည့်ဖို့တောင်

မလိုတော့။

သေချာပေါက် အောင်မှာပဲ။

ဂုဏ်ထူးသာ မှန်းရခက်မှာ။ ဖြေခဲ့တဲ့ ဘာသာတိုင်း

အားရခဲ့သည်ချည်းပင်။

“ရော သမီး”

အမေက တစ်ထောင်တန်အုပ်အစည်းထဲမှ တစ်အုပ်ကို

ထုတ်ကာ သူမအား ပြန်ပေး၏။

“အမေ”

“အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ယူထားပါ။ သမီးကြီးရယ်၊

သူများအိမ်မှာ သွားနေရမှာဆိုတော့ လိုအပ်တာလေးတွေရှိရင်လည်း

ဝယ်ရအောင်ပေါ့၊ ယူထား သမီး”

သွန်းဆစ် မငြင်းရက်တော့ပါ။

အမေပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျစ်နေအောင် လက်ထဲမှာ
နှပ်ထားလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် အမေ ထမင်းကြော်ထားမယ်၊ သမီး စားပြီး
ဘာမှ သွားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

“အမေ”

“ပြောလေ သမီး”

“သမီး ကန်တော့ချင်တယ်”

“အေး အေး သမီး”

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် အမေ့ကို ဦးသုံးကြိမ်ချကာ

နီသေသေလေး ထိုင်ကန်တော့လိုက်မိသည်။

အမေက မဆုံးနိုင်သော ဆုတွေ တပုံတပင်ကြီးပေး၏။

သွန်းဆစ် ငိုချင်စိတ်ကို မနည်းကြီးထိန်းကာ အမေ့ကို

ဆက်ပြီး သူမ အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဒီမိသားစုထဲကနေ သူမ ခွဲထွက်သွား

တော့လေ။ တွေးရင်း မျက်ရည်တွေက သူမ ပါးပြင်လေးထက်

ပိုနီလိမ့် စီးကျလာ၏။ လှဲအိပ်ချလိုက်သော ခေါင်းအုံးလေး

အောက် မျက်ရည်များ စွန်းကွက်ကာ ရွဲနှစ်သွားတော့သည်။

အခန်း (၄)

“ဟင် ညည်း ညည်း စုစီ စုစီ မဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ စုစီ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ နာမည် သွန်းဆစ်ပါ၊ သွန်းဆစ်ပါ ကြီးကြီးမေ”

အသက်ငါးဆယ်ကျော် အမေတို့အရွယ်လောက်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီးက အိမ်တံခါးချပ်ကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး သူမကို မော့ကြည့်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ တစ္ဆေသူရဲတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက် ရသလိုပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ မျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့် လက် ညှိုးကြီးထိုးပြီး အော်တော့၏။

သူမ မနည်းကြီးရှင်းပြတော့မှ ထိုအဘွားကြီးရဲ့ သွေး ဆုပ်ဖြူလျော်နေသော မျက်နှာက သွေးရောင်အနည်းငယ်သမ်းလာ ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ရှိသည်။ တဖြည်းဖြည်း

တည်ငြိမ်လာ၏။

“ညည်း ညည်းက”

“ကျွန်မ သွန်းဆစ်ပါ ကြီးကြီးမေ”

“ဪ အေး၊ မောင်စံမြန်းထိုက်ပြောထားတဲ့ သွန်းဆစ် ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း တော်တော်တူတာပဲ”

“ရှင်”

“စုစီနဲ့လေ”

စုစီနဲ့တဲ့။

ထူးဆန်းလိုက်တာ။

သွန်းဆစ်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် စုစီဆိုသော နာမ်စားက ပေါ်ထွက်လာတာ ယုံပင် ယုံနိုင်စရာမရှိ။ သွေးမတော် သားမစပ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှဆက်စပ်လို့မရအောင် ဝေးကွာ လွန်းတဲ့ လူနှစ်ယောက်က အားလုံး အမြင်မှားလောက်အောင် တစ်ထပ်တည်းတူနေတယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်လျှင် ယုံနိုင်စရာပင် မရှိချေ။

ဦးစံမြန်းထိုက် ပြောတုန်းက လစာငွေကြောင့်သာ စိတ် ဝင်တစား ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိတာ။ စုစီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ပတ်သက်

ပြီး စိတ်ဝင်စားမှု သိပ်မရှိပေ။ သို့သော် အခုတော့ သူမ ထိုအမျိုးသမီးလေးအကြောင်းကို အတော်လေး စိတ်ဝင်စားနေမိ သည်။

ဦးစံမြန်းထိုက်ညီ တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ချစ်သူ စုစီ။

ဦးစံမြန်းထိုက် သဘောမတူလို့ ခိုးပြေးနေရင်းနဲ့ ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး စုစီက နေရာတွင်မှာပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံး ခဲ့သည်။ တော်ဝင်ထိုက် ဆိုတဲ့လူက ခေါင်းမှာ ထိခိုက်တဲ့ဒဏ်ရာ က တစ်ကြောင်း၊ စုစီရဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အဖြစ်ကိုပါမြင်ပြီး သည်းခြေပျက်သွားသတဲ့လေ။

သနားစရာတော့ အတော်လေးကောင်းသားပဲ။

လောကကြီးမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးကြီးတွေလည်း ရှိနေသေး သားပဲနော်။

“သွန်းဆစ်”

“.....”

“သွန်းဆစ် ကလေးမ”

“ရှင် ဘာ ဘာလဲဟင် ကြီးကြီးမေ”

“အိမ်ထဲကို ဝင်လေကွယ်”

ဪ

ဟုတ်သားပဲ။

အခုအချိန်အထိ သူမ အဝတ်အစားဆွဲအိတ်လေးကိုကိုင်

ပြီး အိမ်တံခါးပေါက်ဝကြီးမှာ ကြောင်ငေးကာ ရပ်နေမိတာပဲ။

“ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးမေ”

“အကြီးနာမည်က ဒေါ်ယုံပါ။ ယပလက်ရေး သေးတင် တစ်ချောင်းငင်နဲ့ယုံတာ၊ ဟို တိရစ္ဆာန် ယုန် မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးမေ”

အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အပြင်မှာ နေအရှိန်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေသမျှ ချက်ချင်းပင်ပျောက်ကွယ် တာ အေးမြလန်းဆန်းသွားရသည်။ အဲယားကွန်း ဘယ်လောက် တောင် လွှတ်ထားသလဲဆိုရင် သူမ ခန္ဓာကိုယ်ပင် ချက်ချင်း အေးစိမ့်သွားရ၏။

အာပါပါ။

အခုမှပဲ တိုက်ကြီးကို သူမ သေသေချာချာ ကြည့်မိ တော့တယ်။

သူမ ကြည့်ဖူးတဲ့ ကလေးစင်ဒရဲလား ကာတွန်းထဲက နွယ်မင်းသားလေးနေတဲ့ နန်းတော်ကြီးလိုပါပဲလား။ ကြီးမားထည်ဝါ သွန်းတဲ့ ဧည့်ခန်းကြီးက မြင်နေရသူ သူမအတွက် တကယ့်ကို

အံ့သြငေးမောစရာရယ်ပါ။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“သမီးကို မောင်စံမြန်းထိုက်ကိုယ်တိုင် အလုပ်ခန့်တာ

ဆို”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်”

“အံ့သြစရာပဲ”

“ရှင်”

“သွန်းဆစ်ကို သူကိုယ်တိုင် အလုပ်ခန့်တယ်ဆိုတာ ကိုပေါ့၊ အခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မသိပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်ယုံ တောင် မျက်စိတွေလည်ကုန်ပြီ၊ မောင်စံမြန်းထိုက်က စုစီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အရမ်းမုန်းတာလေ သွန်းဆစ်ရဲ့၊ မောင်တော်ဝင် ထိုက် ဆွဲထားတဲ့ စုစီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားတွေ ကိုတောင် ရိုက်ချိုးပြီး မီးရှို့ပစ်တဲ့အထိ နာကြည်းနေခဲ့တာ။ အဲဒီလူက သွန်းဆစ်ကို အလုပ်ကိုယ်တိုင်ခန့်ခဲ့ပြီး တော်ဝင်ထိုက် ဆီ ပို့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတော့ ထူးတော့ အတော်လေး ထူးဆန်း တယ်”

စုစီရဲ့ ပုံတူပန်းချီချပ်တွေတဲ့။

သွန်းဆစ် ကြည့်ချင်လိုက်တာ။

သူမနဲ့ အခုလို လူတိုင်းက တအံ့တဩ ဖြစ်ရလောက် အောင်ပဲ တူတာဆိုတော့ သူမ ပိုပြီးတော့တောင် စိတ်ဝင်စားနေ မိတော့၏။

သို့ပေမယ့်

သူမရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ မပြည့်ဝနိုင်တော့ပါ။

ပန်းချီကားချပ်တွေအားလုံး မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီတဲ့လေ။

အင်း

ဒေါ်ယုံပြောသလိုပဲ ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပင်။

စဉ်းစားကြည့်လေ။

တော်ဝင်ထိုက်နဲ့ စုစီကို သဘောမတူလို့ အကြီးအကျယ်

ခွဲခဲ့တာ ဦးစံမြန်းထိုက်ပဲ မဟုတ်လား။

သွန်းဆစ်က စုစီနဲ့အရမ်းကို တူနေတဲ့သူလေ။

ဒါကို သူ့အိမ်မှာ လက်ခံထားပြီး တော်ဝင်ထိုက်ကို

ပြုစုဖို့အလုပ်ခန့်ခဲ့တယ်ဆိုတော့။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“လာ လာ သမီးနေဖို့ ဒေါ်ယုံ အခန်းလိုက်ပြမယ်”

“ဒေါ်ယုံ”

“ဟေ”

“ဦးတော်ဝင်ထိုက်က အရမ်း သွေးဆိုးလားဟင်”

“ဟေ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သွန်းဆစ် အရမ်းကြောက် တယ် ဒေါ်ယုံ၊ အဖေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့်သာ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက် ရပေမယ့် သွန်း သွန်းစစ်”

“မောင်တော်ဝင်ထိုက်က စိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူပါ သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“သိပ်ကိုနူးညံ့ပြီး စာတော်တဲ့ကလေးပါ။ တစ်ဖက်သား အပေါ်လည်း အရမ်းသနားတတ်၊ ကြင်နာတတ်တယ် သွန်းဆစ်၊ တော်ဝင်ထိုက်က ဒေါ်ယုံ လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ဆိုတော့ အခုလိုပုံစံမြင်ရတော့ တကယ် စိတ်မကောင်း ဘူးကွယ်။ နူးညံ့တဲ့ ပန်းဖြူလေးတစ်ပွင့်ကို အရောင်တောက် တောက်တွေ ခြယ်သွားတာက စူစီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ရုပ် လေး လှသလောက် အကြံအစည်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးလေ၊ တကယ့် ကြောက်စရာ မိန်းကလေးပဲကွယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သွန်းဆစ်၊ အဲဒီကောင်မလေးက တော်ဝင် ထိုက်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ကပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ဝင်ထိုက် ရမယ့် စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကိုမက်လို့ ကပ်ခဲ့တာ။ အဲဒါကို အချစ်မှူး မှူးနေတဲ့ တော်ဝင်ထိုက်က မသိပေမယ့် သားကြီး မောင်စံမြန်းထိုက် ကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်နေခဲ့တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး တားဆီးခဲ့တာ”

“အို”

“ဟုတ်တယ် သွန်းဆစ်ရဲ့”

“ဒါ ဒါပေမဲ့ ဦးစံမြန်းထိုက်က အခုပဲ သွန်းဆစ်ကို အကူအညီတောင်းခဲ့ပြီလေ ဒေါ်ယုံ”

“အေးကွယ်၊ တော်ဝင်ထိုက်ကိုကြည့်ပြီး သနားသွား တယ်နဲ့ တူပါရဲ့ကွယ်၊ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းက စပြီး မောင်စံမြန်းထိုက်ရဲ့ ပုံစံက ပြောင်းသွားတော့တာပဲ။ သူညီ အခုလိုဖြစ်ရတာ သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး ဖြေမဆည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်လေ။ နောင်တတွေ အရကြီးရနေတယ် ဆိုပါတော့ ကွယ်။ သွန်းဆစ်ကို အလုပ်ပြန်ခန့်တယ်ဆိုတာ မောင်တော်ဝင်ထိုက် ရဲ့စိတ်တွေ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် သူ ကြိုးစားကြည့်တယ်လို့ထင်

တာပဲ”

“ဒေါ့ယုံ”

“ပြော သွန်းဆစ်”

“ဦးစံမြန်းထိုက် သွန်းဆစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါ့ယုံကို သေသေချာချာ မှာခဲ့မှာပါနော်”

“အင်း၊ သွန်းဆစ် တော်ဝင်ထိုက်နဲ့တွေ့တိုင်း သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ပေးဖို့ မှာထားပါတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ သွန်းဆစ်၊ မောင်တော်ဝင်ထိုက်ကို ထမင်းစားချိန် မှန်မှန်ကျွေးဖို့နဲ့ ဆေးမှန်မှန်တိုက်ပေးနိုင်ဖို့သာ ကြိုးစားပါ။ အခန်းထဲကို ဒေါ့ယုံ လိုက်မဝင်ပေမယ့် အခန်းပြင်မှာ ဒေါ့ယုံ စောင့်နေမှာပါ။ မောင်တော်ဝင်ထိုက် ဆေးရုံက မဆင်းခင်ကတည်းက သူ့အခန်းထဲမှာ ဗွီဒီယိုကင်မရာသေးလေးတွေ တပ်ထားတယ်လေ။ အပြင်ကနေ အခန်းပြင်မှာ ဘာဖြစ်နေတာကိုကအစ မြင်ရတယ်။ သွန်းဆစ် အခက်အခဲ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင် ဒေါ့ယုံ သော့အပိုနဲ့ ဖွင့်ပြီး ဝင်လာခဲ့မယ် သွန်းဆစ်”

“ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ့ယုံ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ ကဲ သွန်းဆစ်လည်း အနားယူလိုက်ဦး၊ ညနေ

တာပဲမှပဲ တော်ဝင်ထိုက်ဆီ လိုက်ပို့မယ်နော်၊ မောင်တော်ဝင်ထိုက်၊ ညစာအတွက် သွန်းဆစ် စပြီးတာဝန်ယူတော့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်တော်ဝင်ထိုက်တော့ အရမ်းအံ့ဩပြီး ဝမ်းသာ

သွားမှာပဲ”

“ရှင်”

“သူ့အနားကို စုစီ ပြန်ရောက်လာလို့လေ”

“အို ကျွန်မက စုစီမှမဟုတ်တာ”

“သူ့အတွက်တော့ စုစီပါပဲကွယ်”

ဟင့်အင်း

လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ဒေါ့လဲ့။

ကျွန်မ စုစီ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။

သွန်းဆစ်ပါ။

စိတ်ကျရောဂါ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ကို ခြံစုဖို့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

အရူးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်လုပ်ဖို့ ရောက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီအတွက် စုစီနေရာမှာ အစားထိုးဖို့ မကြိုးစားကြည့်ကြပါနဲ့။

သွန်းဆစ် ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲဆင်းရဲ ဘယ်လိုပဲ အခက်အခဲတွေရှိရှိ တော်ဝင်ထိုက် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ် သာယာမှုကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပုံရနေပါစေ ကျွန်မ ဖြည့်ဆည်းပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မ ငွေမက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ယုံ။

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်ပြီး စကား တွေ အများကြီးပြောပစ်လိုက်သည်။

သို့သော်

အပြင်မှာတော့ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငါ့တံဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် ဒေါ်ယုံ ရှေ့ကနေဦးဆောင်ကာ လိုက်ပြ သော သူမ နေထိုင်ရမည့် အခန်းလေးရှိရာဆီသို့သာ တစိုက် မတ်မတ် လိုက်ပါသွားမိတော့သည်။

“ဒီအခန်းပဲ သွန်းဆစ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးပြီး ဒေါ်ယုံက အသိပေး၏။ သွန်းဆစ်

သူမ နေရမည့် အခန်းလေးကိုကြည့်ကာ အံ့ဩသွားရ သည်။ အခန်းက သူမ ထင်ထားသလို အလုပ်သမားတစ်ယောက် လို အဆောင်အယောင်မျိုးမဟုတ်။

အခန်းထဲမှာ

တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်၊ မွေရာတစ်စုံ၊ မှန်တင်ခုံပေါ် ချင်လည်း မိန်းကလေးအသုံးအဆောင် အလှပြင်ပစ္စည်းအပြည့်နှင့် ဒီကြီးကလည်း ကျွန်းရောင် ပြောင်လက်နေ၏။ သူမ ပါလာ သည့် အဝတ်အစားတွေ ထည့်ရမှာပင် အားနာစရာ။ အခန်းထဲမှာ ချေးခန်း အိမ်သာ တွဲလျက်လည်း ပါသေးသည်မို့ ဆယ်ပေ ဆလေးဆယ် ခြံကွက်လေးထဲတွင် ဆောက်ထားသော သူမတို့ အိမ်လေးထဲက သူမ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားသော အိပ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်း လေးနှင့်ဆိုလျှင် ဆီနဲ့ရေလိုပင် ကွာခြားလွန်းနေတော့သည်။

“ကဲ သွန်းဆစ် အနားယူလိုက်ဦးနော်၊ လိုအပ်တာလေး တွေ ရှိသေးရင်လည်း အားမနာနဲ့၊ သွန်းဆစ်ကို အဆင်ပြေအောင် ဆားဖို့ ဒေါ်ယုံတို့ကို မောင်စံမြန်းထိုက်က သေသေချာချာ မှာထား ခဲ့တာဆိုတော့ ပြောသာပြော သွန်းဆစ်”

“အို ဘာ ဘာမှမလိုတော့ပါဘူး၊ ထင်ထားတာထက် ဆောင် ပိုပြီးပြည့်စုံနေလို့ သွန်းဆစ်တောင် အံ့ဩနေရတာပါ ဒေါ်ယုံ”

“အေးကွယ် သွန်းဆစ် နှစ်သက်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာ ပါပဲ၊ ကဲ ကဲ နားတော့ ကလေး၊ ညနေကျရင် မောင်တော်ဝင် ဆိုက်နဲ့ တွေ့ရမှာ၊ နားလိုက်တော့နော်”

သူမ

ကြက်သီးလေးပင် ဖြန်းခနဲ ထသွားရ၏။

တော်ဝင်ထိုက်နဲ့ တွေ့ရမှာဆိုတဲ့ သတိပေးစကားက သူမ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာရှိနေတဲ့ အင်အားတွေအားလုံး တစ်ခုမကျန် ဆွဲနုတ်ယူငင်သွားသလိုပင် ခံစားရသည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

သူမ တာဝန်ယူထားတာက တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ကျန်းမာ ရေးလေ။

ဒီတော့

သူနဲ့တွေ့ဖို့ ဒီလောက်ထိ သွေးပျက်နေဖို့ မကောင်းတော့။ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။

လစာကို သွန်းဆစ် လက်ခံရယူပြီးပြီ။

တာဝန်ကျေဖို့ပဲ အဓိက ထားရမယ်။

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် အခန်းလေးကို နေပိတ်ကာ ထွက် သွားသော ဒေါ်ယုံရဲ့ နောက်ကျောပြင်လေးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်း မောလေးတစ်ချက် ကြိတ်ရှိုက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်တွေ့ စုစည်းကာ တင်းထားလိုက်မိတော့သည်။

အခန်း (၅)

ကျွဲ

သော့ခတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင်ပဲ အလင်းရောင် မှိန်ပြပြတစ်ခုသာ လဲ့ဖြာနေသော အခန်းလေးထဲ သူမ ရောက်သွားရ၏။

ဒေါ်ယုံက ဝင်သွားလေဟုဆို၍သာ ဝင်ခဲ့ရတာ၊ ကြောက် ငွန်းသဖြင့် ဒူးတွေက တဆတ်ဆတ် တုန်ချင်နေ၏။ လက်ထဲ မှလည်း တော်ဝင်ထိုက်ဆိုတဲ့လူကို ညစာကျွေးဖို့ ထမင်းဟင်း နား ထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းလေးတစ်ခုကို ကိုင်ထားရသေး သည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့အခန်းထဲကို ဘယ်သူဝင်လာတာလဲ။

သွား သွား တစ်ယောက်မှမလာနဲ့၊ ငါ့အနားကို တစ်ယောက်မှ မလာနဲ့”

ဒေါသတကြီး မေးသံကြီးနှင့်အတူ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ် မောင်းထုတ်သံကြီးကြောင့် အစကတည်းကမှ ကြောက်လွန်းသဖြင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရသော သွန်းဆစ်တစ်ယောက် လက်ထဲကိုင်ထားသော လင်ဗန်းချပ်ကြီးကိုလွှတ်ချကာ အခန်းထဲကနေ ပြေးထွက်သွားချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေတော့သည်။

သို့သော်

သူမ ထိုကဲ့သို့ လုပ်လို့မဖြစ်ပါ။

ဒီညစာကို ကိုတော်ဝင်ထိုက်စားအောင် ကျွေးရမှာထဲ သွန်းဆစ်ရဲ့ တာဝန်လေ။ ထမင်းမစားတာ သုံးရက်လောက်ရှိနေပြီဆိုတဲ့ ဒေါ်ယုံရဲ့ သတိပေးစကားက သူမ လုပ်ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒတွေကို ရိုက်ဖျက်ချိုးကာ တားဆီးထိန်းချုပ်နေတော့၏။

“ဟေ့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

အသံသာ ကြားနေရတာ၊ လူက ဘယ်မှာပါလိမ့်။

သွန်းဆစ်

အလင်းထဲကလာတာမို့ အမှောင်ထဲဝင်ခဲ့ရတာ မျက်လုံး

တွေက ခေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေပြီး ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသေးချေ။ မျက်လုံးကို နှိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်လုပ်ပြီး အာရုံကို မနည်းစုစည်းတင်းထားတော့မှ အိပ်ရာလေးထက်တွင် လဲလျောင်းနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒါ

တော်ဝင်ထိုက်ဆိုတဲ့ သူပေါ့။

အသံနှင့်သာ လှမ်းအော်နေပြီး လူကတော့ ထမလာချေ။ ကြည့်ရတာ အာဟာရပြတ်ပြီး ခွေလဲနေပုံရသည်။

“ဒေါ်ယုံ”

“ဒေါ်ယုံ ပြောနေတယ်နော်၊ ပြန်ထွက်သွားလို့”

သူ့ကြည့်ရတာ ဒေါ်ယုံ အခန်းထဲဝင်လာသည်ဟု ထင်မှတ်နေပုံပင်။

သွန်းဆစ် အသံမပေးရဲ။

နေရာလေးမှာတင် တောင့်တောင့်လေးရပ်ကာ ဒေါသတကြီး မောင်းထုတ်နေသော သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ဒေါ်ယုံ ထွက်သွားနော်၊ ပြောနေတာ မရဘူးလား”

“.....”

သူ့အသံက ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင်

ကျယ်လောင်စူးရှလာခဲ့သည်။

“ဒေါ်ယုံ”

“.....”

“ဒေါ်ယုံ”

“.....”

သူမ ပြန်မထူးရဲ။

ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်စီးကျရင်း ထမင်းလင်ဗန်းလေးကိုကိုင်ကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ဒေါ်ယုံ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါ ဒါဆို ခင်ဗျား ခင်ဗျား စံမြန်းထိုက် စံမြန်းထိုက်ပေါ့”

ဝုန်း

“အမလေး”

“ဂလွမ်း”

“ခွမ်း”

စံမြန်းထိုက် ဆိုသည့် မေးသံဆုံးတာနှင့် အိပ်ရာထက် ခွေနေသောလူက ဝုန်းခနဲထကာ သူမဆီသို့ လေအလျဉ်လို ရောက်လာတာကြောင့် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော လင်ဗန်းကြီးကို ကြောက်လန့်တကြားလွှတ်ချကာ အခန်းတံခါးဝဆီသို့ ပြေးထွက်

ခဲ့မိတော့၏။

သို့သော်

အခန်းတံခါးဝဆီသို့ သူမ မရောက်လိုက်ပါ။

ကြမ်းရှသော ဆွဲအားတစ်ခုက သူမလက်မောင်းတစ်ဖက် ဆီသို့ ရောက်လာကာ သူမခန္ဓာကိုယ်လေး ယိုင်နဲ့ခွေကျသွားရပြီး ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု ပူးကပ်သွားရတော့၏။

“ဟင် မင်း မင်း စု စုစီ”

“အား အမယ်လေး ဒေါ်ယုံ ဒေါ်ယုံ၊ သွန်းဆစ်ကို ကယ်ပါဦး၊ သွန်းဆစ် ကြောက်တယ်၊ သွန်း သွန်းဆစ် ကြောက်တယ်၊ အဟင် ဟင်”

တင်းကျပ်စွာ ချုပ်နှောင်ထားသော လက်အတွင်းမှ ဇွတ်အတင်း ရုန်းထွက်ကာ ထိုလူမျက်နှာဆီ လုံးဝမကြည့်တော့ဘဲ သွန်းဆစ်တစ်ယောက် ဒေါ်ယုံကိုသာ အော်ခေါ်နေမိတော့သည်။

ရုတ်တရက်

မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဆံပင်ရှည်ရှည် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေး ဗရပွနှင့် ကြောက်စရာကောင်းသော သူ့အသွင်ကြောင့် လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ပင် ထိတ်လန့်သွားရသူက သွန်းဆစ်ရယ်ပါ။

စိတ်တွေကို ဘယ်လိုပင်တင်းထားသော်ငြား ရုတ်တရက်

သူမ အနားရောက်လာပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားပုံက သွေးပျက်
စရာပါ။

သွန်းဆစ်

ဘယ်လိုမှဆက်ပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။

အသံလေးထွက်ကာပင် ကြောက်ရွံ့တကြီး ငိုချပစ်လိုက်

မိတော့သည်။

“စူစီ”

“အား လွတ်”

“လွတ်”

“ကျွန်မကိုလွတ်”

သူမ အတင်းရုန်းလေ သူက အတင်းပွေ့ဖက်ချုပ်နှောင်
ထားလေလေပါပဲ။

ကျွါ

အခန်းတံခါးချပ်ကြီး ပွင့်လာ၏။

“ဒေါ်ဖေ ကျွန် ကျွန်မ”

“ဟယ် သွန်းဆစ်”

တံခါးပေါက်ဝတွင် ဒေါ်ယုံ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ
သည်ဆိုလျှင်ပဲ တင်းထားသောစိတ်များ ရုတ်ချည်း ကွယ်ပျောက်

ကာ အသိတရားများ သူမ ခန္ဓာကိုယ်မှ ဖျတ်ခနဲ ကင်းကွာသွား
ရတော့သည်။

အာရုံတွေက မှောင်အတိ။

မျက်နှာ

သွေးပျက်ချောက်ချားစရာမျက်နှာတစ်ခု။

ဘုရားရေ

ကယ်ပါ။

သွန်းဆစ်ကို ကယ်ပါ။

“စူစီ”

“.....”

“စူစီ”

“.....”

“စူစီ”

“.....”

နားထဲ ကြားဖူးနေကျအသံတစ်ခု မဟုတ်သော ခေါ်သံက
တိုးဝင်လာ၏။

သွန်းဆစ်

အသိစိတ်တွေ တစ်စစ တိုးဝင်လာရသည်။

အမလေး

သူမ မျက်ခွံတွေ ဘာကြောင့်များ လေးလံနေရပါလိမ့်။

သူမ

ကြိုးစားဖွင့်ကြည့်မိသည်။

အမေ

စူးရှသော အလင်းရောင်တန်းကြောင့် အားထုတ်ကြိုးစား ဖွင့်မိသော သူမ မျက်ဝန်းတွေကို ချက်ချင်းပင် ပြန်မှိတ်ထားလိုက် ရသည်။

“စူစီ သတိရပြီလား”

“.....”

“သတိရပြီလား စူစီ”

“.....”

“စူစီ”

“.....”

“ထပါဦး စူစီ”

“.....”

“မောင့်ကို ထကြည့်ပါဦး၊ အဲဒီလိုကြီး မလုပ်ပါနဲ့၊ မောင်ကြောက်တယ်၊ မောင် သိပ်ကြောက်တယ် စူစီ၊ ထပါ ထပါ

နော်၊ မောင် စူစီနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ပါ၊ အီး ဟီး ဟီး”

မြတ်စွာဘုရား

ဘယ်သူငိုသံကြီးလဲ။

ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ။

ရုတ်တရက် သွန်းဆစ် ကြောက်လန့်တကြား မျက်စိဖွင့်

ကြည့်လိုက်မိ၏။

“စူစီ”

“အား အမလေး သ သရီ”

“ကလေးမ ကလေးမ၊ သတိထားလေကွယ်၊ သတိထား

ပါဦး၊ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေးထားလေ ကလေးမ”

အသံ

ဒါ ဒေါ်ယုံရဲ့ စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးတဲ့အသံ။

ဒါဆို သွန်းဆစ် အနားမှာ ဒေါ်ယုံ ရောက်နေတယ်ပေါ့၊

ဒေါ်ယုံ ရှိနေပြီပေါ့။

သွန်းဆစ် စိတ်တွေကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ထားလိုက်မိသည်။

အသက်ကို ၀၀ရှူသွင်းပြီး မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။

အို

ဆံပင်ရှည်ရှည် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးတွေနှင့်

လူတစ်ယောက်က သူမမျက်နှာလေးဆီ အုပ်မိုးကာ စိုးရိမ်တကြီး နှိပ်ကြည့်နေ၏။

ပြာရည်ရောင် သမ်းနေသော မျက်ဝန်းအကြည့်စူးစူးတွင် သူမ အဓိပ္ပါယ် ဘယ်လိုမှဖော်ကျူးလို့မရသော အရောင်များ ဖြာလှဲနေသည်။

“စူစီ”

ခေါ်သံက နူးနူးညံ့ညံ့။

သူမ

ထိုလူကို မီးရောင်တောက်ပသောအောက်တွင် ကောင်းစွာ ကြည့်ရှုခွင့်ရခဲ့ပြီ။

“မောင်လေ စူစီ၊ မောင်ပါ၊ မှတ်မိလားဟင်၊ တော်ဝင်လေ စူစီရဲ့၊ စူစီချစ်သူ တော်ဝင်လေ”

ဘုရား ဘုရား

တော်ဝင်တဲ့။

ဒါဆို ဒီလူက သူမ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမယ့် စံမြန်းထိုက်ရဲ့ ညီ တော်ဝင်ထိုက်ပေါ့။

“ကလေးမ”

သူမ

ဒေါ်ယုံဆီ လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ညှိတ်ပြကာ အချက်ပေးလိုက်မှုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“စူစီ”

“....”

သူမ မထူးမိ။

အိပ်ရာလေးထက်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ မလုံလဲစွာ ထလိုက်ပြီး ခုတင်လေးပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်မိသည်။

“စူစီ”

သူမ လက်မောင်းဆီ ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်တားဆီးလိုက်တဲ့ သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် သွန်းဆစ် ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်ကာ ညှို့မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေ သူ့ဆီ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လေး ရောက်သွားရတော့သည်။

စိတ်မချသလိုရှိကာ သူမလက်ကိုဆွဲထားရာမှ ဖြည်းညင်း
ငှာ လွှတ်ပေး၏။

“မောင်တော်ဝင်”

“ဗျာ”

“ခဏလာဦး၊ ဒေါ်ယုံ ပြောစရာရှိလို့”

“မလာဘူး၊ ဒေါ်ယုံ အနားကိုခေါ်ပြီး စုစီနဲ့ ထပ်ခွဲ
ဦးမလို့ မဟုတ်လား၊ မလာဘူး၊ စုစီ အနားမှာပဲနေမယ်”

အို

ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်
ငြင်းဆန်နေတဲ့ တော်ဝင်ထိုက်ဆိုတဲ့လူကိုကြည့်ပြီး သွန်းဆစ် ရင်ထဲ
တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရ၏။

စောစောကလောက် ကြောက်ရွံ့မနေတော့တဲ့အပြင် အချစ်
ကြီးလွန်းသော သူ့ကိုကြည့်ကာ သနားပင် သနားသွားရသည်။

“စုစီက နေမကောင်းဘူး တော်ဝင်လေးရဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ စုစီ နေမကောင်းဘူးလား၊ မုန်းစမ်း”

“အို”

စိုးရိမ်တကြီး သူမ နဖူးလေးကို စမ်းလာတဲ့ နွေးမြသော
လက်ဖဝါးလေးကြောင့် သွန်းဆစ် ရင်လေး လှိုက်ဖြာသွားရ၏။

အခန်း (၆)

“ကျွန်မကိုလွှတ်ပါ ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် စုစီ၊ မောင်
မောင်လေ မောင့်ကိုမမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ မောင်ပါ”

“ကျွန်မ သိပ်မမှတ်မိဘူး ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“ဟာ စုစီ”

“ကျွန်မကို ထွက်မသွားစေချင်ရင် လက်ကိုလွှတ်ပါ”

“အင်း အင်း လွှတ်မယ် လွှတ်မယ်၊ ထွက်မသွားနဲ့နော်၊
မောင့်ကိုထားပြီး တကယ်မသွားနဲ့”

“အင်းပါ”

သူက

“ဟုတ်သားပဲ”

သူက ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ နေသေးဖြူတော့ နေကောင်းနေတဲ့ သွန်းဆစ်ပင် ငိုရမလို့၊ ရယ်ရမလို့၊ အခုစဲ အခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး ခွေအိပ်ရမလို့ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

“တော်ဝင်လေး”

“ဗျာ”

“စူစီ နေမကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါကြောင့် တော်ဝင်ကို စူစီ မမှတ်မိတာပဲ၊ နေမကောင်းဘူး၊ နေမကောင်းဘူး၊ ဒါနဲ့များ ဟိုလူညစ်ထစ်ကြီးက စူစီကို သေပြီတဲ့လေ၊ တော်ဝင်နဲ့ခွဲချင်လို့ တမင်ညာဖြောတယ်၊ အကျင့်ကိုမကောင်းဘူး”

“အို တော်ဝင်လေး”

ဒေါ်ယုံရဲ့ အထိတ်တလန့် တားဆီးသံ။

သွန်းဆစ်

နည်းနည်းတော့ ရိပ်မိပါသည်။

ဒါဟာ

ဦးစံမြန်းထိုက်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောတယ်ဆိုတာကိုတော့ တော်ပင်ထိုက်ကို ကြည့်ရတာ တော်တော်လေး အခွဲအလဲ

ကြီးပုံရသည်။ စူစီနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုအရင်းဖြစ်သူကို အတော်လေး မုန်းတီးနာကျင်နေ၏။

“စူစီ”

“ရှင် ဟင် ဘာ ဘာလဲ ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“စူစီကိုလေ ဟိုလူကြမ်းကြီးက သေပြီတဲ့၊ အဟွန်းမောင်ကတော့ မယုံပါဘူး၊ စူစီက နေမကောင်းလို့ မောင့်ကို လာမတွေ့တာဆိုတာ အလိုလိုသိနေသားပဲ”

“ဪ အင်း ဟုတ် ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ မသေဘူး ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“မောင်လို့ခေါ်ပါ စူစီရဲ့”

“ရှင်”

“အရင်ကလိုလေ”

အို

သွန်းဆစ် မခေါ်ရပါဘူး။

အခုတောင်

သူချစ်သူ စူစီအဖြစ် မနည်းကြီး ဟန်ဆောင်ပေးနေရတာပင် စိတ်တွေက မွန်းကြပ်နေပြီ။ ဒါကို မောင်လို့ ထပ်ပြီးခေါ်ရဦးမည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ချေ။

“စူစီ”

“ဟိ ဟို ကျွန်မ ရှင်ကို ညစာလာဗို့တာ၊ အဲဒါ ထမင်းဟင်းတွေအားလုံး လက်ကလွတ်ကျပြီး မှောက်ကုန်ပြီ၊ ခဏနေဦးနော်၊ ကျွန်မ ပြန်သွားဇူးပေးမယ်”

“စူစီ”

“ဟင်”

“ဘယ်မှမသွားပါနဲ့၊ မောင်မဆာဘူး စူစီ၊ စူစီ ထွက်မသွားပါနဲ့၊ မောင် အနားမှာပဲနေပေးပါ၊ တော်ကြာ ဟိုလူကြမ်းကြီး ပြန်လာလို့ မောင်တို့ကို ထပ်ပြီးခွဲနေပါဦးမယ် စူစီရယ်၊ မသွားပါနဲ့နော်၊ မသွားပါနဲ့ကွာ၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူမ လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး တားဆီးနေတဲ့သူကိုကြည့်ပြီး သွန်းဆစ် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့အောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

တကယ်တော့

သူမ ဒီအခန်းကြီးထဲမှာနေရတာ စိတ်မလုံချင်တော့။

မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်ကာ အသက်ရှူမဝသလိုကြီး ခံစားနေရ၍ ခဏတာလေး ရှောင်ထွက်နိုင်လျှင်ပင် သွန်းဆစ် အတွက် အင်မတန်မှ ကြီးမားသော မဟာအခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်

သည်။

ဒါကြောင့်

တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ရှေ့ကနေ ထွက်သွားနိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းက စောစောက သူမလက်ထဲက လွတ်ကျသွားတဲ့ ညစာစားပွဲလေးကို ပြန်သွားပြင်ဆင်ရန်ပဲ ရှိနေသည်လေ။ ဒါကို သူက ခွင့်မပြုတော့ သွန်းဆစ်မှာ စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ်ပင် ကျသွားရ၏။

“စူစီ”

“ကျွန်မမှာမည် သွန်းဆစ်ပါ”

ဟင်

တော်ဝင်ထိုက် မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးသွားရ၏။

ထူနက်နက် မျက်ခုံးတန်းကြီးတွေ ဆတ်ခနဲ တွန့်ကြုတ်သွားရသည်။

ဘယ့်နှယ်ပြောလိုက်တာပါလိမ့်။

ကျွန်မမှာမည်က သွန်းဆစ်တဲ့။

ဘယ်က သွန်းဆစ်လဲ။

စူစီတော့ ကိုကိုစံမြန်း အတင်းခွဲတာနှင့်ပင် စိတ်တွေ နောက်ကျီကာ နာမည်အရင်းကိုပင် မေ့သွားပုံရသည်။ စူစီဆိုတဲ့

သူမနာမည်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့။

သနားပါတယ်။

ဒါကြောင့်

ဒေါ်ယုံက စုစီ နေမကောင်းဘူးလို့ပြောတာကို။

အခုမှ

စုစီ မျက်နှာလှလှလေးကို သူ သေသေချာချာ ကြည့်
မိသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးမရှိတော့သလို ဖြူရော်ရော်လေး
ဖြစ်နေ၏။

ကိုကိုစံမြန်း ရက်စက်တဲ့ဒဏ်ကို စုစီ ဘယ်လောက်
တောင်များ ခံစားခဲ့ရပါလိမ့်။ တော်ဝင် ဆိုတဲ့သူ့ကိုပင် စုစီ
သိပ်မမှတ်မိချင်တော့ချေ။

မုန်းတယ်။

သိပ်မုန်းတယ်။

ကိုကိုစံမြန်းကို သိပ်မုန်းတယ်။

“ကျွန်မ ခဏလေးပဲ သွားမှာပါ တော်ဝင်ထိုက်၊ ချက်ချင်း
ပဲ ပြန်လာခဲ့မှာပါ။ လုံးဝမကြာစေရဘူး သိလား။”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင့်အင်း မရဘူး စုစီ၊ မောင် စုစီကို အနားကနေ

နာခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ မောင် သိပ်ကြောက်တယ်၊ ဒီအခန်းကြီးထဲမှာ
တစ်ချိန်လုံး အလှောင်ပိတ်ခံရပြီး စုစီနဲ့မတွေ့ရတော့မှာ သိပ်
ကြောက်တယ်”

အို

ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရယ်။

စုစီနဲ့မတွေ့ရတော့မှာကို အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ကြောက်
နေခဲ့သတဲ့လား ရှင်ရယ်။ ရှင့်ရဲ့အချစ်တွေက ခိုင်မာမြဲမြဲလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့

သွန်းဆစ်က စုစီ မဟုတ်ဘူးလေ။

ရည်းစားထားဖို့ နေနေသာသာ ဘဝပေးအခြေအနေကို
ကြည့်ပြီး မိသားစုတွေ တက်ညီလက်ညီ ရုန်းကန်နေရတဲ့ ဘဝမို့
သောကျားလေးမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ပင်
ကားမပြောဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ။

အခုတော့။

သူမ တစ်ခါမျှ သိဖူး မြင်ဖူးခြင်းမရှိသော ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဆီက ချစ်သူတစ်ယောက်လို တရင်းတနီး ဆက်ဆံ
နေခြင်းအပေါ် သူမစိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားနေခဲ့ရသည်။

နေရာလေးကနေ ပြေးထွက်လိုက်ချင်စိတ်တွေက သူမ

ရင်ထဲ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေရ၏။ ဒေါ်ယုံရှိနေ၍ သူ့ရဲ့အမူအရာ
တွေက သွေးအေးနေသော်လည်း ရဲတင်းသော ဆက်ဆံမှုကတော့
သူ့ထံတွင် ရှိနေမြဲပင်။ ဒါကို ခွင့်လွှတ်နားလည်နေပေးရတာ
သိပ်တော့မဟုတ်ချေ။

“ဒေါ်ယုံ ပြောပေးပါဦး။ သွန်းဆစ် ညစာသွားပြင်ဆင်
မလို့၊ အဲဒါ”

“ခဏလေးပဲစောင့်ပါ သွန်းဆစ်၊ ဒေါ်ယုံ အချက်ပေး
ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်ထားပြီးပါပြီ၊ သိပ်မကြာခင် အောက်ထပ်
ကနေ ထမင်းစားပွဲတွေ အသစ်ပြင်ဆင်ပြီး ယူလာပါလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

“အရေးကြီးတာ မောင်တော်ဝင်ထိုက် ညစာစားဖို့နဲ့
ဆေးသောက်ဖို့ပဲလေ၊ ဘယ်သူပဲယူလာယူလာ အတူတူပါပဲ
ကလေးမရယ်”

အို

ဒေါ်ယုံကိုယ်တိုင်က သူမကို တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့အနားမှာ
ပဲ ရှိနေစေချင်တာပါလား။ ဒါကြောင့် အောက်ထပ်ကို အချက်
ပေးခလုတ်နှိပ်ပြီး အသိပေးခဲ့တာပဲပေါ့လေ။

“ကလေးမ”

“ရှင်”

“အရေးကြီးတာ မောင်တော်ဝင်လေးပဲလေ၊ မင်း စကား
လုံး လှလှလေးတွေသုံးပြီး အရာရာကို လိုရာပုံသွင်းယူရမယ့်
တာဝန်က ကလေးမရဲ့တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားပဲမဟုတ်လား”

သွန်းဆစ် ငိုငင်ကျသွားရသည်။

ဒေါ်ယုံ ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေက သွန်းဆစ်ရဲ့ရင်ကို
ပြင်းစွာလာမှန်သော အမြောက်ဆံတွေလိုပင် တဒုန်းဒုန်း ထိမှန်
လာခဲ့သည်။

“ဘာပြောတယ် ဒေါ်ယုံ၊ တာဝန်နဲ့ဝတ္တရား ဟုတ်လား၊
ဒေါ်ယုံ စုစီကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ စုစီ မျက်နှာလေး ညှိုး
ငယ်နေရပြီ ဒေါ်ယုံ၊ စုစီ စိတ်ညစ်နေရပြီထင်တယ်။ မပြောပါနဲ့။
စုစီ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လျှောက်ပြောနေတာလဲဗျာ။
တော်ဝင် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး သိလား၊ စုစီကို အဲဒီလို နှိမ်နှိမ်
ချချ ဆက်ဆံတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒါမျိုး
ဆက်ဆံတာတွေရင် တော်ဝင် အလုပ်ဖြုတ်ပြီပဲ”

“အို ကိုတော်ဝင်ထိုက် ဒေါ်ယုံကို ဘယ်လိုကြီး ပြော
လိုက်တာလဲ”

“စုစီကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတာပဲ မောင် လိုချင်တယ်

စုစီ၊ မောင့်ချစ်သူကို အထင်သေးသလို ဆက်ဆံတာ မောင် မမြင်ချင်ဘူး”

ပြဿနာပဲ။

တမောင်တည်း မောင်ပြီး သူ့ချစ်သူဆိုပြီးတော့ တစ်ချိန်လုံး သတ်မှတ်နေတော့တာပဲ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။ သာမန်စိတ်ကောင်းရှိနေတာလေးတွေပင် ဇွတ်တရွတ် ဖြစ်နေတဲ့သူကြောင့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်လာရသည်။

သေချာတာတစ်ခုကတော့။

သူမ ဒီအလုပ်ကို တာဝန်ယူမိတာပါပဲ။ စိတ်ပုံမှန်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အကောင်းပကတိဖြစ်အောင် ပုံသွင်းယူဖို့ဆိုတာ သူမစိတ်တွေ ဒီထက်ခိုင်မာနေဖို့လိုသည်။

ဒါကို သူမကိုယ်သူမ သေသေချာချာ မဆန်းစစ်ပါဘဲ အဖေကျန်းမာရေးအတွက် ငွေတစ်ခုကိုပဲ ကြည့်ခဲ့မိသည်။

ဟူး။

စိတ်မောလိုက်တာ။

“ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားရဲ့လား ဒေါ်ယုံ”

“အေး အေးပါကွယ်၊ နောက်ဆို ဒေါ်ယုံ ဆင်ခြင်ပါ မယ်၊ စုစီလေးကို စိတ်မညစ်စေရပါဘူး တော်ဝင်လေးရယ်”

“ပြီးရော”

ခေါင်းလေးကို ကျေနပ်စွာညှိတ်ပြီး သွားလေးတွေပေါ် အောင်ပင် ရယ်မောလိုက်တဲ့ တော်ဝင်ထိုက် ဆိုတဲ့သူကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာပင် သွန်းဆစ်တစ်ယောက် မျက်နှာလေးကို ရှုံ့မဲ့ပစ် လိုက်မိတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့

ညစာကို ကောင်းစွာကျွေးပြီး ဆရာဝန်ပေးထားသော စိတ် ငြိမ်ဆေးများကို မနည်းချောမော့ကာ သွန်းဆစ် တိုက်ခဲ့ရသည်။ ဆေးအရှိန်နှင့် အိပ်ပျော်သွားပြီဆိုမှ သွန်းဆစ် သူမအခန်းသို့ သူမ ပြန်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ အနားယူရလေတော့သည်။

အခန်း (၇)

“စုစီ”

“စုစီ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဘယ်မှာလဲ စုစီ”

ဝုန်း

ဒိုင်း

ဂလွမ်း

ခွမ်း

ဆူညံသောအသံဗလံများကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသော သွန်းဆစ်တစ်ယောက် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပျက်စီးပွင့်သွားရ၏။ အိပ်ရာလေးထက်မှ ဆတ်ခနဲ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကာ

တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ရင်ကို မနည်းကြီး ဖိထားလိုက်ရသည်။

“သွန်းဆစ်”

“သွန်းဆစ်”

ဒေါက် ဒေါက်

ဒေါက်

အခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ သူမနာမည်လေးကိုပါ အော်ခေါ်နေသဖြင့် သွန်းဆစ်မှာ မျက်လုံးလေးတွေ ပိုပြီးပြူးသွားရပြီး စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားလာရတော့၏။

“သွန်းဆစ်... သွန်းဆစ်”

“ရှင် လာ လာပြီ ဒေါ် ဒေါ်ယုံ”

သွန်းဆစ် အိပ်ရာလေးထက်မှ ကပျာကယာဆင်းလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးချပ်လေးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဝုန်း

ဒိုင်း

ဒိုင်း... ဝမ်း

“အမေ”

အပေါ်ထပ်မှ လျှံထွက်လာသော အသံဗလံများကြောင့် ထိတ်လန့်ကာပင် အသံလေးထွက်ကာ ယောင်အော်လိုက်မိသည်။

“သွန်း...သွန်းဆစ်”

“ရှင် ဒေါ်ယုံ”

“ကြားတယ်မို့လားဟင်”

“ဟုတ် ကြား...ကြားပါတယ်”

“ကြားရင် သွားလေ”

“ရှင်”

“မောင်တော်ဝင်ထိုက် မင်းကိုမတွေ့လို့ သောင်းကျန်းနေတယ်”

အမလေး

သွန်းဆစ် ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိုင်ခွေကာပင်သွားမတတ် ဖြစ်သွားရ၏။ သွားလေတဲ့။ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ။ ဒီလောက် အကြီးအကျယ် သောင်းကျန်းနေတဲ့ဟာကို၊ သူတို့တောင် မသွားရဲ တာ၊ သွန်းဆစ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားရဲပါ့မလဲ။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင်...ဒေါ် ဒေါ်ယုံ”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အမြန်သွားလေ”

“သွန်း...သွန်းဆစ် ကြောက်တယ်”

“ဘာရယ်”

“သွန်းဆစ် မသွားရဲဘူး ဒေါ်ယုံ”

“မသွားလို့မဖြစ်ဘူး သွန်းဆစ်၊ ညည်းလေးကို ရှာမတွေ့ တော့လို့ သောင်းကျန်းနေတာ၊ ဒေါ်ယုံက ရှိတယ်ပြောတာလည်း မရဘူး၊ အခုချက်ချင်း ရှာပေး၊ အခုချက်ချင်း တံခါးဖွင့်ပေးဆို ပြီး အခန်းတံခါးကို ရိုက်ဖွင့်နေတော့တာပဲ၊ ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျ ပြီး ပြောလည်း မရဘူးကွယ်”

ပြဿနာပဲ။

ဘယ်လိုဖြေရှင်းလို့မှ မရဘူးတဲ့။

သွန်းဆစ် သွားမှဖြစ်မယ်တဲ့လေ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမှာပါလိမ့်။

အချိန်ကိုကြည့်တော့ နံနက်လေးနာရီတိတိ။

သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ရော့နိုးသည်ထင်ပါရဲ့။ သွန်းဆစ်ကို ရှာတာ မတွေ့ဘဲ သောင်းကျန်းနေတော့တာပေါ့။ သူမ ပြန်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားပြီလို့ သူ ထင်နေမှာပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် စိုးရိမ် စိတ်တွေနဲ့ လိုက်ရှာဖို့ ကြိုးစားနေတာပေါ့။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“မြန်မြန်သွားလေကွယ်၊ ညည်းလေး သွားတားဆီးမှ

ဖြစ်မယ်၊ ညည်းလေးရဲ့အသံကြားလိုက်ရင် သူ ငြိမ်သွားမှာပါ။ သူက ညည်းလေးကို သူ့ချစ်သူလို့ ထင်နေတာဆိုတော့ ညည်းလေးကိုသာ တွေ့လိုက်ရင် စိတ်အေးသွားမှာပါအေ၊ သွားလိုက်ပါ”

“ဒေါ်ယုံ”

“ပြော”

“ဒေါ်ယုံပါ အခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့မှာလား”

“အေးပါအေ၊ လိုက်ဝင်ခဲ့ပါမယ်”

“အဲဒါဆိုရင် သွားမယ်လေ”

“အေး...အေး... လာ”

ဒေါ်ယုံက သူမ သိပ်ကြောက်ပြီး မသွားမှာစိုး၍ အတူတူ လိုက်ခဲ့မည်ဟု ခေါင်းတွေတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ လက်ခံနေတော့၏။

ဘာပဲပြောပြော အခန်းထဲကို ဒေါ်ယုံပါ လိုက်မည်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ သွန်းဆစ်မှာ အဖော်ရှိသည်လေး တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲကိုဝင်ရမှာထက်စာလျှင် ဒေါ်ယုံ လိုက်ပါပေးတာက သူမအတွက် အားရှိစရာပင်။

ဒေါ်ယုံနှင့်အတူ သွန်းဆစ်ရော အိမ်မှာရှိသည့် အလုပ်

သမား ကောင်မလေးတွေရော ခြံစောင့်ကြီး ဦးဘတူပါ အပေါ်ထပ်သို့ အားလုံးတက်ခဲ့ကြသည်။

ဝုန်း

ဒိုင်း

“စူစီ...စူစီရေ”

“.....”

“စူစီ”

ခေါသံကြီးက စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာ၏။

သွန်းဆစ် ခန္ဓာကိုယ်လေး ကြောက်စိတ်ကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရသည်။

“တံခါးဖွင့်ပေး၊ တံခါးဖွင့်ပေးကြပါ၊ အပြင်ထွက်ချင်တယ်၊ အပြင်ထွက်မယ်။ စူစီ...စူစီရေ... မောင့်ဆီကိုလာပါ၊ မောင့်ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့ စူစီရယ်၊ မောင့်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ကွာ၊ အဟီး ဟီး”

အော်ဟစ်တောင်းပန်သံအပြင် ငိုသံအက်အက်ကြီးပါ သွက်လာ၏။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“အခန်းအပြင်ကနေ အသံအရင်ပေးလိုက်လေ”

“ရှင်”

“ညည်း အသံအရင်ပေးလိုက်ရင် သူငြိမ်သွားမှာ”

“ဘယ်လိုအသံပေးရမှာလဲ ဒေါ်ယုံ”

“အမလေး...သေချင်တော့တာပဲအေ၊ တစ်ခုခုပေါ့အေ

ညည်း စကားပြောလိုက်ရင် သူ စိတ်ချမ်းသာသွားမှာပေါ့”

“အင်း...ဟုတ်သားပဲ”

သူမ အခန်းတံခါးရှေ့လေးတွင်ရပ်ပြီး အခန်းတံခါးချပ်လေးကို စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်ကာ စိတ်တွေကို တင်းထားပစ်လိုက်သည်။

“စူစီ”

အော်ခေါ်သံစူးစူးကြောင့် သူမ ကပ္ပာကယာ ထူးလိုက်မိသည်။

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

ဟင်

တံခါးအပြင်မှ ပြန်ထူးသံလေးကြောင့် တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းနေသော စိတ်တွေ တုန်ခဲနေအောင်ပင် ရပ်တန့်သွားရ၏။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ ရှိပါတယ်”

“စူစီ...စူစီ”

“ကျွန်မ အခန်းထဲကို အခုပဲ ဝင်လာခဲ့မယ်နော် တို့တော်ဝင်ထိုက်၊ ရှင်စိတ်တွေ သိပ်ပြီး လှုပ်ရှားမနေနဲ့တော့၊ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်တော့ ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

စူစီရဲ့ သတိပေးသံက နားစည်ထဲ ချိုမြိန်စွာတိုးဝင်လာခဲ့သည်။

သူ

စူစီစကားကို နားထောင်ကာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော မီးအုပ်ဆောင်းကြီးကို လွှတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“စူစီ...မြန်မြန်လာနော်၊ မောင့်ဆီကို မြန်မြန်လာပါ စူစီရယ်၊ မောင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ခွဲမထားပါနဲ့ကွာ”

“လာမှာပါ၊ ကျွန်မ အခုပဲလာခဲ့မယ်”

အထဲကအသံတွေ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားတယ်ဆိုလျှင်ပဲ သွန်းဆစ် သက်ပြင်းမောလေး ရိုက်နိုင်တော့၏။

ဒေါ်ယုံက ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲနေအောင် ညှိတ်ပြကာ အခန်းတံခါးအပြင်က ခတ်ထားသော သော့လေးကို လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။ သော့ခလောက်ကြီး ချောက်ခနဲပွင့်ထွက်သွားသံက

လန့်စရာ။ သွန်းဆစ် ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် ပိုခန့်မြန်လာရသည်။
သော့လေး ပွင့်သွားတာနှင့် ခတ်ထားသော သော့
ခလောက်ကြီးကိုဖြုတ်ကာ အခန်းတံခါးသော့လေးကို ထပ်ဖွင့်၏။
ဂျလောက်

ဂျီ

တံခါးချပ်ကြီး ပွင့်သွားသည်ဆိုလျှင်ပဲ အခန်းလေးထဲ
တွင် မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံပိုင်ရှင်
တော်ဝင်ထိုက်အား တွေ့လိုက်ရသည်။

အို

သွန်းဆစ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ညှိုးလျသွား
၏။ သူမကိုမြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ဝမ်းသာအားရ သူမဆီ ခြေ
လာပြီး သူမခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ကာ သူမ ရင်ခွင်လေးထဲ
တိုးဝင်လာတဲ့ တော်ဝင်ထိုက်။

“စူစီ”

“စူစီရယ်...အဟီး...ဟီး”

“အို”

သူမရင်ခွင်လေးထဲ တိုးဝင်ကာဖက်ပြီး ကလေးထဲ
လေးတစ်ယောက်လို ငိုချလိုက်သော တော်ဝင်ထိုက်ကြောင့်

သွန်းဆစ်မှာ ရှက်လည်းရှက်၊ သနားကလည်း သနားနှင့် ဘာ
လုပ်လို့ ဘာကိုငံရမုန်းပင် မသိတော့ချေ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ထူးဆန်းသော အတွေ့
အထိကြောင့်လည်း ရင်တဆတ်ဆတ်ခန့်ကာ စိတ်ထဲ မွန်းကြပ်
လှောင်ပိတ်နေရတော့သည်။

“အဟီး...ဟီး...ဟီး”

“မငို...မငိုပါနဲ့ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရယ်၊ ကျွန်မ ရှိနေပြီ
ပဲဟာ၊ ကျွန်မ ဘယ်မှမသွားဘူးလေ၊ ကျွန်မ အိပ်နေတာပါ။
ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားပါဘူး ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရယ်”

သူမ နှစ်သိမ့်နေမိသည်။

အားလုံးကလည်း တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး
သနားကရုဏာသက်ကာ မျက်နှာလေးတွေ လွှဲသွားကြသည်။

သွန်းဆစ် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

သူ့ရဲ့အားကိုးတကြီး တွယ်ဖက်ထားတဲ့ လက်တွေကို
သည်း ဆွဲမခွာရက်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေရသည်။ တကယ်
ဆို သွန်းဆစ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် အခုလို
နေဖို့ နေနေသာသာ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်တလေပင် မထား
ဘူးတဲ့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။

အခုတော့

အဖွဲ့အလမ်း၊ အလွန်တရာကြီးမားလှသော တော်ဝင်ထိုက်
ဆိုတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ဦး၏ ချစ်သူ စုစီဆိုသော အမျိုးသမီး
နှင့် ရုပ်ချင်းဆင်ကာ တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ချစ်သူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်
နေရသည်။

“စုစီ”

“ရှင်”

“မထားခဲ့ပါနဲ့နော်၊ မောင့်ကို တစ်ယောက်တည်း မထား
ခဲ့ပါနဲ့ စုစီရယ်၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မောင် မနေတတ်
လို့ပါ၊ စုစီ စွန့်ပစ်ထားခဲ့မယ့် နေရာကြီးမှာ မောင် မနေရဲလို့ပါ၊
မောင့်ကို ခေါ်သွားပါနော်၊ မောင့်ကို ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့ စုစီရယ်၊
မောင် သိပါတယ်၊ စံမြန်းထိုက်ဆိုတဲ့ မောင့်အစ်ကိုက သဘော
မတူလို့ စုစီ စိတ်အရမ်းညစ်နေတယ်ဆိုတာ မောင်သိပါတယ်
စုစီရယ်။ ကိုကိုကြောင့်နဲ့တော့ မောင့်ကို ထားမသွားပါနဲ့နော်၊ မောင်
တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ် စုစီရယ်”

တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေတဲ့ တော်ဝင်ထိုက်ကို
ကြည့်ပြီး သွန်းဆစ်တစ်ယောက် မျက်ရည်လေးတွေပဲအောင်ပင်
သနားနေမိတော့သည်။

ဘာပဲပြောပြော

တော်ဝင်ထိုက်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလေ။

သူက

ခံစားချက် နုလွန်းတဲ့သူကို။

အချစ်အတွက် အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရတဲ့သူပါ။

သွန်းဆစ်

ရှင်ကို အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး တော်ဝင်ထိုက်ရယ်။

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် သူမရင်ခွင်လေးထဲ တိုးဝင်ကာ

ကလေးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေသော
ဆော်ဝင်ထိုက်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းမောလေးကိုသာ ကြိတ်ပြီး
နှိုက်လိုက်မိပါတော့သည်။

ခေါ်တတ်ကြတာပါ။ ဒါဟာ စုစီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလေးရဲ့ အမှား
မဟုတ်ချေ။ ခက်နေတာက သွန်းဆစ်က စုစီမှမဟုတ်တာ။

အခုလို အလိုက်အထိုက်နေရတာ ပင်ပန်းလွန်းလှပါပြီ။

ဒါကို

ဘယ်လိုအရဲကိုးမှုမျိုးနဲ့ 'မောင်' လို့ ခေါ်ရမည်နည်း။

သူမ မခေါ်ရတာထက် မခေါ်ချင်တာလည်း ပါသည်။

သူမရဲ့အသိအာရုံထဲမှာ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ တော်ဝင်ထိုက်
ကို သနားလွန်း၍ သူ့ချစ်သူ စုစီအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေပေးနေရ
ပေမယ့် သူဟာ စုစီရဲ့ချစ်သူ။ စုစီကို အသက်လောက်ချစ်နေ
ရတဲ့သူ ဆိုတဲ့ အချက်က ခိုင်မာစွာရှိနေခဲ့သည်။

“စုစီ”

“.....”

“မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်”

“.....”

“စုစီ”

“ရှင်..ဘာ..ဘာလဲ ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“စုစီ မောင့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ဪ...အင်း...ဟုတ်...ဟုတ်တယ်”

အခန်း (၈)

“ကျွန်မ ထွက်သွားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှိနေပါ
တယ် ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“စုစီ”

“ပြောပါ”

“မောင်လို့ ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်တော့တာလဲဟင်”

“.....”

သူ့အမေးကို သူမ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိအောင်ပင်
ကြောင်အသွားရသည်။ သိပ်ချစ်ပါသည်ဆိုသော ချစ်သူ
တစ်ယောက်ကို ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်လာသော ဆန္ဒအရ မိန်းကလေး
အများစုက 'မောင်' ဆိုတဲ့ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းလေးကို မက်မက်မောမော

“ဟာ”

သူ့မျက်လုံးတွေ အဆမတန် ပြူးသွား၏။

ဆံပင်ရှည်ရှည် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးတွေနှင့် သူမ နှက်နှာဆီ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်လာသော သူ့ပုံစံကြောင့် သွန်းဆစ်မှာ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရတော့၏။

ကြောက်စိတ်တွေ သူမရင်ထဲသို့ အလုံးအရင်းနှင့် တိုးဝင် လာကြသည်။ အလွယ်တကူ အဆင်ပြေရင်ပြီးရောဆိုသည့် သဘော နှင့်သာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတာပါ။ ပြီးတော့မှ သူဟာ သာမန် စိတ်ရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ စိတ်မမှန်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုတာကို သတိရသွား၏။

သူ ဒေါသတွေဆူဝေလျှင် ဘယ်လောက်ထိ ကြမ်းတမ်း စွာ သောင်းကျန်းတတ်တာကို သူမ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲဖြစ် သည်။ ဒါကို သတိမထားဘဲ ဘာကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ချုပ်ထွေးအောင် အခုလို ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်မိပါလိမ့်။

ကြည့်စမ်း

သူမကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးပြူးကြီးတွေ။

ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

“စုစီ”

“အမလေး...မလုပ်...မလုပ်ပါနဲ့၊ ကြောက်တယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုကြောက်တယ်၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

သူ့ရဲ့ ရုတ်တရက်ခေါ်သံအဆုံး တင်းထားသော စိတ်များ ဝန်းခနဲပြိုကျကာ မျက်နှာလေးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး အနောက် သို့ဆုတ်ကာ တဟင့်ဟင့် ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။

“စုစီ”

“ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်၊ ရှင် ရှေ့တိုးမလာနဲ့”

“မောင်လေ စုစီ”

“ဟင့်အင်း မသိဘူး၊ ရှင် ရှေ့ကိုတိုးမလာနဲ့နော်”

“စုစီ”

တော်ဝင်ထိုက် ဆိုတဲ့လူက ရှေ့တိုးလာပြန်၏။

သွန်းဆစ် သေလောက်အောင်ပင် ကြောက်ကာ အခန်း တံခါးလေးဆီ ပြေးဖို့အလုပ်

“စုစီ”

“အို”

“အမေ့”

“လွတ်”

“လွတ်”

“ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်”

သူက ထွက်ပြေးဖို့ကြံစည်နေတဲ့ သူမကို အမိအရ ဖမ်းချုပ်ထား၏။ သန်မာအားပြင်းသော သူ့လက်တွေထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ အင်အားတွေ သူမထံတွင် ပျောက်ရှုနေရသည်။

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ စုစီရယ်၊ မောင့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ နောက်ဆိုရင် စုစီ မကြိုက်တာ မောင် ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး၊ စုစီစကားကို မောင် နားထောင်ပါ့မယ် စုစီရယ်”

ဟင်

သူမလက်တွေကိုလွှတ်ပြီး ကြမ်းပြင်လေးထက် ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ တတွတ်တွတ် ကတိတွေပေးနေတဲ့ တော်ဝင်ထိုက်။

ဒါ

ဒါဆိုရင်

သူမ ထင်သလိုမျိုး သူ့စိတ်တွေ ကြမ်းရမ်းလာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူမ စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆိုတာကို သူ နားလည်ပေးလို့ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ။

“မောင် တကယ်ပြောတာပါ စုစီရယ်၊ မောင် မောင်

လိမ်လိမ်မာမာ နေပါ့မယ်၊ မောင် မဆိုးတော့ပါဘူး၊ မောင့်ကို မမုန်းပါနဲ့နော်”

အင်း

မဆိုးဘူး။

အခွင့်အရေးလေးရတုန်း သွန်းဆစ် သူ့ကို ပြောသင့်ပြောထိုက်တာတွေ ပြောဦးမှပဲ။ မျက်ရည်တွေကို သူမ ကပျာကယာ သုတ်လိုက်၏။

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“တကယ်ပေါ့ စုစီရဲ့၊ မောင့်ကိုယုံပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း သွန်း...အဲ စုစီ.. စုစီ ပြောရသေးတာပေါ့”

သွန်းဆစ်ဟု ယောင်မှားထွက်မလိုဖြစ်သွားတာကို မနည်းဘာရိတ်အုပ်ကာ စုစီဟု သူမကိုယ်သူမ နာမ်စားလေး ပြောင်းသုံးလိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“ဟင်”

“ရှင် အခုဘာတွေလုပ်ထားသလဲ ကြည့်စမ်း”

“မောင် ဘာလုပ်လို့လဲ စုစီ”

အဲ

ပြန်မေးလိုက်တဲ့ ပုံစံလေးက အပြစ် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ် ထားသော ကလေးငယ်လေးလိုပင် ကြည့်စင်လျက်။

“တစ်ခန်းလုံး ရစရာမရှိအောင် လုပ်ထားတာလေ”

“ဒါ ဒါက မောင်လုပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

ဟောတော့။

သူ မလုပ်တော့ ဘယ်သူလာပြီးလုပ်ထားတာလဲ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ကတော့ တကယ်ပါပဲ။

“စူစီနဲ့ ရှင်ကို အစကတည်းကမှ သဘောမတူရတဲ့ အထဲ ရှင် အခုလို သောင်းကျန်းတော့ စူစီ စိတ်ညစ်ရတာပေါ့၊ မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်ရတာပေါ့”

“ဟင်...စူစီက မျက်နှာပျက်သွားလို့လား”

“အမ်”

သူ့အမေးကြောင့် သူမမျက်နှာလေးကိုပင် ယောင်မှားကာ စမ်းသပ်မိသွားရ၏။ သူထင်နေတာက မျက်နှာပျက်ရတယ်ဆို တာ သူမမျက်နှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာတစ်ခုခု ရနေတယ်လို့ ထင်သွား တာလေ

“အို ရှင်ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“စူစီက မျက်နှာပျက်ရတယ်ဆို၊ မျက်နှာက အရင်က

ထက်တောင် ပိုပြီးချစ်စရာကောင်းနေတဲ့ဟာကို၊ မပျက်ပါဘူး စူစီရဲ့ ကောင်းပါတယ်”

အို

သူ့စကားကြောင့် သွန်းဆစ် မျက်နှာလှလှလေး ရှက် သွေးလေးများ ဖြာရဲသွားရ၏။

ဒါကျတော့ မြင်တတ်သားပဲ။

ဟွန်း။

အရူးပါး။

သူန်းဆစ်တစ်ယောက် ရင်ထဲကနေ ကြိတ်ပြီး ပြောလိုက် မိ၏။

ဘာပဲပြောပြော သူမကို လှတယ်ဟု ပြောခဲ့သော သူ ကောင်းလေးကိုတော့ ကျေနပ်မိသား။

“စူစီ”

“ဒီမှာ ကျွန်မ စိတ်အရမ်းဆိုးတယ်နော်၊ ရှင် ပေါက်တတ် တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲက ချက်ချင်း ထွက်သွားမှာနော် ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“ဟာ...မလုပ် မလုပ်ပါနဲ့ စူစီရယ်၊ မောင့်အနားက ထွက်မသွားပါနဲ့နော်၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မကို-မသွားစေချင်ရင် ကျွန်မပြောတာ

သေသေချာချာ နားထောင်”

“အင်း...အင်း နားထောင်မယ်”

“နောက်တစ်ခါ အခုလို ပစ္စည်းတွေ ပေါက်ခွဲတာမျိုး လုံးဝမလုပ်ရဘူး”

“အင်း”

“မနက်စာ၊ နေ့လယ်စာ၊ ညစာကို အချိန်မှန်မှန်စားရမယ်”

“အင်း”

“ပြီးတော့ ရှင့်ဆံပင်ကြီးကို ညှပ်ရမယ်၊ မုတ်ဆိတ်တွေ ရိတ်ရမယ်၊ အခုပုံစံကြီးကိုကြည့်ရတာ ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“အင်း”

“ပြီးတော့ ဆေးမှန်မှန်သောက်ရမယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာ”

ဆေးသောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားတာနှင့် ခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင်ပင် ခါယမ်းပြလိုက်တဲ့ တော်ဝင်ထိုက်ကြောင့် သူမရဲ့လှပတဲ့ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်ကြဲသွားရသည်။

“မောင် ဆေးသောက်ရင် အိပ်ပျော်သွားမှာပေါ့၊ အိပ်

အခါကျရင် မောင့်အနားကနေ စုစီ ထွက်သွားမှာ၊ မောင် အိပ်မပျော်ချင်ဘူး၊ လုံးဝ မျက်လုံးတွေကို မမှိတ်ချင်ဘူး”

“အို လူပဲရှင်၊ အိပ်သင့်တဲ့အခါ အိပ်ရမှာပေါ့၊ ဘယ်နှယ့်အိပ်ချင်လို့ရမလဲ၊ မသောက်ရင် ရှင့်ဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“ဟာ...စုစီ စုစီ မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲဒီလိုကြီး မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒါဆို ဆေးသောက်မယ်လို့ ခေါင်းညှိတ်”

“အင်း အင်း သောက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ စုစီ တိုက်မှ သောက်မှာနော်၊ ဒေါ်ယုံ တိုက်ရင် လုံးဝမသောက်ဘူး၊ ထမင်းလည်း မစားဘူး”

“ကောင်းပြီ ကိုတော်ဝင်ထိုက်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တိုက်ပါဦး”

“ဒါဆို ဆေးသောက်မယ်”

သူ့ဆီက ပြုံးရွှင်စွာပေးလာတဲ့ ကတိစကားလေးကြောင့် သွန်းဆစ် ရင်ထဲ မောလျနေမှုတွေ ခေတ္တမျှ ပျောက်ကွယ်သွားရမည်။

“ကဲ...ထ...ပြောထားတဲ့အတိုင်း ဆံပင်နဲ့မုတ်ဆိတ်တွေ ရိတ်ရအောင်၊ မိုးလင်းနေပြီဆိုတော့ ရေမိုးချိုးပြီး သန့်ရှင်းရေးဆောင်လိုက်ရအောင်”

“အင်း”

သူ့ဆီက ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်တာနှင့် အပြင်ကနေ စောင့်ကြည့်နေကြသော လူများအားလုံး အခန်းထဲ စုဖြူကာ ဝင်လာကြပြီး အခန်းသန့်ရှင်းရေးကို ကပျာကယာ လုပ်ကြတော့၏။

ဒေါ်ယုက အပြုံးတွေနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဆံပင်ညှပ်ဆရာဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် သက်ပြင်းလေးရှိက်ပြီး တော်ဝင်ထိုက်ကိုခေါ်ကာ အိပ်ရာလေးထက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေစေလိုက်၏။

သူမ

သူ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးထားသော ပစ္စည်းများကိုကြည့်ကာ နှမြောနေမိသည်။

တော်တော်တန်ဖိုးရှိမည့်ဟာတွေပဲ။

အဝတ်အစား ဝီရီ မှန်ချပ်ကြီးတွေ၊ မီးအုပ်ဆောင်းလှလှကြီးတွေ၊ အဖိုးတန် ပန်းအိုးကြီးတွေ၊ မှန်တင်ခုံတွေ ဘာတစ်ခုမှ ရစရာမရှိတော့။ ရှိရှိသမျှအားလုံး စိတ်တိုင်းကျ ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီးထား၏။

နှမြောလိုက်တာ။

တန်ဖိုးက နည်းမှာမဟုတ်ချေ။

အဲဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးရဲ့တန်ဖိုးက သူမတို့ ပိုင်ဆိုင်သော ဆယ်ပေအိမ်လေးကိုပင် ဝယ်နိုင်လောက်သည်။

သို့သော်။

ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာလွန်းသော ဦးစံမြန်းထိုက်၏ ညီငယ် ဘော်ဝင်ထိုက်အတွက်တော့ နှမ်းစေ့လေးတစ်စေ့စာလောက်ပဲ ခြံရံမှုရှိမှာပါပဲ။

ရင်မောလိုက်တာ။

အမေတို့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား မသိပါဘူး။

အဖေကတော့ သက်သာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အဆုတ် အင်ဆာဆိုတော့ တစ်ချိန်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်ပြီး အသက်ရှူမဝ မောနေတော့မှာပါပဲ။

အဖေ

အဖေရယ်။

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် အိမ်ကိုပြန်ပြီး သတိရကာ ဆံရည်လေးများပင် ရစ်ဝဲသွားရလေတော့သည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးတွေနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းလှသော ကိုတော်ဝင်
ထိုက်က ယခု သူမအရှေ့တွင် ရပ်နေသော ကိုတော်ဝင်ထိုက်ဆို
တဲ့ လူနဲ့ သတ်သတ်တစ်ယောက်စီပင် ထင်မှတ်ရလောက်အောင်
အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။

တိုရှင်းသောဆံပင်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်း
မွေးများ ကင်းစင်နေသော ချောမွေ့သည့် မျက်နှာလေးနှင့် ကြည်
စင်စွာ သူမကို ဆီးကြိုနေခဲ့၏။

အခုမှပဲ

လူတစ်ယောက်ရဲ့ တည်ကြည်ခန့်ညားလွန်းသော ရုပ်သွင်
က ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ဖြူနုဝင်းဖန့်နေသော
အသားအရေစိုစိုနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ချောမွေ့လွန်းသော သူ့မျက်နှာ
ဆင်းနေတော့၏။

သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားပေးထားသော အဝတ်အစားတို့
ကြောင့် မသိလျှင် စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရသူတစ်ယောက်ဟုပင်
ဆင်ရက်စရာမရှိတော့ချေ။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက်
ကောင်းတောင့်တင်းတင်းနှင့် ယောက်ျားပီသကာ တော်ဝင်ထိုက်
ဆိုတဲ့လူရဲ့အသွင်က ရှင်းသန့်နေတော့သည်။

အခန်း (၉)

ဟယ်။

သွန်းဆစ်ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွား
ရ၏။ ဖူးအိနေသော နှုတ်ခမ်းစိုရဲ့ရဲလေးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်ဟသွား
ရ၏။

ကြည့်စမ်း။

သူ...သူ။

ကိုတော်ဝင်ထိုက်။

စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုတော်ဝင်ထိုက်
မြင်ရတာ ယုံနိုင်စရာပင်မရှိ။

ဆံပင်ရှည်ရှည် ပွရောင်းရောင်းကြီးနှင့် မုတ်ဆိတ်

“စုစီ”

သူမကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ သူ့မျက်နှာချောချော
လေးမှာ ကြည့်နူးမြူးကြွလန်းဆန်းသော အပြုံးပန်းလေးတစ်ပွင့်က
ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ၏။ သွန်းဆစ် ချောမွေ့လွန်းသော တော်ဝင်ထိုက်
ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေမိရာမှ အသိလေးဝင်ကာ သွားရသည်။

“ဪ အင်း ရှင်တောင် ရေချိုးပြီးပြီကို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ယုံကြီးက ဆံပင်တွေညှပ်ထားတာ
ရေချိုးလိုက်တော့ဆိုလို့လေ၊ မောင်က မညှပ်ချင်ပေမယ့် စုစီက
မညှပ်ရင် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ အညှပ်ခံလိုက်တာ၊ မောင်က ဆံပင်
အရှည်ပဲ ထားချင်တာ၊ ဆံပင်တွေ မျက်နှာကိုဖုံးနေရင် ကိုကိုစံမြန်း
မျက်နှာကို မမြင်ရတော့ဘူးလေ၊ မတွေ့ချင် မမြင်ချင်တဲ့ မျက်နှာ
ကို မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းသလဲ”

သူ့ကြည့်ရတာ ဦးစံမြန်းထိုက်အပေါ် အတော်လေး
နာကြည်းမုန်းတီးနေသလိုပင်။ သူပြောလိုက်တဲ့ စကားတိုင်း ကြည့်
သာမှု တစ်စက်ကလေးမှကို မရှိခဲ့ချေ။

“ကဲ့ပါ အဲဒါတွေထားလိုက်တော့၊ ဘာပဲပြောပြော အရင်
ပုံစံကြီးထက်စာရင် အခုလိုပုံစံလေးက တွေ့မြင်ရတာ တကယ့်ထိုက်
စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတာ အမှန်ပါပဲ၊ အရင်က ရှင်ကို ကျွန်

အရမ်းကြောက်နေမိတာလေ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့”

“ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူက ကိုကိုစံမြန်းထိုက်ပါ၊
သူက လူမဟုတ်ဘူးလေ စုစီရဲ့၊ သူကမှ ကြောက်စရာကောင်း
တာ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် စုစီရဲ့၊ သူက လူစစ်စစ်မဟုတ်ဘူး၊ သူက
အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ပဲ။ သူ အနား
ကပ်လာရင် ပြေးဖို့သာပြင်ထားပဲ စုစီ၊ သူက ဖမ်းမိတာနဲ့
တိုက်စားမှာလေ”

အို

အစ်ကိုဖြစ်သူအပေါ် အမြင်မှားစိတ်တွေက သူရင်ထဲမှာ
အခုအချိန်အထိ အစိုင်အခဲတစ်ခုလို ဖြစ်တည်နေတာပါလား။ ဒါကို
ပြုပြင်ပြောင်းလေးပစ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ အချိန်အတော်ကြီးကို ယူရဦး
မယ်လေ။

“စုစီ”

“ရှင်”

“ကိုကိုစံမြန်းထိုက်နဲ့ တွေ့သေးလား”
 “ဟင့်အင်း...သူနဲ့မတွေ့ပါဘူး။ သူက ရှိမှမရှိတာ”
 “မရှိဘူး ဟုတ်လား စူစီ”
 “အင်း”
 “ဒါ ဒါဆို သူသေသွားပြီပေါ့”
 “ရှင်”
 “မရှိတော့ဘူးဆို”
 “အို ဒါ ဒါက”
 “သေသွားလည်း ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒါမှ စူစီ စိတ်
 မညစ်ရမှာ၊ ဝမ်းသာတယ် ဝမ်းသာတယ် ဟား ဟား ဟား”
 “အို ကိုတော်ဝင်ထိုက်”
 သူ့အတွေးနဲ့သူ တစ်ယောက်တည်း သဘောတွေကျကာ
 တဟားဟား အော်ရယ်နေသော ကိုတော်ဝင်ထိုက်ကိုကြည့်ပြီး
 မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးနေရသူက သွန်းဆစ်ရယ်ပါ။
 စိတ်ပုံမှန်ရှိသော လူတစ်ယောက်မဟုတ်၍ စကားလုံး
 တွေ အများကြီးသုံးပြီးလည်း သူ့ကို မထိန်းချုပ်ချင်ပါ။ အခုအချိန်
 မှာ သူမ ဘယ်လိုပဲ နားချပါစေ၊ သူက နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး
 လေ။

“ကဲပါ...အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ရယ်တာကိုရပ်ပြီး မနက်စာ
 စားပါတော့၊ မနက်ခင်း ဆေးသောက်ဖို့ အချိန်နီးနေပြီ၊ စူစီကို
 စိတ်မဆိုးစေချင်ဘူးဆိုရင် မနက်စာ စားတော့”
 သွန်းဆစ်ရဲ့ စကားကြောင့် ရယ်မောနေသော သူ့အသွင်
 လေးက ချက်ချင်းပင် ပြန်တည်သွား၏။ ရိုကျိုးသော ကလေး
 တစ်ယောက်အသွင်သို့ ချက်ချင်းကူးပြောင်းသွားသည်။
 စားပွဲပေါ် မနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်ပေးနေသော
 သွန်းဆစ်ကို ငေးမောရင်း အသံလေးတိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေတော့
 ၏။ သူ့ပုံစံလေးကို တစ်ချက်မျှ လှည့်စောင်းကြည့်ပြီး သွန်းဆစ်
 ကျေနပ်စွာပြုံးကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး
 အစားအသောက်ပန်းကန်များကို ညင်သာစွာပင် စားပွဲပေါ်ချကာ
 ပြင်ဆင်ပေးနေမိသည်။
 “စူစီ”
 “အမေ”
 ရုတ်တရက်
 သေးကျဉ်းသော သူမ ခါးသိမ်သိမ်လေးအား ညင်သာ
 စွာရစ်နှောင်လာသော သန်မာတောင့်တင်းသည့် လက်တစ်စုံကြောင့်
 ရင်လေး သိမ့်ခနဲအေးကာ ရင်ခုန်သံတွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်မြန်

သွားရသည်။

ထိတ်လန့်မှုကြောင့် လက်ထဲကိုင်ထားသော ကော်ဖီ ခွက်လေးပင် ဘောင်ဘင်ခတ်ကာ အောက်ခံပန်းကန်ပြားလေးထဲ ဖိတ်စင်ကျကုန်၏။

“ချစ်တယ် စုစီရယ်၊ မောင် သိပ်ချစ်တာပဲဗျာ”

“အမေ”

သူမရဲ့ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ကုပ်သားဝင်းဝင်းနှစ်နှစ် လေးပေါ်သို့ ညင်သာစွာတွေ့ထိလာသော နွေးမြသည့်အတွေ့ ကြောင့် အသည်းများ တဖျင်းဖျင်း ယားကျိကာ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူရဲတော့ဘဲ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖိမှိတ်ထားလိုက်မိတော့၏။

ကိုတော်ဝင်ထိုက်က သွန်းဆစ်ကို သူ့ချစ်သူတစ်ယောက် ဟုပဲ မှတ်ယူထားတာလေ။ ဒီတော့ သူ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ သူမနဲ့ပတ်သက် ပြီး တအားကို ရင်းနှီးနေခဲ့တာပါ။

ခက်တာက

သွန်းဆစ်က သူ့ချစ်သူ စုစီမှမဟုတ်တာ။

အခုလိုနေထိုင်မှုကို စိတ်မှာ နည်းနည်းလေးမျှ မနှစ်မြို့ နိုင်ပေ။ သို့ပေမယ့် ဇွတ်အတင်းလည်း သူမ မကြမ်းရဲပါ။ စိတ္တဇ ဝေဒနာသမားဆိုတာ ပြောလို့ရတာမှမဟုတ်တာ။

သူစိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးမှုတွေဖြစ်နေလျှင် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ထင်တိုင်းကြ သောင်းကျန်းပစ်တာ သူမ အမြင်ပါပဲ။

“စုစီ”

သူမ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ

ကြောက်စိတ်တွေရော ရှက်စိတ် ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ် များပါ တိုးဝင်ကာ တလှုပ်လှုပ် ရင်တွေထိတ်လန့်နေ၏။ မျက်ရည် တွေက ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ပေါ် ပေါက်ခဲနဲ့ စီးကျလာသည်။

“စုစီ”

သူခေါ်သံက နူးညံ့နေပေမယ့် သူမ နားစည်ထဲမှာတော့ သွေးပျက်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေခဲ့သည်။

“စုစီကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်”

ဟင့်အင်း။

မချစ်နဲ့။

ကျွန်မက စုစီ မဟုတ်ဘူး။

သွန်းဆစ်ပါ။

ကျွန်မက သွန်းဆစ်ပါ ကိုတော်ဝင်ထိုက်။ စုစီ မဟုတ်

ပါဘူး။

စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်အော်ဟစ်ကာ ပြောနေမိသည်။

“စူစီ ဟာ မျက်...မျက်ရည်တွေ၊ စူစီ စူစီ ငို...ငိုနေ တယ် ဟုတ်လား”

သူမပခုံးလေးများကိုဆွဲယူကာ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် အောင် လှည့်လိုက်စဉ် ပါးပြင်ပေါ် စီးကျနေသော မျက်ရည်စီးကြောင်းကြီးများကို တွေ့မြင်သွားသော တော်ဝင်ထိုက် အကြီး အကျယ် ထိတ်လန့်သွား၏။

“စူစီ”

“ရှင် ကျွန်မကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်တယ်”

“ဟာ”

တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့လက်တွေ ဆတ်ခနဲ ရုပ်သိမ်းသွား၏။

အံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း ကြီးစွာပင် သူမမျက်နှာလေးဆီ မင်သက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းနေခဲ့သည်။

“ရှင် မနက်စာစားသင့်ပြီ ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

သူမ သတိရှိစွာပင် မျက်ရည်တွေကိုသုတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို မနက်စာစားဖို့ အသိပေးမိ၏။

သူက မလှုပ်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေဆဲပင်။

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“စူစီ”

“မနက်စာ စားတော့လေ”

“အင်း...စားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စူစီ စိတ်မညစ်ပါနဲ့နော်၊ စူစီ စိတ်ညစ်ရင် မောင်လည်း အရမ်းငိုချင်တာပဲ၊ မောင် လုံးဝ မပျော်တော့ဘူး စူစီရယ်”

“စူစီကို စိတ်မညစ်စေချင်ရင် စူစီ မကြိုက်တာမလုပ်နဲ့ ပေါ့ ကိုတော်ဝင်ထိုက်၊ စူစီပြောထားပြီးသား မဟုတ်လား”

“မောင် ဘာလုပ်လို့လဲ”

အမ်။

ဘာလုပ်လို့လဲတဲ့။

သူ့ကြည့်ရတာ တစ်စက်ကလေးမှ အပြစ်မလုပ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်လို ပကတိကြည်စင်လျက်။ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း သူ့ပုံစံလေးက သိုးငယ်လေးလို ဖြူစင်နေပြန်၏။ ရောက်စက သူ့ရဲ့ပုံစံက ကြောက်စရာကောင်းပေမယ့် အခုတော့ အဲဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းမနေတော့ချေ။

သို့သော်

နက်ရှိုင်းသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် မပြောင်းလဲသော သစ္စာတရားကတော့ သူ့ရင်ထဲတွင် ထူထည်ကြီးမားစွာ တည်တံ့နေမှုက ယုံပင်မယုံနိုင်စရာပါ။ စူစီဟာ အင်မတန်ကံကောင်းခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ထင်မထားလောက်အောင်ပင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

သွန်းဆစ်မှာသာ စိတ်ညစ်စရာ။

ဘယ်လိုပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ကြည့် ကိုတော်ဝင်ထိုက် အခုလို ချစ်ခင်ကြင်နာနေတာမှန်သမျှ သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ သူမကို ရည်ညွှန်းပြီး ရှိနေခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ စူစီနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူနေလွန်းလို့သာ သူ့စိတ်ခံစားချက်တွေက သူမဆီမှာ ရှိနေတာလေ။

ပြီးတော့

အခုလို စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက ပေးအပ်နေတဲ့ အရာတွေအားလုံးကိုလည်း သူမ မမက်မောပါဘူး။ သူမစိတ်ထဲမှာ တာဝန်ကျေပြန်မှုနဲ့ စာနာ သနားညှာတာစိတ်တွေ ပဲ ရှိနေခဲ့သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

လစာငွေတွေကိုလည်း ငါးလစာကြီးတောင် သူမ ကြို

တင်ယူထားခဲ့ပြီးပြီလေ။ ဒါကို ပြန်အမ်းဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ အခုလောက်ဆို အကြွေးတွေဆပ်လို့ ကုန်လုနီးနီးပင် ဖြစ်နေတော့မှာ။ သူမ ဘယ်လိုမှ ပြန်မပေးနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့်

အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကာ ယူထားသော လစာငွေ ပြည့်အောင်ပဲ နေပေးဖို့ ကြိုးစားရတော့မည်။ ကိုတော်ဝင်ထိုက်နဲ့ ဆက်ဆံပြောဆိုမှုတွေကိုတော့ သွန်းဆစ်ဘက်က ပညာသားပါပါနဲ့ ရှောင်တိမ်းဖို့ပဲ ကြိုးစားမှဖြစ်မယ်။

သူက သူ့ချစ်သူ စူစီလို့ပဲ သတ်မှတ်နေတာကို။

“စူစီ”

ခေါ်သံကြောင့် သူမရဲ့အတွေးများ ပျက်ခဲနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။

“ရှင်”

“စူစီ အရမ်းပြောင်းလဲသွားတယ်နော်”

“ရှင်”

“မောင့်ကိုမချစ်တော့ဘူးလား စူစီ”

“.....”

“ကိုကိုစံမြန်းထိုက်ကြောင့် အခုလို ခပ်ရှောင်ရှောင်ဖြစ်

သွားတာမဟုတ်လား ဖုစီ”

“.....”

“မောင်သိပါတယ်၊ ကိုကိုစံမြန်းထိုက် သဘောမထူး
လို့ ခေါ်ပြောလို့ ဖုစီ စိတ်ဆိုးနေတာပါ။ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖုစီ သိပ်နေမကောင်းလို့ပါ။ ကံဝါ
ရှင် မနက်စာ အမြန်စားလိုက်ဦး၊ ကော်ဖီတွေ အေးကုန်လိမ့်မယ်”

“မောင် စားမှာပါ။ မောင်စားမှ ဖုစီ စိတ်ချမ်းသာမှာ
မဟုတ်လား၊ ဖုစီကို မောင်က ပျော်ရွှင်စေချင်တဲ့သူဆိုတော့ ဖုစီ
ကြိုက်တာကိုပဲ မောင်လုပ်ရမှာပေါ့၊ မောင် စားမယ်နော်”

ပြောပြီးတာနှင့် ထိုင်ခုံလေးတွင် ဧွေခနဲ ဝင်ထိုင်ကာ
မုန့်တွေကို ပလုပ်ပလောင်း စားနေတော့သည်။

ဟူး။

သူပြောချင်ရာပြောပြီး အေးအေးသက်သာ မုန့်ထိုင်စား
နေတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သွန်းဆစ်တစ်ယောက် သက်ပြင်းမောကြီး
ကိုသာ မှတ်ထုတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

“ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ညစ်တာပဲ ဒေါ်ယုံရယ်”

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် သွန်းဆစ်”

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်က သွန်းဆစ်ကို သူ့ချစ်သူ ဖုစီလို့
မှတ်မှတ်နေတာလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ သွန်းဆစ်ရဲ့၊ သွန်းဆစ်က တကယ်ပဲ
ရုပ်ချင်းခွဲမရလောက်အောင်ပဲ တူနေတာကို၊ အစွဲအလမ်း
ပြီးလွန်းတဲ့ မောင်တော်ဝင်ထိုက် မပြောနဲ့၊ ကျန်းမာရေးကောင်း
ဒေါ်ယုံတို့တောင် ဖုစီ ပြန်ရှင်လာတယ်လို့ ထင်နေကြတဲ့ဟာ”

“.....”

သွန်းဆစ် ခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင် ခါယမ်းလိုက်

မိသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ မျက်ရည်ကြည်ကြည်လေးတွေက စုတ်
ကာ တက်လာကြပြန်တော့ ဝမ်းနည်းအားငယ်စွာပင် ခေါင်းလေး
ကို ငုံ့ချလိုက်မိတော့သည်။

“ဘာပဲပြောပြော အခု အဆင်ပြေနေတာပဲ မဟုတ်လား
ကွယ်၊ အချိန်မှန်မှန် ထမင်းစားတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဆေး
သောက်တယ်၊ အိပ်တယ်။ အရင်ကလို သောင်းကျန်းတာမျိုးတွေ
လည်း မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လောက်စိတ်အေးရသလဲ သွန်းဆစ်”

“.....”

ဒေါ်ယုံ ပျော်ရွှင်နေသလောက် သွန်းဆစ် အရမ်းထုံ
ငိုချင်နေမိသည်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှိနေ
သော သူမရဲ့စိတ်ကျဉ်းကြပ်မှုကိုတော့ ဒေါ်ယုံ ခံစားနားလည်
ပျဲမလား။

အဖေ့ ကျန်းမာရေးအတွက်၊ အမေ့ရဲ့ အကြွေးတွေအတွက်
မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးတို့ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်တွေအတွက် ဘာကို
မရွေးချယ်နိုင်ပဲ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံခဲ့ရတဲ့ သွန်းဆစ်အတွက် ပြန်
ဆပ်ရတဲ့ တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားက ထင်မထားလောက်အောင်
ကြီးမားလွန်းလှသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

သူမ လက်ခံခဲ့ပြီးသားမို့သာရှိတာ စိတ်ကတော့ ဒီနေရာ
ထဲနေ အဝေးဆုံးကို ပြေးထွက်သွားလိုက်ချင်စိတ်တွေက တဖွား
ဖွား ဖြစ်နေရ၏။

“ဒါပေမယ့်လည်း သွန်းဆစ် စိတ် အရမ်းညစ်တယ်
ဒေါ်ယုံရယ်၊ ကိုတော်ဝင်ထိုက်က စုစီလို့ထင်ပြီး သွန်းဆစ်ကို
အရင်းတနီး ဆက်ဆံနေတာဆိုတော့ သူ့ရှေ့မှာနေရတာ သွန်းဆစ်
စိတ်မလုံတော့ဘူး၊ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်”

ဟင်။

ဒေါ်ယုံ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရ၏။

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကြောက်တယ်တဲ့။ အစ
အတည်းက စိတ္တဇဝေဒနာသည်ကို ပြုစုရမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့
အလုပ်ကို လက်ခံခဲ့ပြီးတော့မှပဲ အခုလို နောင်တရစကားမျိုးပြော
တာ မယုံနိုင်စရာ။

မဟုတ်မှလွဲရော။

ဒီကောင်မလေး ပိုက်ဆံတွေယူပြီးကာမှ အလုပ်မလုပ်ချင်
အကြောင်းပြချက်တွေပေးပြီး ရှောင်ပြေးချင်နေတာများလား။
အတော့ ဒေါ်ယုံ လက်မခံချင်။ အားလည်း မပေးချင်ပါ။ ကိုယ့်
အလုပ်ရှင်ကျွေးတဲ့ ထမင်းကို အမိုးအရိပ် အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့

မှီခိုစားပြီး ထိုက်သင့်တဲ့ လစာငွေကို ရယူနေတဲ့ အလုပ်သမား တစ်ယောက်က ကိုယ်စောင့်ထိန်းသင့်တဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ စည်းကိုတော့ ထိန်းသင့်တယ်မဟုတ်လား။ ဒေါ့ယုံက ကတိ သစ္စာကိုတော့ အသက်ထက် တန်ဖိုးထားတတ်သူပါ။ ဘယ်သူ့ အပေါ်မှ မတရား မလုပ်တတ်သလို တစ်ဖက်သား မတရားတာ လုပ်လျှင်လည်း မဆိုင်သလို မနေတတ်ချေ။

“ဘာလဲ သွန်းဆစ်၊ ညည်းလေးက စိတ်ပုံမှန်မရှိတဲ့သူ ကို အပြစ်ပုံချပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်လို့ အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးနေတာလား”

“ရှင်”

“ဒါတော့ ညည်းလွန်တာပေါ့အေ၊ ဘာပဲပြောပြော တော်ဝင်လေး စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရတယ်ဆိုတာ သိသိကြီးခါ ဒီအလုပ်ကို တာဝန်ယူထားပြီးကာမှ အခုလို ညည်းညူပြော မကောင်းပါဘူး”

“အို... သွန်း... သွန်းဆစ်က”

“ဒီမှာ သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“ညည်း ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်

အလုပ်ကို လက်ခံထားပြီးသားပဲ၊ ညည်းလေးဟာ စုစီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရလောက်အောင်တူနေလို့ မောင်စံမြန်း နှိပ်တိုင် ညည်းဆီကိုရောက်လာပြီး အလုပ်ခန့်ခဲ့တာ။ သူ့ညီလေး နဲ့ ခေဒနာကို ညည်းလေး ကူညီကယ်မနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူက တွေး ဆင်ထားတာလေ။ မိသားစုရဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်ကြောင့် သူ့ညီလေးရဲ့ ဆရာဂါကို ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ချမပြချင်လို့သာ သူ အခုလိုကြိုးစားနေတာ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် နာကျင် ခံနိုင်နေသလဲဆိုတာ ကျုပ်က အသိဆုံးပဲ။ သူ သိပ်မုန်းတီး နာကျင်နေတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင်နဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူတဲ့ ညည်း လေးကို ရောက်အောင်သွားခဲ့တယ်ဆိုကတည်းက သူ့စိတ်တွေကို သူ့အချစ်ဆုံးညီလေးအတွက် အောက်ဆုံးကို ဆွဲချနှင်းချေခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ကျုပ် အသိဆုံးပဲ သွန်းဆစ်”

အို။

အမုန်းဆုံးမျက်နှာတဲ့။

ဦးစံမြန်းထိုက်ဟာ အဲဒီလောက်တောင်ပဲ စုစီဆိုတဲ့ မိန်းမကို ကြည်းမုန်းတီးနေခဲ့သတဲ့လား။ ဒါကြောင့် သူမနဲ့စကားပြောတာ အောင် မျက်နှာကိုမမြင်ရအောင် ကားရှေ့ခန်းနဲ့မှထိုင်ပြီး မျက်နှာ ကို အရှေ့တည့်တည့်မူထားတာကို။ အလုပ်သာခန့်ခဲ့တာ၊ သူမ

မျက်နှာကို တစ်ချက်လေးမှပင် မျက်လွှာပင့်မကြည့်ခဲ့ချေ။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင် ဒေါ် ဒေါ်ယုံ”

“ကျုပ် ညည်းကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင်”

“တော်ဝင်လေး ကျန်းမာတဲ့အထိ နေပေးပါ”

“ဟို ကျွန် ကျွန်မက”

“တော်ဝင်လေးက အခုမှ အစားအသောက်ကို မှန်မှန် စားပြီး ဆေးမှန်မှန်သောက်လာတာပါ။ စိတ်သဘောထား ဖြူစင် ရိုးသားပြီး စာကြိုးစားတဲ့ လူလိမ္မာလေးပါအေ။ အခုလို စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကလည်း မျိုးရိုးကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဘူး။ မာယာများပြီး အတ္တလောဘတွေ ကြီးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စနက်ကြောင့်ပါ။ အပြစ်မရှိတဲ့ကလေး သည်းခြေပျက်မတတ် ခံစားနေရတာ”

“သွန်း သွန်းဆစ် ဘယ်ကိုမှထွက်မသွားပါဘူး ဒေါ်ထုံ သွန်းဆစ်ကို တစ်မျိုးအထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့၊ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ထိုက် သွန်းဆစ် ပစ်ပယ်ထားခဲ့ပါဘူး ဒေါ်ယုံရယ်၊ သွန်းဆစ် အဲလောက် သစ္စာမဲ့တတ်ပါဘူးရှင်၊ သွန်းဆစ် စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ

ကိုတော်ဝင်ထိုက်က စုစီအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဆက်ဆံနေတာလေး တစ်ခုကိုပါပဲ။ အဲဒီကိစ္စနဲ့တော့ ကိုယ့်ဘက်က ယူထားတဲ့တာဝန် မဲ့ခဲ့စေရပါဘူး။ သွန်းဆစ် ကတိပေးပါတယ်”

သွန်းဆစ်။

ခိုင်မာဆုံး ကတိတွေ ပေးနေမိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဒေါ်ယုံစိတ်ထဲမှာ သူမအပေါ် သံသယစိတ်ဝင်ပြီး အထင်အမြင် သေးသွားမှာမျိုးတော့ လက်မခံနိုင်ပါ။ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ အခြေအနေကို ဒေါ်ယုံက အလိုက်သိစွာပင် သူမအားစောင့်ကြည့်ပေးနေခဲ့တဲ့သူပါ။ အခြေအနေ မူမမှန်တာနှင့် သော့ဖွင့်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာတတ်သည်။

အကောင်းဆုံး စောင့်ရှောက်တတ်တဲ့ ဒေါ်ယုံပါပဲ။

“ညည်းလေး တကယ်ကတိပေးတာလား သွန်းဆစ်”

“တကယ်ပါ ဒေါ်ယုံရဲ့”

ဒေါသတွေနဲ့ တင်းမာခက်ထန်ချင်နေသော ဒေါ်ယုံ မျက်နှာ မှန်သိုးသိုးက အခုမှ အနည်းငယ်ပြန်ပြေလာတော့၏။

“အေး အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

“ဒေါ်ယုံ”

“ပြော”

“စုစီက အရမ်းကိုဆိုးတာပဲလားဟင်”

“ပြောမပြန်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးတယ်”

သွန်းဆစ်။

စုစီအကြောင်း သိချင်လိုက်တာဟု ပြောချင်သည့်စကားများက ဆက်ပြီးထွက်မလာ။ ဒေါ်ယုံ မျက်နှာက စောစောကလောက် ကြည်လင်မှုမရှိစွာပင် မှုန်ကုပ်နေတာလေ။ အခုတော့လေသံကြီးက မာဆတ်ကာနေတာမို့ သွန်းဆစ် ဆက်မမေးရဲတော့ချေ။

“သွန်းဆစ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းလေးကို ယုံကြည်စိတ်ချနေမိတယ်”

“ရှင်”

“ညည်းလေးဟာ စုစီဆိုတဲ့မိန်းမနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရလောက်အောင် တူနေတာကလွဲပြီး စိတ်ဓာတ်ချင်း၊ ခံယူချက်ချင်း အရမ်းကို ကွာဟနေမှာပဲလို့ ထင်မှတ်ထားတာလေ”

အို။

သွန်းဆစ် ရင်လေး လှိုက်ခနဲဖြာဝေသွားရသလို ဒေါ်ယုံအား ကျေးဇူးတင်စွာ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ညည်းလေးကို စတွေ့လိုက်တဲ့နေ့ကစပြီး အဲဒီစိတ်တွေက အလိုလို ရင်ထဲကိုရောက်လာခဲ့တာ”

“သွန်း သွန်းဆစ် နားလည်ပါပြီ ဒေါ်ယုံ၊ စိတ်ချပါ။ ဒေါ်ယုံ ခံယူချက်တွေ ဘယ်တော့မှ မမှားယွင်းစေရပါဘူး။ သွန်းဆစ် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှာပါ ဒေါ်ယုံ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သွန်းဆစ်၊ တော်ဝင်လေးက ဒေါ်ယုံ လက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ကလေးပါ။ ဒေါ်ယုံ ဝမ်းနဲ့ လွယ်မမွေးရရုံတမယ်ပါပဲကွယ်၊ သူဌေးကြီးနဲ့ သူဌေးကတော်က တော်ဝင်လေး အသက် သုံးနှစ်အရွယ်မှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားကြတာဆိုတော့ ဒီကလေးနှစ်ယောက်စလုံးက အိမ်တော်ထိန်းကြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ယုံရဲ့ ကျွေးမွေးပြုစုမှုအောက်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာကြတာ။ ဒေါ်ယုံ စိတ်ထဲမှာ ဒေါ်ယုံသားတွေလိုပဲ ခံစားနေရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ယုံ ဆက်ပြီးစောင့်ရှောက်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ယုံ၊ သွန်းဆစ် နားလည်ပါပြီ”

“သွန်းဆစ်”

“ရှင် ဒေါ်ယုံ”

“သွန်းဆစ် စိတ်ချပါ”

“ရှင်”

“သွန်းဆစ် စိုးရိမ်ပူပန်သလိုမျိုး ဘယ်တော့မှမရှိစေရပါဘူး။ ဒေါ်ယုံ ကတိပေးပါတယ်။ သွန်းဆစ်ရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဒေါ်ယုံ အမြဲစောင့်ကြည့်ပြီး ရှိနေမှာပါ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ယုံ”

“ကဲ သွားတော့ သွန်းဆစ်၊ တော်ဝင်လေးကို ဆေးတိုက်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ယုံ၊ သွန်းဆစ် အခုပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်”

သွန်းဆစ်။

ချက်ချင်းပင် ဒေါ်ယုံအနားကနေ လှည့်ထွက်ကာ အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ အရှေ့ခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူမ သိလိုက်ပါပြီ။

အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဒေါ်ယုံရဲ့ ကိုစံမြန်းထိုက်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အပေါ် ထားရှိတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားနက်ရှိုင်းမှုကို သွန်းဆစ် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရပါချေပြီ။

သူမ

သက်ပြင်းလေးကိုသာ ကြိတ်ရှိုက်မိပြန်၏။

သူမအတွက် စကားလေးတောင် အမှားအယွင်း ဖြစ်ခွင့်မရသော အခြေအနေတစ်ခုပါပဲလား။ စိတ်ညစ်လိုတောင် ညည်းညူခွင့်မရှိချေ။

ဒါတောင်

ဦးစံမြန်းထိုက် ခရီးထွက်နေသေးလို့ပဲ။

ပြန်ရောက်လာလျှင် ဘယ်လိုအဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရဦးမလဲ မသိပါ။

ဦးစံမြန်းထိုက်က စုစီဆိုတဲ့ မိန်းမကို မကြည့်ချင်လောက်အောင်ပဲ မုန်းနေတာတဲ့လေ။ အခုလို စိတ်တွေလျှော့ချထားတယ်ဆိုတာကလည်း သူ့အချစ်ဆုံး ညီဖြစ်သူ တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့်တဲ့။

စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ။

ရှေ့လျှောက် ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲဆိုတာ တွေးတောင် မတွေးရဲတော့ပါချေ။

သူမ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားထစ်လေးတွေအတိုင်း လေးလံစွာ တစ်လှမ်းချင်း တက်ခဲ့မိသည်။ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့

သွားရမှာလောက် ဝန်လေးမိတာမရှိ။ သူက သိပ်ပြီး နှိုးဆော်တာတော့ မဟုတ်ပါ။ သွန်းဆစ် စိတ်တွေကိုက မဝံ့မရဲ လေး ဖြစ်နေရတာပါ။

သူမကိုတွေ့လိုက်တိုင်း အချစ်ရည်များ ရွန်းလက်နေသော ညှို့မျက်ဝန်းကြီးတွေနှင့် စိုက်စိုက်ကြည့်တတ်သော တော်ဝင်ထိုက် ဆိုတဲ့လူရဲ့ အကြည့်တွေအောက်မှာ သူမရဲ့စိတ်တွေ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေခဲ့ရတာလေ။

အို။

ငါ ဘာတွေ အတွေးလွန်နေရတာပါလိမ့်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြောက်စရာလို့သတ်မှတ်ထားလို့မှ မဖြစ် တာ။ ရင်ဆိုင်စရာကိုတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ အတွေးတွေနဲ့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ခြောက်လှန့်နေလို့မှ မဖြစ်တာ။

ရင်ဆိုင်ရမယ်။

သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်။

ဒါဟာ

ငါယူထားတဲ့ တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားပဲ။

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် သူမကိုယ်သူမ အားပေးရင်း

● နှေးကွေးလေးလံနေသော စိတ်အလျဉ်ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်

သည်။

ပြီးနောက်

အပေါ်ထပ်ရှိ ကိုတော်ဝင်ထိုက် အခန်းဆီသို့ သွက်လက် သော ခြေလှမ်းလေးတွေနှင့် တက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

လောက်ထိတောင် သူ့စိတ်တွေ နာကြည်းမှန်းတီးနေခဲ့သလဲဆိုတာကို အခုမှ ပို၍ခံစားလိုရလာခဲ့သည်။

သူ့အချစ်ဆုံး ညီလေးအတွက်ကြောင့်သာ သူမအရှေ့ကို သူ ရောက်လာခဲ့တာ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူမမျက်နှာကို တစ်ချက်လေးမျှပင် ကြည့်ချင်စိတ်မရှိတဲ့ ဦးစံမြန်းထိုက်ပါ။

အခုတော့

သူ ခရီးက ပြန်ရောက်လာပြီတဲ့လေ။

သွန်းဆစ်မှာ ကိုယ့်ကို အလုပ်ခန့်အပ်ထားသော အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်မို့ လူမှုရေးအရ တွေ့ပြီးနှုတ်ဆက်ရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိသော်လည်း သူမမျက်နှာကို တွေ့မြင်လျှင် သူ့စိတ်ထဲမှာ နာကြည်းမှန်းတီးမှုတွေ ပို၍ဖြစ်လာရလေလေ ဖြစ်မှာစိုး၍ သွားလည်းမတွေ့ရဲချေ။

“မမလေး သွန်းဆစ်”

“အမေ”

သူမ လိုက်ကာနောက်ကွယ်စလေးကနေ ဧည့်ခန်းကြီးဆီ ဆောင်းမြောင်းကြည့်နေမိရာမှ ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်အောင်ပင် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။

သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်အကူ ကောင်မလေး

အခန်း (၁၁)

ဦးစံမြန်းထိုက် ပြန်ရောက်လာပြီဆိုသော သတင်းကြောင့် စိတ်တွေ တထိတ်ထိတ်လှုပ်ရှားနေရသူက သွန်းဆစ်ရယ်ပါ။

သူမ ဒီတိုက်ကြီးထဲကို စရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး ဒီကနေ့ဆိုလျှင် တစ်ပတ်တိတ်ပြည့်ပြီ။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ခရီးတစ်ခုထွက်စရာရှိသည်ဆိုသည့် ဦးစံမြန်းထိုက်ရဲ့ အသိပေးစကားကြောင့် သူ့ကို အလုပ်စဝင်တဲ့နေ့ကစပြီး သူမ မတွေ့ခဲ့ရပါ။

အလုပ်ခန့်အပ်တဲ့နေ့ကလည်း လစာငွေပေးအပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတာကအစ ဦးသက်ထွန်းနှင့်ပဲ လွဲကာ သူနှင့်မဆိုင်သလိုပင် ခပ်ရှောင်ရှောင်နေခဲ့သော ဦးစံမြန်းထိုက်ရဲ့ သွေးအေးသော အသွင်ကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ စုစီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်

ပပ ဖြစ်နေ၏။

“ဒီမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ မမသွန်းဆစ်”

“ဟို ဟို ဘာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် အပြင်မထွက်ဘဲ လိုက်ကာစနောက်ကနေ ဘာတွေချောင်းကြည့်နေတာလဲ မမလေးရဲ့”

“ဟို ဟို ဒါ ဒါက..”

“အစ်ကိုကြီး စံမြန်းထိုက် ပြန်လာပြီလေ မမလေးရဲ့၊ မမလေး သွားတွေ့ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒါဆို သွားတွေ့လေ မမသွန်းဆစ်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဟယ်”

ခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင် ခါယမ်းပြလိုက်တဲ့ မမလေးသွန်းဆစ်ကိုကြည့်ပြီး ပပ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးပင် ဖြစ်သွားရသည်။ အစ်ကိုကြီး စံမြန်းထိုက် နယ်ကနေပြန်လာသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ထွက်ကြိုနေကြချိန်တွင် မမလေးသွန်းဆစ်ကတော့ ပုန်းရှောင်နေခဲ့သည်။

ဘာကြောင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ပုန်းရှောင်နေရတာပါ

လိမ့်။ အစ်ကိုကြီးစံမြန်းက ဒီလောက် စိတ်သဘောထားပြည့်ဝ တာ။ အလုပ်သမားတွေအပေါ်မှာလည်း အဆင့်အတန်း တစ်စက် လေးမှ ခွဲခြားဆက်ဆံတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ချေ။

ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်နှာကြောကြီး တည်တင်းတင်းနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းနေတာ။ တကယ်တမ်း ရေရှည်နေတော့မှပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သိလာရသဖြင့် အစ်ကိုကြီး စံမြန်းထိုက်ကို ပို၍ပင် ပပတို့အားလုံး သံယောဇဉ်ဖြစ်ကာ ခင်တွယ် နေကြတော့သည်။

အစ်ကိုလေးကျတော့ တစ်မျိုးပဲ။ တစ်ချိန်လုံး အခန်း အောင်းပြီး တကုပ်ကုပ်နဲ့ စာပဲကျက်နေတတ်ပြီး သင်တန်းတွေ ဆက်နေသူမို့ အိမ်ကလူတွေနဲ့ သိပ်ပြီး ရင်းနှီးနွေးထွေးမှုတော့ မရှိချေ။

နေတတ်သူလိုပဲ ပြောရမလား။ သူလိုအပ်တာ သူလုပ် နိုင်တာလေးတွေကိုသာ ခိုင်းစေတတ်ပြီး ခပ်ကင်းကင်းနေတတ် သာ အစ်ကိုလေးနှင့် သိပ်ရင်းနှီးနွေးထွေးမှု မရှိချေ။

ပပတို့ကတော့ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဒေါ်ယုံလို မဟုတ်။ အတို့အပေါ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံတတ်တဲ့ အစ်ကိုကြီး စံမြန်းကိုပဲ ခင်တယ်။ ဒေါ်ယုံကြီးလို ငယ်ငယ်ကထိန်းခဲ့ရတဲ့

သောဇဉ်တွေနဲ့ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပြီး မနေတတ်ပါဘူး။ ဒေါ်ကြီးယုံက အစ်ကိုလေးမှ အစ်ကိုလေး။ တစ်ချိန်လုံး 'ဘော်ဝ်လေး' ဝဲ သူစိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာလေ။ အပြန်ပြောချင်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ပိုလွန်းတော့လည်း ပပတို့တွေအားလုံး အမြင်ကတ်နေမိကြရသေးသည်။

အခုတော့အစ်ကိုလေး တော်ဝင်ထိုက်တစ်ယောက် စုစီဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ္တဇဝေဒနာသည်လုံးလုံး ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

အဲဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ပပတို့စိတ်မကောင်းမိပြန်ပါ။ အစ်ကိုလေးနဲ့ သိပ်ပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေသာ မရှိကြတာ အခုလို ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရပြီး အသိစိတ်တွေပျောက်နေတဲ့ ပုံစံလေးကို မြင်ကြရပြန်တော့ သနားလည်း သနား၊ ကြောက်လည်း ကြောက်နှင့် ရှိနေရသည်။

အစ်ကိုလေးရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စုစီဆိုသော အမျိုးသမီးကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ အမုန်းကြီးမုန်းမိသည်။ ရိုးသားအေးဆေးပြီး စာကိုသာ အာရုံစိုက်နေတဲ့ အစ်ကိုလေးကိုမှ အခုလို ငွေတစ်တည်းကြည့်ပြီး အသုံးချဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ တွေးမိတိုင်း အံ့ဩဖွယ် မယုံကြည်နိုင်လို့ မဆုံးအောင်ပင် ရှိနေရတော့သည်။

စုစီဆိုမှ ပပ သတိရမိသွား၏။

မမလေးသွန်းဆစ်က စုစီဆိုတဲ့ အစ်ကိုလေးတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ချစ်သူနှင့် ရုပ်ချင်းခွဲမရလောက်အောင်ပင် တစ်ထပ်တည်း တူလွန်းနေတဲ့သူလေ။

မသိလျှင် တကယ့်ကို တစ်ယောက်တည်းပဲဟုပင် ထင်ရလောက်အောင် မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် အရပ်အမောင်းက အစ တူလွန်းလှ၏။ မမလေးသွန်းဆစ် အိမ်ကိုစရောက်လာတဲ့နေ့က ချားဆိုလျှင် ပပတို့မှာ စုစီ သရဲလာခြောက်တယ်ဟုပင်ထင်ကာ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေခဲ့ကြသည်။

နောက်ပိုင်း စိတ်သဘောထား ဖြူစင်နူးညံ့ပြီး အနေအထိုင် တည်ငြိမ်အေးဆေးကာ လူတိုင်းနှင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ နေထိုင်တတ်သော မမလေးသွန်းဆစ်ကို ခင်တွယ်ကာ သိပ်ပြီးကြောက်မနေခဲ့ကြတော့ချေ။ မကြောက်သည့်အပြင် မမလေးသွန်းဆစ်ရဲ့ ဘဝလေးကိုသိပြီး သနားပင် သနားနေကြတော့သည်။

ဘဝပေးကံမကောင်းကြသူ အချင်းချင်းပေမယ့် မိသားစုအတွက် အနစ်နာခံကာ စိတ္တဇဝေဒနာသမားတစ်ယောက်ကို ကြောက်မရွံ့ ပြုစုရသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရသည့် မမလေးသွန်းဆစ်ရဲ့ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ပပတို့မှာ သနားမဆုံးအောင်ပင်

ရှိနေခဲ့ရသည်။

ပါးစပ်ကသာ ထုတ်မပြောရဲတာ၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဖေးမပေးခဲ့ကြ၏။ ဒါကို ဒေါ်ယုံကြီးက သိပ်မကြိုက်ချင်။ အလုပ်သမားတွေအားလုံး ကိုယ်တာဝန်ယူထားသောအလုပ်ကို တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်တာကိုပဲ နှစ်သက်တတ်သော ဒေါ်ယုံစိတ်ဓာတ်ပြတ်သားမှုကြောင့် မမလေးသွန်းဆစ်ကို တချို့နေရာတွေမှာ ဝင်မကူရဲခဲ့ပေ။ ဒေါ်ယုံကြီး လစ်ပြီဆိုတော့မှသာ တိတ်တဆိတ် ကူညီတတ်ကြတာ။

အခုလည်း မမလေးသွန်းဆစ်ကို အစ်ကိုကြီးစံမြန်းထိုက်ထိုက် သွားတွေ့ဖို့သာ တိုက်တွန်းလိုက်ရတာ မမလေးသွန်းဆစ်နှင့် စူစီဆိုတဲ့ အစ်ကိုလေးချစ်သူက ရုပ်ချင်းဆင်တူနေတာမို့ တကယ်တမ်း သွားတွေ့လိုက်မှာကိုတော့ ပပတစ်ယောက် လန့်နေမိ၏။ တိုက်တွန်းမိတာလေးကို နောင်တရချင်သွားရသည်။

အစ်ကိုကြီးက စူစီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို သေလော့စ်အောင် မုန်းတီးနာကျင်နေတာလေ။ မမလေးသွန်းဆစ်ကိုမြင်လျှင် အစ်ကိုကြီးရဲ့ တည်ငြိမ်အေးဆေးနေတဲ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လို့ရတော့မှာမဟုတ်။

အစ်ကိုကြီးက သူ့အချစ်ဆုံးညီလေးကို အခုလိုဘဝမျိုး

ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့သော မမစူစီကို သေဆုံးသွားတာတောင် ယနေ့တိုင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေဆဲပင်။

အစ်ကိုလေးနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားကြတယ်ဆိုသည့်နေ့ကဆိုလျှင် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲလို့မဆုံးတော့။ ညီဖြစ်သူရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုတွေကိုသာ အထပ်ထပ် အခါခါ ရေရွတ်ကာ အိပ်ခန်းလေးထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကျဲကာ သောင်းကျန်းနေတော့သည်။

အစ်ကိုကြီး အခုလိုမျိုး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲတာမျိုး အစ်ခါမှမမြင်ဖူးကြတာမို့ အိမ်ရှိ အလုပ်သမားတွေအားလုံး အသံအင် တစ်ချက်လေးမှ မထွက်ရဲအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြတော့သည်။

“မမလေးသွန်းဆစ်”

“ဟင်”

“မမလေး သွားမတွေ့တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဘယ်လို ပပ”

“အစ်ကိုကြီးစံမြန်းနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက မမသွန်းဆစ်ရဲ့ မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရင် အခြေအနေတွေက အခုလို အေးချမ်းငြိမ်သက်နေချင်မှနေမှာ”

မမလေးသွန်းဆစ်တစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာ သိပေမယ့် ပပ မတတ်နိုင်ပါ။ ပြောသင့်တာကိုတော့ ပြောရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာပဲပြောပြော

အစ်ကိုကြီးစံမြန်းထိုက်က အခုမှ နယ်ကနေပြန်ရောက် လာတာလေ။ ခရီးပန်းလာတဲ့သူကို ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေနဲ့ အမောဆို့အောင် မလုပ်ရက်ပါ။ မမလေးသွန်းဆစ်ကိုပဲ တားဆီး လိုက်မိသည်။

“အစ်ကိုကြီးစံမြန်းက မမစုစီကို အရမ်းမုန်းနေတာ ဆိုတော့”

“မမလေး သိပါတယ် ပပရယ်”

သူမကို နားလည်အောင် အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားနေသော အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ပပအား တိုးလျှအက်ကွဲ သော အသံလေးနှင့် သွန်းဆစ် တားဆီးလိုက်မိပါသည်။

သူမ အကြောင်းအရင်းတွေအားလုံး သိပြီးသားပဲ။

သို့သော် သူမရင်တွေ နာကျင်ချင်နေသည်။

သူမမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်ကြည်လေး တွေက ဝဲချင်နေ၏။

ဘာကြောင့်လဲ။

အဲဒါ ဘာကြောင့်များလဲ။

ဟင့်အင်း။

သွန်းဆစ် မသိဘူး။

သွန်းဆစ် သိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။

အဲဒါ သွန်းဆစ် အရမ်းကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတယ်ဆိုတာ

လေ။

အခန်း (၁၂)

“စူစီ”

“.....”

“စူစီ”

“ဟင် ဘာလဲ ကိုတော်ဝင်ထိုက်၊ ရှင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ပူလိုက်တာ”

သွန်းဆစ်ကိုမြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ သူမအနီးသို့ အဖြေအလွှား ရောက်လာကာ သူမလက်ကလေးကိုဆွဲပြီး အခန်းတစ်ခုလုံး ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လုပ်နေ၏။

သူမရဲ့လက်ကိုလည်း မလွှတ်တမ်း တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ သူမ ရိပ်မိလိုက်သော်လည်း ဘာရယ်ကြောင့်ဆိုတာတော့ အကဲမဖမ်းနိုင်။

“လာ စူစီ”

“ဟင်”

သူမလက်ကိုဆွဲပြီး အခန်းထဲလှည့်ပတ်ကာ တစ်ခုခုကို ဆပူတပြင်း ရှာနေပြန်သည်။

“ကိုတော်ဝင်ထိုက် ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူ့ကြည့်ရတာ ပုံမှန်အခြေအနေတစ်ခုတော့ မဟုတ်တာ သူမ သိသည်။ သူ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ သို့သော် ဘာကြောင့် သူ အခုလို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မသိတာပါ။ လက်ကိုလည်း တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတာများ လက်ကောက်ဝတ်တွေပင် နာကျင်လာရသည့်အထိပင်။

“လာ စူစီ ဒီအထဲကိုဝင်”

“ဟင် ဘာ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ ကိုတော်ဝင်ထိုက်၊ ကျွန်မက ဒီဒီရီထဲ ဘာကြောင့်ဝင်ရမှာလဲ၊ ဆင့်အင်း ကျွန်မ မဝင်ဘူး၊ လုံးဝမဝင်နိုင်ဘူး ကိုတော်ဝင်ထိုက်” သွန်းဆစ်တစ်ယောက် ခေါင်းလေးကို တအားခါယမ်း

ကာ ငြင်းဆန်နေမိသည်။

“မဝင်လို့မရဘူး၊ ဝင်ရမယ် စုစီ”

“ဟင်”

အဝတ်ဗီရိတ်ခါးကြီးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲသို့ဝင်ရန် ဇွတ်အတင်းစေခိုင်းနေတဲ့ တော်ဝင်ထိုက်ကိုကြည့်ပြီး သွန်းဆစ် စိတ်တွေ အတုန်လှုပ်ကြီး တုန်လှုပ်လာရသည်။ ကြောက်စိတ်တွေက သူမရင်ထဲ အလုံးအရင်းတိုးဝင်လာကြ၏။ ဂနာမငြိမ်သော မျက်ဝန်းတွေထဲက စိုးထိတ်နေမှုတွေကို မြင်ရလေလေ သွန်းဆစ် ပို၍ သွေးပျက်လာရလေလေပင် ဖြစ်ရသည်။

“စုစီ ဝင်လေ၊ ဒီအထဲကို ဝင်လို့ပြောနေတယ်”

“မဝင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကျွန်မလုံးဝမဝင်နိုင်ဘူး ကိုတော်ဝင်ထိုက်၊ လွှတ် အခုချက်ချင်း ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး လုံးဝမလွှတ်ဘူး၊ လွှတ်လိုက်ရင် မင်းထွက်ပြေးမှာ၊ မောင်နဲ့အဝေးဆုံးကို မင်း ရှောင်ထွက်သွားဦးမှာ၊ မသွားရဘူး၊ လုံးဝမသွားရဘူး စုစီ၊ မောင် သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ မောင် မင်းနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး စုစီ၊ ချစ်တယ်၊ မောင် သိပ်ချစ်တယ်”

“အို မသိဘူး မသိဘူး၊ လွှတ် အခုချက်ချင်းလွှတ်”

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်နေမိသည်။ အခန်းထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေတဲ့အတွက် ကြောင့်လည်း သူမစိတ်တွေ ပို၍ပင် ချောက်ချားနေရတော့၏။

ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့စိတ်တွေက ဘယ်အရာကိုမှ သတိမထားနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် လွှတ်ထွက်ချင်နေတာလေ။ သူမချော့မော့ပြောတာကိုပင် လက်မခံချင်တဲ့ပုံစံဖြစ်နေပြီး သူမစိတ်တွေက ကြမ်းရမ်းချင်နေ၏။ သူမစိတ်အစဉ်မှာ တစ်ခုခုကို စိုးထိတ်နေသည့်ဟန်က အပြည့်ရှိနေကာ သူမကို အလျှော့မပေးလို့စွာပင်ခေါင်းကို တအားခါယမ်းပြီး ငြင်းဆန်နေတော့သည်။

သွန်းဆစ် ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်လှန့်စိတ်တွေက ပို၍များလာရ၏။ တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်တွေကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲခွာနေမိသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ကြောက်စိတ်ကြောင့် အဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ ဇောချွေးလေးတွေပင် စိမ့်ထွက်လာရတော့သည်။

“ဝင်လို့ မောင် ပြောနေတယ်နော် စုစီ၊ အခုချက်ချင်း အထဲကိုဝင်”

“ဟင်အင်း”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ မဝင်နိုင်ဘူး”

“လွတ်”

“လွတ်နော်”

“ကျွန်မလက်ကိုလွတ်”

သူမခေါင်းကို သွက်နေအောင်ခါယမ်းကာ ဇွတ်အတင်း ပင် ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်များ ပေါက်ခဲနဲ စီးကျကာ ကြမ်းပြင်ဆက်သို့ ဖြုတ်ခဲနဲ လွင့်ကြွေကျ သွားသည်။

ကြောက်စိတ်တွေကြောင့် သူမ ဒူးတွေညွတ်ကွေးချင်နေ ၏။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အင်အားတွေက မဲ့ချင်နေသည်။ အသိ စိတ်တွေက ဘယ်လောက်ပဲ ထိန်းပြီး အားတွေတင်းထားနေ နေ တစ်ချက်တစ်ချက် လွတ်ထွက်ချင်နေ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အင်အားကို သူမ အံ့မတုနိုင်။

ဘုရား ဘုရား

သူ့လက်ကနေ ရုန်းထွက်ပြီး အခန်းတံခါးဆီ ပြေးသွားဖို့ ကျပြန်တော့လည်း မတတ်နိုင်။ သူမခန္ဓာကိုယ်ကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ဇွတ်အတင်းဝင်နိုင်နေသော တော်ဝင်ထိုက်။ မထင်မှတ်ထားမိသော အန္တရာယ်ဆိုးကြောင့် သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရ

တော့၏။

“လွတ်နော်”

“လွတ်”

“မလွတ်ဘူး”

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“မောင်ပါ စုစီရဲ့”

“စုစီကို သိပ်ချစ်နေတဲ့ကောင်ပါ”

“နားထောင်ပါနော်”

“မောင့်စကားကို စုစီ နားထောင်ပါ။ ကိုကိုစံမြန်းထိုက် ပြန်ရောက်လာပြီတဲ့။ သူ သူ ရောက်လာပြီတဲ့ စုစီ၊ မောင်တို့ ပုန်းနေမှဖြစ်မယ် စုစီ၊ မဟုတ်ရင် မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို အဝေး ဆုံးရောက်သွားအောင် သူခွဲမှာ၊ မောင်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို သူ ဖျက်ဆီးချေမှုပ်ပစ်မှာ၊ ကြောက်တယ်၊ မောင် အရမ်းကြောက်တယ် စုစီ၊ မောင် စုစီနဲ့ဝေးရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်၊ မောင် မခွဲနိုင်ဘူး စုစီ၊ မောင် အရမ်းချစ်တယ်”

အို။

ပြောနေရင်း သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား တင်းနေအောင် ဆွဲဖက်လိုက်သော တော်ဝင်ထိုက်၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် အစကတည်း

ကမှ ဆွေယိုင်နဲ့နဲ့လေးဖြစ်နေရသော သွန်းဆစ်မှာ သူ့ရင်ခွင်ကျယ် ကြီးထဲ လုံးလုံးလျားလျားကြီး ကျရောက်နေတော့သည်။

သို့သော် သူမရဲ့အသိစိတ်များက လစ်ဟင်းမသွားပါ။

သူမခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အတွေးက သူ့ဆီကနေ လွတ်မြောက်မှုရအောင် ကြံဆောင်ရရေးပဲ။ စိတ်အာရုံတွေကို အကောင်းဆုံး စုစည်းထားမိ၏။ သွန်းဆစ် မျက်ဝန်းလေးတွေက အခန်းတံခါးဝဆီပဲ ရောက်နေရသည်။

ဒေါ်ယုံ။

သူမ ဒေါ်ယုံကို သတိရမိသွား၏။

အရင်ကဆိုလျှင် ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့အခန်းကို သူမ ဝင်တော့မည်ဆိုတာနှင့် ဒေါ်ယုံပါ တပါတည်း လိုက်လာတတ်သည်။ အခန်းထဲကို သူမတစ်ယောက်တည်းသာဝင်တာ၊ ဒေါ်ယုံက အခန်းတံခါးပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေတတ်မြဲ။ သူမကို စောင့်ကြည့်နေတတ်မြဲပင်ဖြစ်သည်။

အခုတော့ ဦးစံမြန်းထိုက် ခရီးကနေ ပြန်ရောက်လာသည်ဆိုတာနှင့် အားလုံး အလုပ်ရှုပ်တာမို့ သူမ အပေါ်တက်လာမိတာကို အဖော်ခေါ်မလာခဲ့မိတော့ချေ။ သူမ ဒေါ်ယုံကို သတိထားမခေါ်တော့ဘဲ အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ တက်လာခဲ့မိချေပြီ။

မှားတာပဲ။

ကိုတော်ဝင်ထိုက်ကို သူမ လျှော့တွက်ထားလိုက်မိတာ အရမ်းမှားတာပဲ။ သူ့စိတ်တွေ အနည်းငယ်တည်ငြိမ်ကာ ရုတ်ချည်း သူ့ပုံစံပြောင်းလဲသွားမှုကို လူကောင်းတစ်ယောက်လိုပင် ပေါ့ပေါ့လေး စိတ်ထားလိုက်မိတာ အခုတော့ နောင်တတွေ တသိကြီး ရနေမိတော့သည်။

“စူစီ”

“မောင့်စကားကို နားထောင်ပါကွာ၊ မောင့်ကို စူစီ ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ မောင်နဲ့ ဘယ်တော့မှမခွဲဘူးဆို၊ ကိုကို စံမြန်းထိုက် ဘယ်လောက်ပဲ တားဆီးနေနေ ရအောင်လက်ထပ်ပြမှာဆို စူစီ၊ ပုန်းရအောင်နော်၊ ကိုကိုစံမြန်း မြင်မသွားအောင် ပုန်းကြရအောင် စူစီရယ်၊ ပြီးမှ ထွက်ပြေးကြမယ်လေ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင့်အင်း”

“လွတ်”

“ကျွန်မကိုလွတ်ပါ ကိုတော်ဝင်ထိုက်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင့်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မ စူစီ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်ချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက သွန်းဆစ်ပါ၊ ရှင့်ကိုပြုစုဖို့”

ရောက်လာတဲ့ သွန်းဆစ်ပါ။ ရှင့်ချစ်သူမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အဟင့်ဟင့်”

“ဟာ”

တော်ဝင်ထိုက် မျက်လုံးကြီးတွေ ပျိုးကြောင်သွားရသည်။ စူစီ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

စူစီ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။

ကိုကိုစံမြန်းထိုက် ခွဲခံရမှာစိုးပြီးတော့များ စူစီတစ်ယောက် စိတ်တွေချောက်ချားသွားတာများလား။ သူမကိုယ်သူမပင် စူစီ မဟုတ်ဘူးဟု ပြောနေသေးသည်။

သွန်းဆစ်တဲ့။

သူ့ကိုပြုစုဖို့ ရောက်လာတဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့။

ဘာတွေလဲ။

ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ သူ တစ်ခါမှမကြားဖူးတဲ့ နာမည်တစ်ခုပဲ။

စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

တော်ဝင်ထိုက်တစ်ယောက် ခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင်ပင် 'ယမ်းခါပစ်လိုက်မိသည်။ အခုအချိန်မှာ သူ့အသိမှာ

ရှိနေတာ ကိုကိုစံမြန်းထိုက် ဆိုတဲ့ လူဆိုး၊ လူညစ်ပတ်ကြီး တစ်ယောက်ပဲ ရှိနေသည်။ ကိုကိုစံမြန်းထိုက် ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုတဲ့သတင်းကို သူ စောစောကပဲ ကြားခွင့်ရလိုက်တာလေ။ သူ ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်ပြီး နေလို့မရတော့။

မျက်နှာထား တည်တည်တင်းတင်းကြီးနှင့် တော်ဝင်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို ရက်ရက်စက်စက် လမ်းခွဲခိုင်းသော ကိုကိုစံမြန်းထိုက် ဆိုသည့် လူဆိုးကြီးအကြောင်း ပြန်သတိရကာ ချစ်ရသူလေး စူစီနဲ့ ပြဿနာတွေဖြစ်မှာ အစိုးရိမ်ကြီးစိုးရိမ်မိသည်။

ဒါကြောင့် သူ အရမ်းကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး စူစီကို ပုန်းနေဖို့ ပြောနေမိ၏။

သူ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေမိသည်။

စူစီကို သူ့အသက်ထက်တောင် ပိုပြီးချစ်ခဲ့မိတာလေ။ စူစီနဲ့ ဘယ်လိုမှအဆေးမခံနိုင်ပါဘူး။ စူစီကိုတွေ့ရင် ကိုကိုစံမြန်းက သတ်ပစ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်မှာ။

ဒါကို တော်ဝင်ထိုက် စိတ်မှာ အလိုလိုသိနေ၏။

ပုန်းအောင်းဖို့နေရာတစ်ခုကို အသည်းအသန် ရှာဖွေနေမိသည်။

ဒါကိုများ ဘာကြောင့် ချစ်ရသူလေး စူစီက ငြင်းပယ်

နေရတာလဲ။ ပြီးတော့ သူမကိုယ်သူမလည်း စုစီ မဟုတ်ဘူးဆို ပြီး ငြင်းပယ်နေသေးသည်။

ဘာတွေလဲ။

ဘာတွေလဲကွာ။

သူ မသိတော့ဘူး။

သူသိတာ တစ်ခုကည်းရှိတယ်။

အဲဒါ စုစီကို ကိုကိုစံမြန်းထိုက် တွေ့မသွားဖို့ပဲ။

“မရဘူး၊ မင်း အထဲကိုဝင်ရမယ် စုစီ၊ မင်း မဝင်ရင်

ငါကတော့ ဝင်အောင်လုပ်ရမှာပဲ”

“မဝင်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ လုံးဝမဝင်ဘူး၊ လွှတ် လွှတ်

ဒေါ်ယုံ ဒေါ်ယုံရေ ကျွန်မကိုကယ်ပါဦး”

“မအော်နဲ့”

“အို အု အု”

သူမပါးစပ်ကို အတင်း သူ့လက်တွေနှင့်ဖိပိတ်ကာ လူထု

လှုပ်မရအောင် ချုပ်ကိုင်ထား၏။

“အု”

“အု”

သူ့လက်က စိုးရှိမ်တကြီး ပိတ်ထားတာကြောင့် သူ

နှာခေါင်းလေးကိုပါ ဖိပိတ်ထားသလိုဖြစ်နေတာမို့ အသက်ရှူရ တာပင် မဝတော့။

လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှုတွေက အင်အားချင်း မမျှစွာ တဖြည်း

ဖြည်း ဆုတ်ယုတ်လာရသည်။

“ချစ်လို့ပါ”

“.....”

“မောင်သိပ်ချစ်လို့ပါ စုစီရယ်”

ဟင့်အင်း။

မကြားချင်ဘူး။

လွှတ်

လွှတ်ပါ ကိုတော်ဝင်ထိုက်။

ကျွန်မ အသက်ရှူမဝတော့ဘူး။

ရှင်လက်တွေက ကျွန်မပါးစပ်တင်မကဘူး နှာခေါင်း

ကိုပါ အုပ်ထားတာ။

သေရတော့မယ်။

ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ သေရတော့မယ်။

ဟင့်အင်း။

ကျွန်မ မသေချင်သေးဘူး။

ကျွန်မ မသေချင်သေးဘူး ကိုတော်ဝင်ထိုက်။

စ.ကားသံလေးတွေက ရင်ထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာပြော

မိသည်။

အပြင်မှာတော့ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေက ကြောထိ

ထိတ်လန့်စွာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ငျက်။

အခန်း (၁၃)

“အား”

သွန်းဆစ် ကြောက်လန့်စွာပင် အသံကုန်ခြစ်၍ အော်ပစ်

ပိုက်ပါသည်။

“သွန်းဆစ်”

“.....”

“သွန်းဆစ် သတိရပြီလား”

မေးသံတချို့ သူမနားစည်ထဲ တိုးဝင်လာ၏။

မှောင်အတိကျနေသော သူမရဲ့ကမ္ဘာမှာ ဒီအသံတွေက

အသံကနေ ရောက်လာကြပါလိမ့်။ အသံတစ်ခုကိုတော့ သူမ

အတိကျကျ ကြားဖူးနေသလိုရှိနေသည်။ သို့ပေမယ့် ဘယ်သူရယ်

လို့ မဝေခွဲတတ်။

“သွန်းဆစ်”

“သွန်းဆစ်”

ခေါ်သံက ဩရှရှ။

ပြီးတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်သံကြီး။

သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို သူမ သေချာစွာ သတိပြန်ရသွားသည်။ လေးပိစွာ နေပိတ်ထားသော မျက်ဝန်းအစုံကို အလန့်တကြား ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ငေါင်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး

“လွတ်”

“လွတ်နော် ကိုတော်ဝင်ထိုက်၊ ကြောက်တယ် ရှင်ထို့ ကြောက်တယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ သွန်းဆစ်ကို ဗီရိုထဲမထည့်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် ရှင်ကိုတောင်းပန်ပါတယ် အဟင် ဟင် ဟင်”

ဟင်

စံမြန်းထိုက် မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားရပြီ။

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ သွေးပျက်နေတဲ့ ပုံစံလေးက တကယ့်ကို မမြင်ရက်စရာပါပဲ။ သူ့ကို တော်ဝင်ထိုက်

ဟုထင်မှတ်ပြီး သူမ အကြောက်အကန် တောင်းပန်နေတာလေ။

“သွန်းဆစ် ကလေးမ သတိထားဦးလေ သတိထားဦး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ကလေးမရဲ့၊ ကလေးမ ရောက်နေတာ မောင်တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးမရဲ့ အခန်းမှာပါ။ သေသေချာချာလည်း ကြည့်ပါဦးကွယ်”

“ရှင်”

“ကလေးမ အရမ်းလန့်သွားတယ်ထင်တယ်၊ ရော့ ရော့ ရေသောက်လိုက်ဦး၊ ဒေါ်ယုံကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်နော်”

“ဒေါ် ဒေါ်ယုံ”

“အေး အေး ဟုတ်ပြီ၊ မှတ်မိရင်ပဲ ရပြီ။ သွန်းဆစ် ရော့ ရေအေးအေးလေးသောက်လိုက်၊ ဒါမှ လှုပ်ရှားနေတဲ့ သမီးစိတ်တွေ ငြိမ်သက်သွားမှာ”

“ဟုတ်”

ခေါင်းလေးအညိတ် မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ခုက ပြိုက်ခနဲစီးကျသွား၏။ ရင်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုက အခုချိန်ထိ အရှိန်မပြယ်ချင်သေး။ သူမ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးက အိပ်မက်တစ်ခုမှမဟုတ်တာ။ ဒါကို အလွယ်တကူ

ပြောချက်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ချေ။

အခုထိ သူမရင်တွေ တထိတ်ထိတ် လှုပ်ရှားနေနေနေဆဲ။

သူမမန္တာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင် မောဟိုက်နေဆဲရယ်ပါ။

တော်ပါသေးရဲ့။

သူမ လွတ်မြောက်လာခဲ့လို့ပဲ။

မဟုတ်လျှင် စိတ္တဇဝေဒနာ စွဲကပ်နေသော ကိုတော်ဝင်ထိုက်၏ လက်ထဲတွင် ရေတိမ်နစ်ရတော့မည်။ သူက သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သေစေချင်သော ဆန္ဒတစ်စုံတစ်ရာ မပါသော်လည်း ပါးစပ်နှင့်အတူ နှာခေါင်းကိုပါ စိုးရိမ်စိတ်များပြီး ဖိပိတ်ထားခြင်းကြောင့် သူမမန္တာကိုယ်နှင့် အသိစိတ်တို့ ကင်းကွာသွားခဲ့ရ၏။

“သွန်းဆစ် မင်း သတိရပြီမဟုတ်လား”

ကြင်နာနွေးထွေးမှုမရှိ။

တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားအရ မေးလိုက်တဲ့အသံတစ်ခုကြောင့် ထိုအသံပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သွန်းဆစ် မော့ကြည့်စရာမလိုလောက်အောင်ပင် စိတ်က ချက်ချင်းသိလိုက် သည်။

“ဟုတ်”

သူမ ခေါင်းလေးမဖော်ဘဲ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ် အဖြေ

ပေးမိ၏။

“ဒါဆို စိတ်ချပြီ သွန်းဆစ်၊ မင်း ဒီနေ့တော့ အနားယူလိုက်ပါ။ တော်ဝင်ထိုက်ကိစ္စကို ကိုယ်တို့ပဲ တာဝန်ယူလိုက်ပါမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“.....”

ဒီနေ့တော့တဲ့။

ဒါဆို မနက်ဖြန် သူမ ပြန်တာဝန်ယူပေးရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

ဒီလောက် သွေးပျက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးနဲ့ သူမ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ သူမို့လို့ ဒီလို တာဝန်မဲ့တဲ့စကားမျိုး ပြောထွက်ရက်တယ်။ သူ့မှာ စာနာနားလည်တတ်တဲ့စိတ်ထား မရှိပါလေစ။

ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရှေ့ မပြောနဲ့ သူ့အခန်းတံခါးဝရှေ့မှာ မေးမတ်မတ်ရပ်ဖို့တောင် သွန်းဆစ်ဆီမှာ အင်အားတွေ တကယ်ပဲ ရှိမနေတော့ချေ။

“ကိုယ်ပြောတာ မင်းကြားပါတယ်နော် သွန်းဆစ်”

“.....”

သူမ ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

သူနဲ့စကားပြောချင်စိတ်တွေ သွန်းဆစ်ဆီမှာ တကယ်ပဲ ကုန်ခန်းနေခဲ့သည်။ လူကပဲ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတာလာအ သွန်းဆစ်ရဲ့ မျက်နှာကိုမြင်လျှင် သူဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲမှာ မလိုလားတာကြောင့်လားမသိ။ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်လေးဖွဲ့ ပင် သွန်းဆစ် မော့မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ချေ။

စံမြန်းထိုက်ဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ ရုပ်သွင်က ဘယ်လိုပုံစံ ရှိသလဲဆိုတာပင် သွန်းဆစ် မသိချေ။ ခေါင်းမခါချင်သော လခ နှင့် ခန့်အပ်လာသော အလုပ်ကို ငွေတစ်ခုတည်းမျက်နှာသာကြည့် ပြီး ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံမိသော သွန်းဆစ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာပင် မကြည့်အားခဲ့။

ဦးစံမြန်းထိုက်ထက် သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဆေးကုန်း ကြီးတွေတွင် ဆေးမကုနိုင်ဘဲ အိမ်မှာပဲနေပြီး အမောဖောက်ကျ သော အဖေကိုမြင်ယောင်ပြီး မိသားစုဘဝ အဆင်ပြေရေးတစ်ခု တည်းကိုသာ ကြည့်ခဲ့မိသည်။

အဲဒီအတွက် သွန်းဆစ် နောင်တမရချင်ပါဘူး။
ဒီအလုပ်က သူမအတွက် အကျိုးအမြတ် တအားမျှ ခဲ့တာလေ။
အရမ်းကို ခက်ခဲနေတဲ့အချိန်မှာ တအားကို မွန်းကြ

ပိတ်လှောင်နေချိန်မှာ ဝုန်းခနဲ ပွင့်လာတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်ပါပဲ။ မိသားစုတစ်ခုလုံးရဲ့ ထွက်ပေါက်မို့ သွန်းဆစ် လက်မလွှတ်ချင် ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း သူမစိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်ထိန်းချုပ်ကာ စံမြန်းထိုက်ဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့အမိန့်ကို သူက ခေါင်းညိတ်နာခံမိတာပေါ့။

“မင်းအတွက် အဆင်ပြေနိုင်ရဲ့လား သွန်းဆစ်”
“ရှင်”

ဒီတစ်ခါတော့ သွန်းဆစ် ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ မော့သွား သလို မျက်တောင်စိပ်စိပ်ကော့ကော့လေးတွေလည်း ဖျတ်ခနဲပင့် တက်သွားရသည်။

“မင်း ဖြေရှင်းချက်တစ်ခုခုပေးပြီး ငြင်းပယ်ချင်လည်း ရတယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

“ဟင့်အင်း နေပါစေ၊ ကျွန်မ တာဝန်ယူထားတဲ့အလုပ် ပဲ၊ ကျွန်မ တာဝန်ကျေရမှာပေါ့။ မနက်ဖြန် ကျွန်မ အလုပ်ပြန်လုပ် နိုင်မှာပါ။ ဒီနေ့ နားလိုက်ရတာကိုတောင် အားနာလှပါပြီ”

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့စကားကြောင့် နက်မှောင် ထူထဲသော စံမြန်းထိုက်၏ မျက်ခုံးတန်းကြီးနှစ်ခု ဆတ်ခနဲ တွန့်

ကျွဲသွား၏။

သူထင်ထားတာက သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး အခုလို ဖြစ်တဲ့ကိစ္စနှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး အလုပ်ထွက်သွားမှာပဲလို့လေ။ ညီလေး တော်ဝင်ထိုက်အတွက် သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မဖြစ်မနေရှိဖို့ လိုအပ်နေတာမဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် သူစိတ်ပူပြီး စကားလမ်းကြောင်း ကြည့်လိုက် တာပါ။

တကယ်လို့

ကောင်မလေးက ငိုယိုပြီး ပြန်လျှင်လည်း သူ ခွင့်ပြုပေး ရမှာပဲမဟုတ်လား။ တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ အပြုအမူက တစ်ဖက်သား ရဲ့စိတ်မှာ သွေးပျက်စေလောက်သည်။ ဘယ်သူမှ ဆက်နေရမှာ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အလုပ် ကထွက်မည့်စကား လုံးဝမပြော၍ သူ စိတ်တွေကျေနပ်နှစ်သက် သွားရသည်။

ညီလေးကို ခရီးရောက်ရောက်ချင်း သွားတွေ့ဖို့စိတ်ကူး ရပြီး အပေါ်ထပ်ကို သူ တက်ခဲ့တာပါ။ စံမြန်းထိုက်တစ်ယောက် အခန်းထဲရောက်တော့ တော်ဝင်ထိုက် လက်ထဲမှာ သွန်းဆစ်က ကြောက်လန့်ပြီး သတိလစ်မေ့မြောနေ၏။ ဘာရယ်ကြောင့်ဆိုတာ

မသိပေမယ့် သွန်းဆစ်ကို အမြန်ကယ်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ညီလေးကို ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးပြီး မနည်းချော မော့ကာ သွန်းဆစ်ကို ကယ်ထုတ်ခဲ့ရသည်။ ညီလေးက သူ့ကို မြင်တာနဲ့ ကြောက်ပြီး ပုန်းချင်နေတာလေ။ သွန်းဆစ်ကို သူ ခေါ်သွားမယ်လုပ်တော့ မပုန်းနေအားဘဲ သူ့လက်ထဲမှ ဇွတ်အတင်း ဆွဲလု၏။ သူ မနည်းကြီးချောမော့ကာ တော်ဝင်ထိုက် အခန်းထဲ ကနေ ထုတ်ခဲ့ရသည်။ သူ့စကားတွေကို မယုံကြည်တဲ့ တော်ဝင် ထိုက် သောင်းကျန်းပြီး ကျန်နေခဲ့၏။

စုစီဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ရိုက်သွင်းသွားသော သွေးခွဲ စကားတွေက ညီလေးရဲ့မသိစိတ်တွေထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထင်ကျန်ရှိ နေတာလေ။ ဘယ်လိုပဲ ပျောက်ပျက်ချင်ချင် စုစီကိုချစ်နေသော ကြီးမားလွန်းသည့် ချစ်ခြင်းကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့စေတနာစကားတွက်လည်း ညီလေး တော်ဝင်က အလေးအနက် မထားတော့ချေ။

အစ်ကိုဆိုသည့် အသိနှင့်သာ ငြိမ်နေတာ၊ ဂရုတစိုက် လိုက်နာဖို့တော့ လုံးဝ မကြိုးစားတော့ချေ။

စုစီကြောင့် အရင်က နွေးထွေးမှုရှိသော ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် သူစိမ်းတွေလိုပင် သွေးအေးစိမ်းသက်လာကြသည်။ သူ့အပေါ် စကားနာထိုးမှုတွေ၊ အရွဲတိုက်စိတ်ကောက်မှုတွေ ရှိလာ

၏။

အခုလည်းကြည့်လေ

စူစီနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူလွန်းတဲ့ သွန်းဆစ်ကြောင့် ညီလေးရဲ့ပုံစံက တခဏအတွင်း ပြောင်သွားတာလေ။ ညီလေးရဲ့ အချစ်က အံ့မခန်းပင် ထုထည်ကြီးမားလွန်းသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ပြန်သွား မှာကို သူ အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်သွားမိတာပေါ့။ မနက်ဖြန် အလုပ်ပြန် ဆင်းရမယ်ဆိုတဲ့ သူ့အမိန့်ကို ချက်ချင်းခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက် သော ကောင်မလေးရဲ့ တာဝန်သိစိတ်ကိုတော့ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်နှစ်သက်သွားမိသော်လည်း အပြင်မှာ တော့ သူ့မျက်နှာထားက တည်တင်းမာကျောနေဆဲ။ သူမ မျက်နှာကို နာကြည်းမုန်းတီးစွာ စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ ရယ်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ သွန်းဆစ်၊ မင်းဘက်က အဆင်ပြေ တယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ”

သူ

စကားစကို တုံးတိတ်ဆိုလျက် ကောင်မလေး အခန်းထဲ ကနေ ထွက်ခဲ့လိုက်၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဒီကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာကို သူ မကြည့်ချင်။

စူစီနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်လွန်းတဲ့ သွန်းဆစ်။

မသိလျှင် အမြွှာပူးညီအစ်မလားပင် ထင်ရသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီကောင်မလေးမျက်နှာကို သူ မကြည့် ချင်တာပေါ့။

ယုတ်မာကောက်ကျစ်လွန်းတဲ့ စူစီရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက လှပချောမောသော သူမရဲ့ ရုပ်ရည်လေးနှင့်ပင် လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိချေ။

တောက်

တွေးရင်း ဒေါသတွေ ထွက်ထွက်နေရ၏။

ညီလေး ခံစားနေရတဲ့ပုံစံကို မြင်ရလေ သူ့စိတ်တွေ ပို၍ပေါက်ကွဲရလေလေပါပဲ။

ညီလေးကို အရင်ကလိုဘဝမျိုး ပြန်ရစေချင်သည်။

သို့သော်

သူ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား အရာမမြောက်ခဲ့ ချေ။

အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းသော တော်ဝင်ထိုက်ကြောင့် ဆေး ကုသဖို့ အတော်လေး ခက်ခဲခဲ့ရသည်။

သူ့ကြောက်လို့သာ ငြိမ်ပေမယ့် သူကွယ်ရာရောက်
အိမ်မှာ သောင်းကျန်းတတ်၏။ အခန်းတံခါးကို သော
အထပ်ထပ်ခတ်ကာ ထားရ၏။

အခန်းထဲဝင်လျှင် ဒေါ်ယုံနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်းသာ
ဝင်ပြီး ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် အစားအစာကျွေး၊ ဆေးတိုက်
လုပ်ရ၏။

အခုတော့

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် ညီလေးရဲ့စိတ် ထွေ
အနည်းငယ် ထိန်းချုပ်လို့ရလာသည်။ ဆံပင်ပွယောင်းယောင်းနှင့်
တကယ် ရူးသွပ်နေတဲ့ပုံစံမျိုးလည်း မပေါက်တော့။

အလုပ်ကိစ္စကြောင့်သာ နယ်ကိုခရီးထွက်ရတာ၊ ညီလေး
ရဲ့အခြေအနေကိုတော့ နေ့စဉ်မပြတ် ဖုန်းနှင့် မေးမေးနေခဲ့မိ၏။
ဒါကြောင့်လည်း ညီလေးရဲ့ တိုးတက်လာမှုသတင်းကောင်းလေး
ကို သိခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ

ဝမ်းအသာကြီး သာနေခဲ့ရတာပါ။

ညီလေးကိုလည်း တအားတွေ့ချင်နေမိသည်။

ဒါကြောင့်

အိမ်ကိုရောက်ရောက်ချင်းပဲ ညီလေး တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့

အခန်းကို သွားမိ၏။

မထင်မှတ်စွာ

ညီလေးရဲ့အခန်းထဲမှာ သွန်းဆစ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ပြီး ညီလေးလက်ထဲ သတိလစ်မေ့မြောနေ၏။ သူ အစိုးရိမ်
ပြီး စိုးရိမ်ကာ အောက်ထပ်မှ အလုပ်သမားတွေကို လှမ်းခေါ်
ဆိုက်သည်။

ကောင်မလေးကို အခန်းထဲကနေ ရအောင်ထုတ်ခဲ့မိ၏။

တော်ဝင်ထိုက် အကြီးအကျယ် သောင်းကျန်းပြီး ကျွန်နေ
သည်။ စူစီနဲ့မခွဲဖို့ သူ့ကို တောင်းပန်နေ၏။

မကြားချင်ပါ။

အဲဒီအသံတွေကို သူ တကယ်ပဲ မကြားချင်တော့ပါ။

သူ

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

တော်ဝင်ထိုက် အမြန်ဆုံး ပြန်ကောင်းသွားဖို့ ဘာဆက်
ဆုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ချေ။

နီးဖြစ်သူကို ဘာမှမဖြစ်ဘူးဟု ပြောချင်နေသောပုံ။

“ကျွန်မကို အားမနာပါနဲ့ ကိုအောင်ရယ်”

ပြေလျော့ထားသော ဆံပင်ကို ဖြစ်သလို လက်ဖြင့်

ခုထုံးလျက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ပြောမိ၏။

“အဟွတ် ဟွတ်”

“ဝေါ”

“အန်ချင်သေးလို့လား၊ ရော ရော ထွေးခံ”

ပါးစပ်အနားကို ထွေးခံ တောပေးမိ၏။

မျက်ဝန်းအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်ကြည်တို့က စိမ့်ခန့်

ဝဲတက်လာရပြန်သည်။ တစ်စထက်တစ်စ ဆိုးဝါးလာသော

ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့် ဒေါသက်ထား ရင်ထဲ မချို

အောင်ပင် နာကျင်ခံစားနေရ၏။

ဆေးရုံတက်ပါဟု ဆရာဝန်ကပြောသော်လည်း မိသားစု

စီးပွားရေးကိုငဲ့ပြီး ခေါင်းမာစွာပင် ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်။ ဒေါသက်

ထား ဘယ်လိုပြောပြော လက်မခံချေ။

“အဟွတ် ဟွတ်”

“ဟွတ်”

အချိန်ပြည့် ချောင်းဆိုးတာမရပ်သလို ချောင်းဆိုးလိုက်

အခန်း (၁၄)

“အဟွတ် ဟွတ်”

အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးသံကြောင့် မှေးခနဲအိပ်ဆူနေရာမှ ဆတ်ခနဲ လန်နိုးသွားရသူက ဒေါသက်ထားရယ်ပါ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအောင်မော်ရဲ့ ချောင်းဆိုးသံက တိတ်ဆိတ်နေသော ညအချိန်ကြီးမှာ ကျယ်လောင်စွာပင် ပေါ့ထွေလာတာလေ။

“အဟွတ် ဟွတ်”

“ကိုအောင်မော်”

‘သူမ စိုးရိမ်တကြီးထထိုင်တော့ ခွေခွေလေး အိပ်ထွေမှ လက်ထောင်ပြကာ တားဆီး၏။ အိပ်မှုနံ့စွန်းစွာ ဖြစ်နေသော

တို့ ညွှန်စေတို့က ထွက်ကျလာမြဲပင်။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး မိမိအပြစ်
မြင့်ချည်နှင့် မောဟိုက်နှစ်လျှောက်သော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုကြည့်ထော
ဒေါသက်ထား ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်လာရ၏။

ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို မျှဝေခံစားလို့ရမည်သာလျှင်
လျှင် မိမိ ခံစားလိုက်ချင်ပါသည်။

“ဝေ့”
“ဝေ့”

ချောင်းဆိုးနေရာမှ ပျိုပျိုတက်နေသံ ကြားရသဖြင့် ထူ
လာသော မျက်ရည်များကို မသုတ်အားဘဲ နောက်ကျောပြင်ထော
အား ညင်သာစွာ ဖိပေးမိ၏။

“ဝေ့”

ထွေးခံခွက်လေးထဲ အရည်အချို့ အန်ချလာ၏။ မှိန်ဇော
သော ညမီးလုံးအလင်းရောင်ကြောင့် ဘာရယ်ဆိုတာ သေထော
ချာချာတော့ မမြင်ရချေ။ အန်ပြီး မျက်ဖြူစိုက်မတတ် အမောအံ့
နေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

“အား”
“ကိုအောင်”
“မော မောလိုက်တာ”

“ဆေးရုံသွားရအောင် ကိုအောင်ရယ်၊ ရှင် ဒီလောက်
ခံစားနေရတာ ကျွန်မ မကြည့်ရက်တော့ဘူး” ငြိမ်ငြိမ်နုနုနုနုနု မိမိ
“.....”

ဦးအောင်မော် ပြန်မပြောနိုင်။ ငြိမ်ငြိမ်နုနုနုနု နှုတ်ငါးလေးခပ်နားဟာခက
အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဆေးရုံတက်ဖို့ကို အကြံပေးနေသော
နန်းဖြစ်သူရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ခေါင်းညိတ်ဖို့ အင်မတန်ပင် ဝန်လေးနေ
မိ၏။ အိမ်မှာက သမီးကြီးရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အလုပ်
ဆပ်ဖို့ အလုပ်ရှင်ဆီမှာ သွားနေပေးတာဆိုတော့ မိမိသာ ဆေးရုံတက်
ခါက အငယ်နှစ်ကောင်ကို ဘယ်မှာသွားထားရတော့မလဲ။

ပြီးတော့ အငိုက်အခင်အလေးအလှူအမိ အလှူအလှူအလှူအ
ဆေးကုသခံယူရမည့် စရိတ်စက။ မိမိလေး အလှူအလှူအလှူအ
မရှိရတဲ့အထဲ အပိုကုန်စရာတွေက မထင်မှတ်လောက်
အောင် ရှိလာမည့်အရေး တွေးတွေးပြီး ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းကာ
ဘားဆီးနေမိတော့၏။ လူငယ်လေးအပိုဆေးမိလေ ငှက်ခြားနှုတ်လေ
သိနေပါပြီ။ ဟာခေးဟာခေးဟာခေး ဟာခေး

ဒီလောက်ဆိုလျှင် မိမိအခြေအနေကို မိမိခံစားနားလည်
သို့ ရနေပါသည်။ ပြီးချော့နုနုနု
ဒါဟာ “ငှက်ခြားနှုတ်လေ”

အဆုတ်ကင်ဆာသမားတိုင်းရဲ့ လက္ခဏာဆိုးတွေပဲဆိုတာ မိမိ ရိပ်မိနေပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မဖြေသိမ့်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေရ၏။ အရွယ်မရောက်သေးသော လူမမယ်ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်၏ ဖြည့်ဆည်းနိုင်မှုတွေ ဆုံးရှုံးနေသော အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ရင်တစ်ခုလုံး နှာကျင်စူးနှစ်နေရ၏။

ပြီးတော့

မိမိရဲ့သမီးကြီး သွန်းဆစ်။

အပျိုပေါက်အရွယ် လှချင် ပချင် ရှိုးထုတ်ချင်သော အရွယ်လေးတွင် မိဘရဲ့စားဝတ်နေရေးကိုတွေးကာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အိမ်စီးပွားရေးအတွက် ရှာဖွေနေနေရချေပြီ။

သနားလိုက်တာ။

သမီးကြီးအရွယ်က စီးပွားရှာရမယ့်အရွယ်မှ မဟုတ်တာ။ မိဘရဲ့ နွေးမြတ်တဲ့ အမိုးအရိပ်အောက်မှာ ပညာရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်ရမယ့် အရွယ်လေးလေ။

အခုတော့ မိမိကြောင့် မိသားစုတွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေရချေပြီ။

“အဟွတ် ဟွတ်”

“ဟွတ်”

ချောင်းတွေက အဆက်မပြတ် ဆိုးလာ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် အံသက်ရှူမဝအောင်ပင် အမောက ဖောက်လာသည်။ နန်းက အိပ်ရာထဲကနေထွက်ကာ မီးချောင်းတွေ ထဖွင့်၏။ စူးရှသော အလင်းရောင်ကြောင့် ဦးအောင်မော်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်သွားသဖြင့် ခေတ္တမျှ မှေးမှိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ပြီးနောက် အိမ်တံခါးဖွင့်ကာ အောက်ဆင်းသွားသော ခြေသံကိုလည်း ဦးအောင်မော် ကြားလိုက်ရ၏။

ဒီအချိန်ကြီး သက်ထား ကယ်သွားတာလဲ။

သမီးကြီး သွန်းဆစ်ကလည်း မိမိတို့အနားတွင် ရှိမနေချေ။

သမီးကြီး သွန်းဆစ်ကိုလည်း ဦးအောင်မော် သတိတွေရနေမိသည်။

သမီးကြီးကို တွေ့ချင်သော စိတ်တွေက ဦးအောင်မော် ရင်ထဲ အတိုင်းအဆမဲ့ ကြီးမားနေရ၏။ သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့သမီးကြီး သွန်းဆစ်၊ လိမ္မာရေးခြားရှိလွန်းတဲ့ သမီးကြီး သွန်းဆစ်ပါ။

အိမ်ရဲ့ဝင်ငွေစရိတ်အတွက် မိသားစုနဲ့ အဝေးမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေရသည်။ မိဘအနားမှာနေချင်ပါလျက် အိမ်ရဲ့စီးပွားရေး

တစ်ခုအတွက် အားလုံးနဲ့ အဝေးမှာနေနေရ၏။
 သမီးကြီး အဆင်မပြေပါ့မလား။
 တွေးမိတိုင်း ဦးအောင်မော် ဝမ်းနည်းနာကျင်နေရပြီပင်။
 “အား”
 နောက်ကျောဆီမှ နာကျင်ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာဆိုးကြီး
 ကြောင့် အသံထွက်ကာပင် ညည်းညူလိုက်မိသည်။
 ဖျပ် ဖျပ်။
 ဖျပ်
 အိမ်ပေါ်တက်လာသော ခြေသံအချို့ကို ဦးအောင်မော်
 ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလို အသိတစ်ခုက တိုးဝင်
 လာ၏။ မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်ထားနေသည့်ကြားမှ မျက်ရည်စတုချို့
 နားထင်စပ်မှ တစ်ဆင့် စီးကျသွားကြသည်။
 “အဟင့် ဟင့်”
 “ရွတ်”
 ဒါ
 မသက်ထားရဲ့ အသံပဲ။
 ငိုနေတာလား။
 သက်ထား ငိုနေတာလား။

သူ မျက်လုံးတွေကို ကြိုးစားပြီး ပြန်ဖွင့်လိုက်မိသည်။
 သက်ထား ဘာဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲဆိုတဲ့အကြောင်းရင်းကို သိလိုစေ
 နှင့် အားယူကာ ကြည့်မိသည်။
 “ဒီလိုကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ မသက်ထား။ ဆေးရုံ
 တင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။ ဒီလောက် အသည်းအသန်ဖြစ်နေတဲ့ဟာကို”
 ဒါ
 လမ်းက ရာအိမ်မှူး ဦးထိုက်ရဲ့ သတိပေးစကားသံပဲ။
 ဆေးရုံတင်ရမယ်တဲ့။
 ဟင့်အင်း။
 ဆေးရုံမသွားချင်ဘူး။
 အိမ်မှာ သမီးကြီးလည်း ရှိတာမဟုတ်ချေ။ အငယ်
 နှစ်ယောက်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ဆေးရုံသွားတက်လို့မှ မဖြစ်
 တာ။ ကလေးတွေကို စိတ်မချပါဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်ရဲ့ဝင်ငွေ
 အခြေအနေကိုလည်း သူ အသိဆုံးဖြစ်သည်။
 သူ
 အားပါးတရ ငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်း
 ဘစ်စုံက ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာချေ။ အသက်ရှူမဝအောင်
 ဆာလျနေသော အခြေအနေကိုပင် မနည်းကြီး အင်အားစုစည်းနေ

ရသည့် အဖြစ်ကြောင့် သူတို့အားလုံးနဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြောနိုင်သည့် အစွမ်း မရှိချေ။

“ဟုတ်တယ် ဦးထိုက်၊ ကျွန်မ ဆေးရုံတင်ချင်တယ်၊ ဒီလို ခံစားနာကျင်နေတာ ဘယ်လိုမှမကြည့်ရက်တော့ဘူးရှင်”

ဟာ

ငိုသံတစ်ဝက်နဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ ဇနီးဖြစ်သူ သက်ထားရဲ့ စကားသံကြောင့် ဦးအောင်မော် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲနေအောင်ပင် ဟာတက်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း။

မိမိ ဘယ်လောက်တောင်များ မိုက်မဲလိုက်ပါသလဲ။

ဇနီးသည် မကြည့်ရက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပဲ ပြိုလဲပြနေမိသည်။ နည်းနည်းလေးမျှပင် ဟန်ဆောင်ကာပင် ရပ်တည်မပြနိုင်ခဲ့ပါချေ။

ခွင့်လွှတ်ပါ။

ခွင့်လွှတ်ပါ သက်ထားရယ်။

အစ်ကို

မင်းကို စိတ်ချမ်းသာအောင် မလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူးကွာ။

“ကဲ ကဲ ဒါဆို သန်းစိုးကားကို အကူအညီတောင်းပြီး

ခေါ်ခဲ့ကွာ နိုင်ဝင်း”

“ဟုတ်တဲ့ ဦးထိုက်”

“သက်ထား နင်က ယူစရာရှိတာတွေ ထည့်တော့လေ၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ငါတို့အိမ်က အပျိုကြီးသန်းမြင့် လာစောင့်အိပ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်တဲ့ ဦးထိုက်”

ဇနီးသည်ရဲ့ အစ်တစ်တစ် ငိုသံနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် ရဲ့ ကြောက်ရွံ့တကြီး ငိုသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဝှာယာ ခတ်နေအောင် လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဇနီးကိုတွေ့နေရ၏။ ဦးအောင်မော် မကြည့်ရက်စွာ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

သိနေပါသည်။

အခြေအနေတွေအားလုံးကို စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေပါ သည်။

ဒါ

ကင်ဆာသမားတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေ ဆိုတာကိုပေါ့။

သမီးနဲ့ဇနီး ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားထား

မိမိ သိနေပြီးသားဆိုတာကို ထုတ်မပြောဘဲ နေနေခဲ့သည်။ သူတို့

စိတ်ဖြေသိမ့်နေနိုင်အောင်ပါ။

သို့သော်

အခုအခြေအနေကတော့ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဖြေသိမ့်မှု

မပေးနိုင်ပါတော့ချေ။

အခန်း (၁၅)

“ရှင် ဖေ ဖေဖေ ဆေးရုံတင်ရတယ်ဟုတ်လား အဘ
ထိုက်”

“.....”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ သမီး လာခဲ့ပါမယ်”

သွန်းဆစ်တစ်ယောက်

မနက်စောစောစီးစီး သူမဆီသို့ ဖုန်းဆက်လာသဖြင့်
အံ့သြစိုးထိတ်ကာ ဖုန်းလေးကိုင်လိုက်စဉ် မထင်မှတ်သော သတင်း
ဆိုးတစ်ခုအား ကြားသိလိုက်ရ၏။

ရပ်ကွက်လူကြီး အဘထိုက်က ဆက်တာပါ။

လိပ်စာကဒ်ထဲက ဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး အမေက ဆက်

သွယ်ခိုင်းလို့တဲ့လေ။ ကြားကြားလိုက်ရခြင်းမှာပဲ သွန်းဆစ် ရင် တစ်ခုလုံး စိမ့်ခနဲ အေးခဲသွားရ၏။ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကြားခွင့်ရမယ်ဆိုတာလည်း သွန်းဆစ် အသိပါပဲ။

သို့ပေမယ့် တကယ်တမ်း ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ သူမစိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ယိုင်နဲ့သွားသော ခန္ဓာကိုယ်က ကြမ်းပြင်ထက် လဲပြိုမသွားရုံတမယ်ပါပဲ။

ပါးပြင်ထက် တပေါက်ပေါက်စီးကျလာသော မျက်ရည် တို့က အတားအဆီးမဲ့စွာ မြေပြင်ထက် ကြွဆင်းသွားသည်။

ဒါ သူတစ်ပါး အိမ်ပါလားဆိုတဲ့အသိနဲ့ စိတ်ကို အတတ် နိုင်ဆုံးချုပ်တည်းနေသော်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းတွေက သူမရဲ့ အသိတရားကို ဝါးမျိုသွားကြသည်။

အဖေဆိုတဲ့အသိက သူမရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ စွဲထင်နေခဲ့ ၏။ အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ကာ ကတိပေးလိုက်ပြီး ဖုန်းခွက် လေးအား အင်အားမဲ့စွာပင် ပြန်ချထားခဲ့ပြီး နေရာလေးကနေ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့မိ၏။

“သွန်းဆစ် ဘယ်ကဆက်တာလဲ”

ဒေါ်ယုရဲ့အမေးကြောင့် အားကိုးတကြီး ဒေါ်ယု မျက်နှာ ဆီ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟယ် သွန်း သွန်းဆစ် ကလေးမ ငိုနေတယ် ဟုတ် လား၊ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်၊ လန့်လိုက်တာ၊ ဒေါ်ယုကို ပြောပါဦး”

“ဒေါ် ဒေါ်ယု”

“ဟယ်”

သူမ ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ ဒေါ်ယု ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင် ဖက်တွယ်ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုပစ်လိုက်မိတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သွန်းဆစ်ရယ်၊ ဒေါ်ယုကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

“အဖေ အဖေ ဆေးရုံတင်လိုက်ရလို့တဲ့ ဒေါ်ယု”

“ဟေ”

“အဖေ အဖေ့အခြေအနေက အရမ်းစိုးရိမ်ရတယ်တဲ့၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ကလေးရယ်”

ဒီလောက်ဆို ဒေါ်ယု သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ကောင်မလေးအဖေရဲ့ အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတာ ကို ဒေါ်ယု ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဒါဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ စေစားရာပဲပေါ့။ အားလုံးက တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ ဒီလမ်းကို

ပဲ လျှောက်ရမှာမဟုတ်လား။

“သွန်းဆစ် အဖေကိုသနားတယ်”

“သွန်းဆစ်ရယ်”

“အရမ်းနာကျင်နေမှာပဲ၊ အဖေ အရမ်းခံစားနေရမှာပဲ အဲဒါ သွန်းဆစ် သိနေတယ် ဒေါ်ယုံရယ်”

“.....”

ဒေါ်ယုံတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ကာ တသိမ့်သိမ့်ငိုရှိုက်နေသော သွန်းဆစ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး စာနာစွာပင် သက်ပြင်းမောလေး တစ်ချက်ကြိတ်ရှိုက် လိုက်မိသည်။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“ကတိပေးလိုက်ပြီလား”

“ရှင်”

“ဆေးရုံကို လာခဲ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ကလေး တကယ်သွားမှာလားဟင်”

“ရှင်”

“တော်ဝင်လေးကိုထားခဲ့ပြီး သွန်းဆစ် သွားမလို့လား”

အို

ဟုတ်ပါရဲ့။

သွန်းဆစ် မနေ့ညက ကတိပေးပြီးသားပဲ။

ကိုတော်ဝင်ထိုက်ဆီကို မနက်ဖြန်မနက် ပြန်သွားလိုက် ခိုမယ်ဆိုပြီး ကိုစံမြန်းထိုက်ကို သူမကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောခဲ့တာလေ။

အခုအချိန်ထိ သူမ မသွားရသေးချေ။

ဘယ်နှစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီလဲ။

သူမ

နာရီဆီလှမ်းကြည့်တော့ ရှစ်နာရီတောင် ထိုးနေချေပြီ။

ကြည့်စမ်း။

မနေ့က တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်နှင့် သူမ အချိန် ဘယ် ကောက်ကြာသည်အထိ အနားယူပစ်လိုက်မိပါလိမ့်။

“မနေ့က တစ်နေ့လုံးလည်း ဘာမှကျွေးလို့မရဘူးကွယ်။

အိမ်နံရံထောင့်လေးမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး စူစီကိုပဲ တစ်ချိန်

မေးနေတယ်”

ဟင်အင်း။

မပြောနဲ့၊ မပြောပါနဲ့တော့ ဒေါ်ယုံရယ်။ သွန်းဆစ် မကြား

ချင်တော့ဘူး သိလား။ အဲဒီစကားတွေကြောင့် သွန်းဆစ်ရဲ့စိတ်
တွေဝေကုန်မှာ သွန်းဆစ် ကြောက်တယ်။ သူမရင်ထဲက တားဆီးသံ
ကို ဒေါ်ယုံက မကြားပါချေ။

“အစာကျွေးလို့မရတော့ ဆေးလည်း တိုက်မရတော့ဘူး
ပေါ့ သွန်းဆစ်ရယ်၊ ကလေးမ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ခဏနေမကောင်သို့
အနားယူနေတာပါလို့ ချောပြောတာတောင် သူ့ရဲ့စိုးရိမ်မှုတွေထဲ
လွန်ကဲနေခဲ့တာလေ၊ ဒေါ်ယုံကိုတောင် သူ အယုံအကြည်မရှိတော့
ဘူးထင်တယ်၊ အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားခိုင်းတာများ ယုံတောင်
မယုံနိုင်စရာပဲကွယ်၊ အရင်က အဲဒီလို တစ်ခါမှမဆက်ဆံဖူးဘူး
သွန်းဆစ်၊ စံမြန်းလေးနဲ့ပေါင်းစည်းပြီး သူ့လက်ထဲက သွန်းဆစ်
ကို လုယူသွားတဲ့အပေါ်မှာ သူ အရမ်းနာကြည်းနေပုံပဲ ကလေး
ရယ်၊ ဒေါ်ယုံကို သူ လက်မခံတော့ဘူး”

သွန်းဆစ်ရဲ့ တသိမ့်သိမ့် ငိုရှိုက်နေသံလေးက တိမ်
သွား၏။

အာရုံမှာ သေလုမျောပါး ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရလေ
အဖေရဲ့ပုံရိပ်နှင့် သူမရဲ့အရိပ်အယောင်လေးမြင်ရမှ ကြည့်နူးပျော်
ရမယ့် စိတ္တဝေဒနာသည်လေး တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ပုံရိပ်တွေ
တစ်လှည့်စီ မြင်ယောင်ကာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်ချရမှန်-

သိနိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်။

သူမ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားလိုက်တာနှင့် ဒီတစ်နေ့တာ
ဆုံး အဖေ့ဆီကို သွားနိုင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ သွားချင်လျှင်
တော်ဝင်ထိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့မှပဲဖြစ်မည်။

သို့သော် မျက်နှာလွှဲခဲပစ်ဆိုသလို တော်ဝင်ထိုက်ကိုလည်း
ထားခဲ့ရက်နိုင်ပြန်။ သူမ တာဝန်ယူပါ့မယ်ဆိုပြီး ရယူထားတဲ့
အာဇာနည်တွေက နည်းမှမနည်းတာ။ အဲဒီအတွက် သွန်းဆစ်ဘက်က
ပြန်ပြီးပေးဆပ်သင့်သည်။

ထိုငွေတွေကြောင့် သူမတို့မိသားစုရဲ့ဒုက္ခတွေ သောကတွေ
ကြပ်မူတွေ ပြေပျောက်ခဲ့ရတာလေ။ ယုံကြည်အားကိုးမှုများနှင့်
အဖေ ဆိုက်မြိုက်စွာရောက်လာတဲ့ ဦးစံမြန်းထိုက်ရဲ့ မျှော်လင့်
ချက်များကို သူမ မဖျက်ဆီးရက်အောင်ပင် ဖြစ်လာရသည်။

“ကလေးမ”

“ရှင်”

“အဖေက အရမ်းကို အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်
ဟာဗ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ယုံ”

“ဒါဆို ကလေးမ သွားလိုက်ပါ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ကလေးမ၊ တော်ဝင်ထိုက်အတွက် ကလေးမကို အနားမှာရှိနေစေချင်ပေမယ့် သားသမီးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အနေနောက်ဆုံးအချိန်ကိုတောင် မှီခွင့်မရဘူးဆိုတာကတော့ ဒေါ်ယုံလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူးကွယ်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ နောင်တတွေ တာသရနေမယ့်အစား သွားတွေ့လိုက်ပါ”

ဒေါ်ယုံရယ် ကျေးဇူးပါပဲ။

အခုလို သွန်းဆစ်စိတ်ကို ဖြေသိမ့်စေနိုင်မယ့် အားထွေးတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါ်ယုံရယ်။

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် မျက်ရည်တွေကြားမှ ဒေါ်ယုံ၏ ရင်ထဲကနေ တိတ်တဆိတ်လေး ကျေးဇူးတင်နေမိတော့သည်။

ဒေါ်ယုံကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဒေါ်သကြီး၊ စိတ်ဆတ်ဆတ်တာဝန်သိသိနဲ့ အလုပ်လုပ်တာကိုပဲ ဦးစားပေးဆုံးဖြတ်တတ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ အိမ်တော်ထိန်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကို အာရုံစိုက်ပြီး လူမှုရေးပြဿနာတွေကို ဘေးဖယ်ထားလိမ့်မည်ထင်ထင်ရ၏။

တကယ်တမ်းကျတော့

သွန်းဆစ် ထင်သလိုမဟုတ်ခဲ့ချေ။

အခြေအနေ အချိန်အခါကိုကြည့်ပြီး အမှန်တရားဘက်က ခြေစုံရပ်တတ်သော ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သည့် စိတ်ဓာတ်နှင့် ဆုံးဖြတ်တတ်မှုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“သွားလေ ကလေးမ၊ ဆေးရုံကို လိုက်သွားဖို့ပြင်တော့၊ နောင်စံမြန်း နီးလာရင် ဒေါ်ယုံ သေချာပြောပြလိုက်ပါမယ်”

ဒေါ်ယုံက အတင်းလွှတ်နေချေပြီ။

အဖေဆီကိုသွားဖို့ တွန်းအားပေးနေချေပြီ။

ဒီတိုက်ကြီးမှာ

အလုပ်သမားတွေရဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ဖြေရှင်းစီမံတာ ဒေါ်ယုံပါပဲ။ ဦးစံမြန်းထိုက်က ဒေါ်ယုံကို အမိန့်အပ်နှင်းထားတာလေ။

ဒေါ်ယုံ ဒါဆိုဒါပဲ။ ဒေါ်ယုံပဲ အားလုံးဆုံးဖြတ်၏။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“အဝတ်အစားလဲပြီး ပြင်ဆင်တော့”

“ဒေါ်ယုံ”

“ပြော ကလေးမ”

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်အတွက်”

“ရပါတယ်၊ မောင်စံမြန်း နိုးလာရင် နံနက်စာကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကျွေးခိုင်းရတော့မှာပေါ့။ ဒါမှ ဆေးသောက်လို့ ရမှာလေ။ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကလေးမ စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ တော်ဝင်ထိုက် က ဘယ်သူ့စကားမှ နားမထောင်ရင်တောင် စံမြန်းရဲ့စကားကို တော့ နားထောင်ပါတယ်။ သူက သိပ်ကြောက်တာလေ။ သူ့ အစ်ကိုကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်လည်း မလုပ်ဘဲတော့ မနေပါဘူး ကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ သွန်းဆစ် ကတိပေးထားပြီးပြီ ဒေါ်ယုံ”

“ဘယ်လို”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုတော်ဝင်ထိုက်ဆီ ကျွန်မ ပြန်သွား ပါမယ်လို့လေ”

“ဪ...ဒါကတော့ကွယ်၊ မထင်မှတ်တဲ့ အရေးပေါ် ကိစ္စက ပေါ်လာတာဆိုတော့ မောင်စံမြန်းထိုက် နားလည်အေး မှာပါ”

“ဒါဆို သမီးပေးခဲ့တဲ့ကတိ ပျက်သွားမှာပေါ့နော် သွန်းဆစ်ရဲ့ စကားတွေက အလကားပဲဆိုပြီး ပေါ့ပျက်သွားအောင် ပေါ့”

“အို ကလေးမ”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ယုံ၊ သွန်းဆစ် ဒီလိုအဖြစ်မခံချင်ဘူး”

“ဟေ”

“အဖေက ကတိသစ္စာမတည်နိုင်ရင် မပေးနဲ့၊ ပေးထား ပြီးရင်လည်း တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားတာကိုပဲ ကြိုက်တာလေ၊ အမြဲတမ်း သွန်းဆစ်တို့မောင်နှမတွေကို ဆုံးမတယ် ဒေါ်ယုံ၊ ကတိမတည် သစ္စာမရှိတဲ့သူကို အဖေက အမုန်းဆုံးပဲ”

“ကလေးမရယ်”

“သွန်းဆစ် မှားသွားတယ် ဒေါ်ယုံ၊ ဘာပဲပြောပြော သွန်းဆစ် ကတိပေးထားခဲ့တာ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ဆီကို သွန်းဆစ် သွားပါမယ်လို့လေ၊ အခုတော့ သွန်းဆစ် စိတ်တွေက ဖောက်ဖျက် ခင်နေပြီ။ အဖေ အနားမှာမရှိလို့ အဖေပြောတဲ့စကား နားမထောင် တာမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ သွန်းဆစ် မှားသွားပြီ ဒေါ်ယုံ။ အဖေသာ သိရင်လည်း သွန်းဆစ် အခုလိုဆုံးဖြတ်တာကို ကျေကျေနပ်နပ် ငြီး ထောက်ခံမှာပါ။ နေပါစေတော့ ဒေါ်ယုံ၊ သွန်းဆစ် ဆေးရုံ သွားတော့ပါဘူး”

“ဟယ်”

“အဖေ့စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်တာ အဖေ့ကို

သွားတွေ့တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ သွန်းဆစ်တို့ အရမ်းကို ငွေကြေး
ခက်ခဲနေချိန်မှာ ဦးစံမြန်းထိုက်က လစာငွေတွေအများကြီး ကြိုဖေး
ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ အလုပ်အပ်ခဲ့တာပါ။ သွန်းဆစ် တာဝန်ကို
ကျေပွန်အောင် ပြန်ထမ်းဆောင်ပေးရမှာပေါ့လေ”

သွန်းဆစ်ရယ်။

စုစီနဲ့ ရုပ်ချင်းသာဆင်တာ၊ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ခံယူချက်ချင်း
ကတော့ မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားလိုက်တာကွယ်။ ငယ်ရွယ်တဲ့ ကလေး
မလေးတစ်ယောက်ဆီက အခုလို စကားမျိုးပြောတာ အံ့ဩလွန်း
လို့ ဒေါ်ယုံတောင် တကယ်ပဲ မင်သက်သွားရတယ် သွန်းဆစ်
ရယ်။

တော်ပါပေတယ်။

မင်း သိပ်လိမ္မာရေးခြားရှိလွန်းလှပါပေတယ်ကွယ်။

အခန်း (၁၆)

ကျွဲ

တံခါးပွင့်သံကြောင့် မှေးမှိတ်ထားသော တော်ဝင်ထိုက်

၏ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားရ၏။

အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော အရိပ်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်
ချိန်တွင် သူ့မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်။ နီထွေး
ထွေး နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်ဟသွား၏။

ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း သွေးတို့ဆူပွက်လှုပ်ရှားကာ အားလျှော့
ပျောက်သွားသလို လေးထိုင်နေရာမှ ကပျာကယာ ထရပ်လိုက်သည်။

“စုစီ”

ခေါ်သံက အံ့ဩဝမ်းသာသံအပြည့်။

“စူစီ မောင် မောင့်ဆီပြန်လာတယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ စူစီရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ စူစီ ဘာမှမဖြစ်သွားဘူးနော်၊ မောင် စိုးရိမ်သလို ဘာတစ်ခုမှမဖြစ်သွားဘူးနော် စူစီ”

အဆက်မပြတ် မေးလာသော မေးခွန်းများကြောင့် သူမ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းပင် မသိတော့။ သူမ ပခုံးလေးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မြူးနေသော ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး သွန်းဆစ်ရင်ထဲ နင့်သည်းနေအောင်ပင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ကြည့်စမ်း

သူမ မလာလို့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး နှမ်းလျနေပုံများ။

မြင်တောင် မမြင်ရက်စရာပါပဲ။

ဒေါ်ယုံပြောတဲ့အတိုင်း အခန်းနံရံလေးကို ကျော့ဖို့ပြီး အခန်းတံခါးဝလေးဆီ မျက်နှာငေးစိုက်ကြည့်နေသော သူပုံစံထဲ မြင်ရသူအတွက် တကယ့်ကို စိတ်မချမ်းသာစရာပဲတဲ့လေ။

ဒေါ်ယုံ ဝင်သွားတော့

သူ ဒေါသတကြီး အော်ပြီးမောင်းထုတ်တယ်တဲ့။ ဒေါ်ဆီ

ကို သူ အလိုမရှိဘူးတဲ့လေ။

အရင်ကဆိုလျှင်

ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ အခန်းထဲကို ဒေါ်ယုံနဲ့ ကိုစံမြန်းထိုက်ပဲ ဝင်လို့ရတာလေ။ ထိုနှစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှဝင်လို့မရ။ ဝင်တာနှင့် ကိုတော်ဝင်ထိုက်က သောင်းကျန်းကာ ပစ္စည်းတွေနှင့် ပစ်ပေါက်တတ်သည်လေ။

ခုတော့

သွန်းဆစ်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လက်ခံပြီး သွန်းဆစ်ကို ဒေါ်ယုံနဲ့ ကိုစံမြန်းထိုက် ဇွတ်အတင်းလှူယူခေါ်ထုတ်သွားတတည်းက ဒေါ်ယုံကိုလည်း လက်မခံတော့ချေ။

တစ်ယောက်တည်း ဘာမှမစားမသောက်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေတော့သည်။

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“စူစီ စူစီ မောင့်ဆီပြန်လာတယ်နော်၊ မောင့်ကို မထားခဲ့ဘူးနော် ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ နေမကောင်းလို့ပါ၊ ဒါကြောင့် မနေ့က မလာခဲ့တာပေါ့”

“စူစီရယ်”

ကြင်နာစွာပွေဖက်လိုက်သော သူရင်ခွင်ကြား သူမအကိုယ်လေး နစ်မြုပ်သွားရ၏။ သွန်းဆစ်တစ်ယောက် မရုန်း

ဖယ်မိပါ။ ရုန်းထွက်ဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိတော့။

အခုအချိန်မှာ သွန်းဆစ်လည်း အရမ်းကို ပင်ပန်းနွမ်းလျှ နေတာလေ။ နွေးထွေးသော ရင်ခွင်တစ်ခုထဲ နီလှူပြီး အားပါးတရ ငိုရှိုက်လိုက်ချင်နေတာပါ။ သူမရဲ့စိတ်ဆန္ဒလေးတွေ ပြည့်ဝသွား တာကိုပဲ သူမ ကျေးဇူးတွေ တင်နေမိတော့သည်။

“အဟင့် ဟင့်”

“ဟင် ဟင်”

ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းမရှိစွာပင် သူ့ရင်ခွင်လေးကြား သူမ ငိုကြွေးပစ်လိုက်၏။

“စူစီ”

“စူစီ ငိုနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ စူစီ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ၊ ကိုကိုစံမြန်း ဆူလို့လား”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မဆူပါဘူး ကိုတော်ဝင်ထိုက်၊ စူစီ နေမကောင်းလို့ ငိုတာပါ။ အရမ်းကို ရင်ထဲက နာကျင်ခံစား နေရလို့ ငိုတာပါ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရယ်၊ အဟင့် ဟင့်၊ စူစီ ငိုပါရစေရှင် ဟင့် ဟင့်”

အမှန်တကယ်တော့ သွန်းဆစ် ဖေဖေကိုသတိရပြီး ငိုမိတာ ပါ။ ဆေးရုံမှာရောက်နေတဲ့ ဖေဖေဆီကို စိတ်တွေက အစုအဖြူ

လိုက်ပင် ရောက်နေရသည်။ သွားချင်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ သို့သော် ကိုတော်ဝင်ထိုက်ကိုလည်း သွန်းဆစ် ပစ်မထားရက်ပြန်ပါ။

အခုတောင် သွန်းဆစ် ငိုတာကြည့်ပြီး သူ့စိတ်တွေ အရမ်း ကို လှုပ်ရှားနေပြီလေ။

သွန်းဆစ်ကို ဦးစံမြန်းထိုက် နှိပ်စက်သလားဆိုပြီး သူက သံသယဝင်နေ၏။ သူမ ဦးစံမြန်းထိုက်အပေါ် အထင်အမြင် လွဲမှားသွားမှာစိုး၍ ခေါင်းလေးကို တအား ခါယမ်းကာ ငြင်းလိုက် မိသည်။ ကိုတော်ဝင်ထိုက်က အစကတည်းကမှ ဦးစံမြန်းထိုက် အပေါ် မုန်းတီးနာကျင်နေတဲ့သူ မဟုတ်လား။ သူ့ချစ်သူနဲ့ ဇွတ် အတင်းခွဲခဲ့တဲ့အပေါ်မှာ အမုန်းအညှိုးတွေ ထားခဲ့တာဆိုတော့ အခုအချိန်မှာ သူမကြောင့် ပိုပြီး အမုန်းတရားတွေ မကြီးမားသွား စေလိုတော့ပါချေ။

“တကယ်ပြောတာပါ ကိုတော်ဝင်ထိုက်၊ ဦးစံမြန်းထိုက် က အရင်ကလို မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အခုပဲကြည့်လေ စူစီကို ရှင့်ဆီလာခိုင်းတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလာပြီး ခွဲနေလို့လဲ၊ ဦးစံမြန်းထိုက် အရင်လို မဟုတ်တော့ပါဘူး ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့”

“အင်း”

သူမစကားကြောင့် သူ စဉ်းစားသလိုရှိနေ၏။

သူမပြောတာ ဟုတ်သလိုလို ခံစားရပုံရသည်။ ဇွတ်
အတင်း ငြင်းခုံမနေတော့ချေ။ သူမ ပြန်ရောက်လာတာကိုကြည့်
ပြီး သူမစကားကို ယုံကြည်သလိုလိုရှိသွား၏။

“စူစီ”

“ရှင်”

“မောင် ဗိုက်ဆာတယ်”

အဲ ဟုတ်ပါရဲ့။

သူမ မေ့နေလိုက်တာ။

မနေ့ကတစ်နေ့လုံး သူ ဘာမှစားမထားတဲ့အပြင် ဒီမနက်
စာလည်း မစားရသေးဘူးတဲ့လေ။ ဒေါ်ယုံ သွားကျွေးတာတောင်
နှင်ထုတ်သတဲ့။ ဒီတော့ သူ ဗိုက်တွေ တအားဆာလောင်နေ
တော့မှာပေါ့။

“စူစီ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ရှင် ဗိုက်ဆာနေလောက်ရောပေါ့၊ ခဏ
လေးနော် စူစီ သွားပြင်ဆင်ပေးပါမယ်”

“စူစီ”

“ဟင်”

“မောင့်ကိုချစ်လားဟင်”

“ရှင်”

“မောင့်ကိုချစ်လားလို့”

“ဟို ဟို ဒါ ဒါက”

“စူစီချစ်တာ မောင်သိပါတယ်၊ မောင့်ဆီပြန်လာ
ကတည်းက မောင်သိတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မို့လာဟင်”

“ဪ အင်း အင်း”

“စူစီ”

“ဟင်”

“မောင် မသောင်းကျန်းထားဘူးနော်”

“ရှင်”

“စူစီ မကြိုက်မှာစိုးလို့ မောင် ဘာပစ္စည်းကိုမှ ရိုက်မခွဲ
ထားဘူး။ စူစီပဲ ပြောထားတယ်လေ၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင် စိတ်ညစ်
တယ်၊ စိတ်ဆိုးပစ်မှာပဲဆိုတာလေ၊ ဒါကြောင့် မောင် မလုပ်ဘူး။
လိမ်လိမ်မာမာပဲ နေတယ် သိလား။ ကြည့်လေ အခန်းထဲမှာ
ဘာမှမရှိဘူး တွေ့လား”

“အို”

ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့စကားကြောင့် သူမမျက်ဝန်းအကြည့်
လေးတွေက ကြမ်းပြင်လေးထက် ငုံ့မိုးစိုက်ကျသွား၏။

ဟုတ်ပါရဲ့။

သူ ဘာတစ်ခုမှ ပေါက်ခဲ့မထားဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သန့်ရှင်းနေတာပါပဲလား။ သူမ အမှတ်တမဲ့ပြောတဲ့စကားကို သူက လေးလေးနက်နက် နားထောင်ခဲ့သည်။

“စူစီစကားကို မောင် နားထောင်တယ်နော်”

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရယ်”

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ထင်မထားလောက်အောင် ချစ်မြတ်နိုးတတ်လွန်းသော ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အား အထူးအဆန်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့အောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

စူစီ

ရှင် သိပ်ကံကောင်းတာပဲ သိလား။

သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တဲ့အတွက် ရှင် အရမ်းကံကောင်းတာပဲ စူစီရယ်။

သွန်းဆစ်

ရင်ထဲကနေ တိတ်တိတ်လေး မှတ်ချက်ချမိသည်။

သူမ ရည်းစား တစ်ခါမျှမထားဖူးခဲ့ချေ။

ချစ်သူရည်းစားထားဖို့ နေနေသာသာ မိသားစုစားဝတ်

နေရေးအတွက်ကိုပင် မနည်းရှာဖွေနေခဲ့တာမို့ အချစ်ဆိုတာ ချိုသလား၊ ချဉ်သလားပင် မသိခဲ့ချေ။ ရောဂါသည် အပေနှင့် အရွယ်မရောက်သေးကြသော မောင်လေး၊ ညီမလေးတို့၏ ဝေယျာဝစ္စနှင့်ပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးနေခဲ့ရသည်။

ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းဆိုတာပင် မရှိခဲ့ဖူးပေ။ မေမေတို့ အထင်အမြင်လွှဲမှားမှာ စိုးကြောက်တာကြောင့်လည်း ခပ်ကင်းကင်း နေဖြစ်ခဲ့တာလည်းပါ၏။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ဘဝကိုသိတဲ့ အတွက်လည်း စာကိုပဲ ဖိကြိုးစားခဲ့မိသည်။

“စူစီ”

“....”

“စူစီ”

“ရှင် ဪ အင်း၊ ဘာ ဘာလဲ ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“မောင့်ကို စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“အို မဆိုးပါဘူး၊ ရှင် ဒီလောက် ကျွန်မစကား နားထောင်

တာ၊ ဘာကြောင့်စိတ်ဆိုးရမှာလဲ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့”

“ဒါဆို မောင့်ကိုကတိပေးလေ”

“ရှင်”

ကတိတဲ့။

သူ ဘာကတိတွေ တောင်းဦးမလို့လဲ။

သွန်းဆစ် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိကာ မျက်မှောင်
လေးပင် တွန့်ကျံသွားရ၏။

“စူစီ”

“ရှင်”

“ကတိပေးမှာလား”

“ဟင့်အင်း”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမ ကြောက်ရွံ့စွာပင် ခေါင်းထောင့်
ခါယမ်းကာ ငြင်းပစ်လိုက်မိသည်။

သူက

စိတ်ပုံမှန်ရှိတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလေ။

ပေါက်ကရတွေ ကတိတောင်းတော့ ဘယ်နှစ်
လုပ်မတုန်း။

သွန်းဆစ် မပေးရဲပါဘူး။

လိုက်လည်း လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“မပေးဘူး ဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာလေးက ဝင်းပြကြည်လင်နေရာမှ စိတ်အ

မကျသော ကလေးလို စူပုပ်ပုပ်လေး ဖြစ်သွားသည်။

“ကတိဆိုတာ တောင်းတိုင်းမကောင်းဘူးလေ ကိုတော်
ဝင်ထိုက်ရဲ့၊ ဒါကြောင့် မတောင်းနဲ့နော် ဟုတ်လား၊ စူစီလည်း
မပေးချင်ဘူး၊ ကတိပေးရရင် အရမ်းစိတ်ညစ်လို့”

“စိတ်ညစ်တယ်၊ ဟုတ်လား စူစီ”

“အင်း”

သူမခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒါဆို မောင်ဘယ်တော့မှ ကတိမတောင်းတော့ဘူး”

“ကောင်းတယ်”

သူမ ကျေနပ်စွာပင် ခေါင်းထပ်ညှိတ်လိုက်သည်။

“စူစီ”

“ပြော”

“စိတ်ညစ်သေးလားဟင်”

“ရှင်”

“မောင် ကတိမတောင်းတော့ဘူးလေ၊ ဒါဆို စိတ်မညစ်
တော့ဘူးမဟုတ်လား စူစီ”

“ဪ...အင်း အင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း အခုမှပဲ မောင်ပျော်တော့တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“စူနီ မျက်နှာလေး စောစောကလို ငိုယိုပြီး စိတ်မညစ်နေ
တော့လို့လေ”

အို။

ကြည့်စမ်း...

သူမမျက်နှာလေးကို ဂရုတစိုက်နဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်လို ဖတ်
ကြည့်နေတဲ့သူပါလား။ ရယ်သံလေးနှောကာ ပြောနေတဲ့ သူ့မျက်နှာ
ချောချောက ကြည်စင်ကာ ရှင်းသန့်လွန်းလှသည်။

သူ...

စိတ္တဓဝေဒနာသည်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ တစ်ခါတစ်ခါ
ထိုသို့ မသေချာသောအတွေးက သူမထံဝင်လာတတ်၏။ ညှို့ရီနေ
သော မျက်ဝန်းတစ်စုံတွင် တည်ကြည်လေးနက်သော အရိပ်အဓိ
လေးတွေ စွန်းထင်းနေ လိုပင်။ တကယ့် လူကောင်းတစ်ယောက်
လိုပင် သူမစိတ်မှာ ခံစားလို့ရနေ၏။

“စူနီ”

“ရှင်”

“သွားတော့လေ၊ မောင် မနက်စာစားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးတော့

ကွာ၊ ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ”

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ ခဏလေးနော်၊ စူနီ အောက်ကို

လာပို့ဖို့ မှာလိုက်မယ်”

ထိုစဉ်...

အခန်းအပြင်မှ ဘဲလ်ခလုပ်နှိပ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ

၏။

ဒါ...

မနက်စာ အပြင်မှာ အသင့်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ သဘော

ပါ။

ဒေါ်ယုံက အခန်းအပြင်ဘက်က တီဗွီဖန်သားပြင်ကနေ
အိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေတာဆိုတော့ သူမတို့အခန်းထဲမှာ
အာနေတာတွေအားလုံး သိပြီးနေပြီပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း မနက်စာ
အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီတဲ့လေ။

“ကိုတော်ဝင်ထိုက် သန့်ရှင်းရေးအင်္ဂလုပ်ဦးလေ၊ မျက်နှာ

သစ်ရသေးဘူး၊ သွားမတိုက်ရသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဪ...ဟုတ်သား၊ မေ့လို့ မေ့လို့”

အခုမှ...

သူ့ကိုယ်သူ သတိရသွားဟန်ကလေးနှင့် ရေချိုးခန်း
ကလေးထဲကို ဖျတ်ခနဲ ဝင်ပြေးသွားသော သူ့ပုံစံလေးကိုကြည့်ကာ
သွန်းဆစ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြုံးမြဲသွားရတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

“သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်ဆိုးလိုလဲ
ဒေါ်ယုံ၊ ထင်ထားတာထက်တောင် သွက်နေသေးပါလားဗျာ၊
အဟွန်း ဟွန်း ဒါကြောင့်လည်း တော်ဝင်ကြွနေတာပဲနေမှာ၊ စုစီ
နေရာမှာ ကွက်တိသရုပ်ဆောင် နိုင်သားပဲ”

“ဟုတ်တယ် မောင်စံ မြန်း၊ ကောင်မလေးက လူငယ်ပေ
မယ့် တာဝန်ယူချင်စိတ်က တော့ အပြည့်ရှိတယ်၊ တော်ဝင်လေး
အပေါ်မှာလည်း စာနာသနားစိတ်နဲ့ စေတနာအပြည့်ထားတာလေ၊
အခုဆိုရင် ဆေးလည်းမှန်မှန် သောက်လာတယ်၊ သောင်းကျန်းပြီး
ဖွည်းတွေ ရိုက်ခွဲတာမျိုးလည်းမလုပ်တော့ဘူး၊ ဒါဟာ သွန်းဆစ်
ရောက်လာပြီးမှ သူပြောဆိုလဲလာတာလေ၊ ဒီကလေးရဲ့ စွဲလမ်းကြီး
ကတော့ တကယ့်အံ့မခန်းပါပဲ စံမြန်းရယ်၊ စုစီဆိုတဲ့ကောင်မလေး

ကို သူတော်တော်ချစ်ခဲ့တာပဲ။ သွန်းဆစ်ရဲ့စကား နားထောင်နေတယ် ဆိုတာ စုစီနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တူနေလို့လေ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဒေါ်ယုံ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို လျှော့ချပစ်ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင်မလေး ကို မထင်မှတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းအောင်ကိုရဲ့ ဆေးခန်းမှာတွေ့လိုက်ရ တာ တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်တောင် လန့်သွားရတယ်ဗျာ၊ စုစီမုန့် အသက်ပြန်ရှင်လာသလားဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာတောင် ထင်လိုက်မိတာ စုစီနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်ကို တူနေတာလေ၊ သူ့ကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခုရသွားတယ်၊ ညီလေးတော်ဝင်ကို အမြန် ဆုံးနေပြန်ကောင်းသွားအောင် ကိုယ်တင်နိုင်မလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ပေါ့”

“အင်း...မောင်စံမြန်းရဲ့ စိတ်ကူး မှန်သွားတာပေါ့ကွယ်၊ တော်ဝင်လေး အရင်ကထက်ပိုပြီး ကျန်းမာလာပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ယုံ၊ ထင်မလားလောက်အောင်ပဲ အချိန် တိုတိုလေးအတွင်းမှာ တော်ဝင်ပုံစံ ပြောင်း လဲလာတယ်၊ ဒါ ဝမ်းသာ စရာပါပဲ၊ ညီလေးရဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်တော့လည်း အခုလို လုပ်တာ ကောင်းတယ်လို့ အကြံပြုတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တာပေါ့”

“အေးကွယ်...မောင်စံမြန်းလည်း တော်ဝင်လေးအတွက်

နဲ့ စိတ်ပင်ပန်းနေရပြီနော်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကတစ်ဘက်၊ စိတ္တစဝေဒနာသည် ညီကတစ်ဘက်နဲ့”

“ကျွန်တော် မပင်ပန်းပါဘူး ဒေါ်ယုံ၊ ညီလေးတော်ဝင် အတွက်ဆိုရင် ပိုလို့တောင် မပင်ပန်းပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်စရာဆိုလို့ ညီလေးတော်ဝင်ထိုက်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ၊ ညီလေးကို မေမေ ဖေဖေတို့ မှာထားခဲ့သလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မစောင့်ရှောက်ထားခဲ့နိုင်တာကိုတောင် တွေးမိတိုင်း အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရတာပါဗျာ”

“စံမြန်းလေးရယ်”

ဒေါ်ယုံထံမှ တိုးတိတ်ရေရွတ်သံလေးကြောင့် စံမြန်းထိုက် စိတ်ထဲ ကျေနပ်ပီတိလေး ဖြစ်သွားရ၏။ လက်ဖြာနေတဲ့ ဒေါ်ယုံ မှက်ဝန်းအကြည့်တွေက သူ့အတွက် အားရစရာပါ။

အဲဒီအချက်ကိုပဲ သူက လိုချင်တာမဟုတ်ပါလား။

သူ့အပေါ် သံသယကင်းကင်းနဲ့ ယုံကြည်လေးစားနေမှုကို စံမြန်းက လိုချင်တာလေ။ ဒါကြောင့် သူ့အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ သည်။ အချိန်တိုင်း သတိရှိရှိနှင့် ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်နေခဲ့ရ၏။

လူတိုင်းဆီက ယုံကြည်မှုရရှိအောင် သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ်ပင် ညီသန်ခွင့်မပေးဘဲ တားဆီးကန့်သတ်မှုမျိုးစုံနှင့် ချုပ်တည်းထားခဲ့

ကို သူတော်တော်ချစ်ခဲ့တာပဲ။ သွန်းဆစ်ရဲ့စကား နားထောင်နေတယ် ဆိုတာ စူစီနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တူနေလို့လေ။”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဒေါ်ယုံ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို လျှော့ချပစ်ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီကောင်မလေး ကို မထင်မှတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းအောင်ကိုရဲ့ ဆေးခန်းမှာတွေ့လိုက်ရ တာ တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်တောင် လန့်သွားရတယ်ဗျာ။ စူစီများ အသက်ပြန်ရှင်လာသလားဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာတောင် ထင်လိုက်မိတာ စူစီနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်ကို တူနေတာလေ။ သူ့ကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခုရသွားတယ်။ ညီလေးတော်ဝင်ကို အမြန် ဆုံးနေပြန်ကောင်းသွားအောင် ကယ်တင်နိုင်မလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ပေါ့။”

“အင်း...မောင်စံမြန်းရဲ့ဒိတ်ကူး မှန်သွားတာပေါ့ကွယ်၊ တော်ဝင်လေး အရင်ကထက်ပိုပြီး ကျန်းမာလာပါတယ်။”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ယုံ၊ ထင်မလားလောက်အောင်ပဲ အချို့ တိုတိုလေးအတွင်းမှာ တော်ဝင်ပုံစံ ပြောင်း လဲလာတယ်။ ဒါ ဝမ်းသာ စရာပါပဲ။ ညီလေးရဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်တော့လည်း အခုလို လုပ်တာ ကောင်းတယ်လို့ အကြံပြုတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တာပေါ့။”

“အေးကွယ်...မောင်စံမြန်းလည်း တော်ဝင်လေးအတွက်

နဲ့ စိတ်ပင်ပန်းနေရပြီနော်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကတစ်ဘက်၊ စိတ္တဓဝေဒနာသည် ညီကတစ်ဘက်နဲ့။”

“ကျွန်တော် မပင်ပန်းပါဘူး ဒေါ်ယုံ၊ ညီလေးတော်ဝင် အတွက်ဆိုရင် ပိုလို့တောင် မပင်ပန်းပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်စရာဆိုလို့ ညီလေးတော်ဝင်ထိုက်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ညီလေးကို မေမေ ဖေဖေတို့ မှာထားခဲ့သလို ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် မစောင့်ရှောက်ထားခဲ့နိုင်တာကိုတောင် တွေးမိတိုင်း အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရတာပါဗျာ။”

“စံမြန်းလေးရယ်”

ဒေါ်ယုံထံမှ တိုးတိတ်ရေရွတ်သံလေးကြောင့် စံမြန်းလိုက် ခိတ်ထဲ ကျေနပ်ပီတိလေး ဖြစ်သွားရ၏။ လက်ဖြာနေတဲ့ ဒေါ်ယုံ မှက်ဝန်းအကြည့်တွေက သူ့အတွက် အားရစရာပါ။

အဲဒီအချက်ကိုပဲ သူက လိုချင်တာမဟုတ်ပါလား။

သူ့အပေါ် သံသယကင်းကင်းနဲ့ ယုံကြည်လေးစားနေမှုကို စံမြန်းက လိုချင်တာလေ။ ဒါကြောင့် သူ့အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ သည်။ အချိန်တိုင်း သတိရှိရှိနှင့် ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်နေခဲ့ရ၏။

လူတိုင်းဆီက ယုံကြည်မှုရရှိအောင် သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ်ပင် သန်ခွင့်မပေးဘဲ တားဆီးကန့်သတ်မှုမျိုးစုံနှင့် ချုပ်တည်းထားခဲ့

၏။ တစ်ချိန်လုံး ရည်မှန်းချက်ပြည့်အောင် အကြံအစည်ကြီးကြီးနှင့် နေခဲ့သည်။

အခုတော့...

သူ့ရဲ့လုပ်ဆောင်မှုတွေအားလုံးက အောင်မြင်ခဲ့ပြီလေ။

အဓိက...

ဒေါ်ယုံဆိုတဲ့ အိမ်တော်ထိန်းကြီးဆီက သံသယကင်းတဲ့ ယုံကြည်လေးစားမှုပါပဲ။ သူတို့မိသားစုရဲ့ အတွင်းရေးမှန်သမျှကို သိနေတဲ့ ဒေါ်ယုံကို သူ ပေါ့သေးသေးမတွက်ဆထားရဲ့ပေ။ ဒေါ်ယုံ ကအမှန်တရားကို အသက်ထက်ပိုပြီး ကိုးကွယ်တဲ့သူ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သတိကြီးကြီးထားနေရ၏။

“စံမြန်းလေး”

“ဗျာ...ဒေါ်ယုံ”

“ဒေါ်ယုံ မင်းကိုပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဗျာ...ဘာများလဲဒေါ်ယုံ”

“သွန်းဆစ်အကြောင်းပါ”

“သွန်းဆစ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ စံမြန်းလေး”

“သွန်းဆစ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ယုံ၊ ဘာလဲ မနေ့က

အဖြစ်အပျက်အတွက် သူ့စိတ်မှာ တစ်ခုခု မကျေနပ်တာ ရှိနေလို့ လား”

“မရှိပါဘူး စံမြန်းလေး၊ တော်ဝင်လေးအပေါ်မှာ သူဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး၊ အစပိုင်းတုန်းကသာ သူကြောက်ရွံ့ခဲ့တာ၊ အခုနောက်ပိုင်း သူအဆင်ပြေအောင် နေတတ် သွားပါပြီ”

“ဒါဆို”

“ဟိုလေ...မနက်က သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီ သူတို့အိမ်က ဖုန်းဆက်လာတယ်၊ သူ့အဖေ အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်တဲ့လေ”

“ဟင်”

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အဖေ ဆေးရုံတက်ရလို့ တဲ့။ အခြေအနေ အတော်လေးဆိုးနေပုံပဲ။

သူ့လှေလာထားတဲ့ သွန်းဆစ်တို့မိသားစုရဲ့ အခြေအနေက အစကတည်းကမှ ကောင်းမွန်ခြင်းတစ်ခုမှမရှိတာ။ ဖအေဖြစ်သူက အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါသည်။ အမေက ရပ်ကွက်လေးထဲမှာ တစ်အိမ်တက်ဆင်း အဝတ်လိုက်လျှော်နေရတဲ့ဘဝ။ ဖအေကျွန်းမာ စဉ်က မိသားစု အဆင်ပြေသလောက် ဖအေနေမကောင်းပြီး အိပ်ရာ

ထဲလဲတဲ့အချိန်ကစပြီး စီးပွားရေးယိုင်နဲ့ကာ မနည်းကြီးစားရုန်းကန်
နေရသည်လေ။ ပိုပြီးဆိုးတာက အငယ်လေးနှစ်ယောက်ရဲ့ စားဝတ်
နေရေးနဲ့ ပညာရေးပဲ။ ထိုမွန်းကြပ်မှုတွေအားလုံးကို သူသိထား
သည်။

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စတွေ့တွေ့ချင်း သူ့စိတ်
တွေ အတုန်လှုပ်ကြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရ၏။ စုစီများလားဆိုတဲ့
အတွေးနှင့် သူ့စိတ်တွေ သွေးပျက်နေခဲ့ရသည်။

သို့ပေမယ့်...

စုစီက သူ့မျက်စိရှေ့မှာပဲ သေသွားတာလေ။

ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွား
ဆိုတော့ စုစီတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ချေ။ ဒါဆို သူမက ဘယ်သူလဲ
ဆိုပြီး သူ့စိတ်ဝင်တစားပင် စုံစမ်းလိုက်မိသည်။

သွန်းဆစ်ရဲ့ အကြောင်းတွေ သိလာရတော့ ခေါင်းအေး
အေးထားပြီး သူဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ စဉ်းစား၏။

သူ...

ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းက ထိခိုက်ဒဏ်ရာကြောင့်
တော်ဝင်ထိုက် အခုလိုဖြစ်သွားခြင်းအပေါ်မှာ မယုံသင်္ကာဖြစ်နေမိ
တာလေ။ တော်ဝင်ထိုက် ဟန်ဆောင်နေတာပဲဟု သူ့စိတ်ထဲ မှတ်

ထင်နေမိသည်။

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေ့ကိုတော့ သူ့အကြံဉာဏ်
ကောင်းရသွားရ၏။ တော်ဝင်ထိုက်ဆီကို ပို့ဖို့နှင့် အခြေအနေ ထူးခြား
မှုတစ်ခုကို စောင့်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားသည်။ မက်မောလောက်
သည့် လစာငွေပေး၍ အလုပ်ခန့်လိုက်၏။

ငွေရေးကြေးရေး ခက်ခဲနေချိန်မို့ သွန်းဆစ်ဆိုသည့်
ကောင်မလေးကလည်း လက်ခံလိုက်တော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေသွား
သည်။ ငါးလစာ ကြိုတင်ငွေထုတ်ပေးပြီး တော်ဝင်ထိုက်အနားသို့
ပို့ပေးထားလိုက်၏။

အခုအချိန်ထိတော့ ဘာအခြေအနေမှ မထူးခြားသေးချေ။
တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ပုံစံက အေးဆေးပုံမှန်ပင် စိတ္တဓာတ်ဒဏ်
သည်ပီသစွာ စုစီဟုပဲ ထင်မှတ်ပြီး သွန်းဆစ်ကို လက်ခံနေခဲ့သည်။

“စံမြန်း”

“.....”

“စံမြန်းလေး”

“ဟင်...အဲ...ဗျာ ဒေါ်ယုံ”

“ဘာတွေဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေတာလဲကွယ်။

ဒေါ်ယုံပြောတာရော ကြားရဲ့လား”

“ဗျာ”

သူ...

မကြားလိုက်ပါ။

သူ့အတွေးတွေက ဒေါ်ယုံဆီမှာမှ မနေတာပဲ။ ဒေါ်ယုံဖြော
တာ သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြားတော့မှာလဲလေ။

“ကောင်မလေးက သူ့အဖေကို သွားကြည့်ချင်နေပုံရ
တယ် စံမြန်း၊ သတင်းကြားကြားချင်း ငိုလိုက်တာကွယ်၊ ဒေါ်ယုံ
တောင် ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး သနားသွားတယ်၊ အဆင်ပြေ
မယ်ဆိုရင် သွားခိုင်းလိုက်ပါလား စံမြန်းရယ်”

“သူက သွားချင်တယ်လို့ ခွင့်တောင်းလို့လား ဒေါ်ယုံ”

“မတောင်းပါဘူး၊ တော်ဝင်လေးအတွက် သူ့မရှိလို့မဖြစ်
ဘူးဆိုတာ သူ့သိနေတာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်တွေက ဆေးရုံ
ကိုပဲရောက်နေမယ်ဆိုတာ ဒေါ်ယုံသိနေတယ်”

“ဒေါ်ယုံ”

“ပြော...စံမြန်းလေး”

“ဒေါ်ယုံ ပြောင်းလဲသွားသလိုပဲ”

“ဟေ”

“ကျွန်တော်က တော်ဝင်ထိုက်တစ်ယောက်တည်း ပြောင်

လဲသွားတယ်ထင်တာ၊ ဒေါ်ယုံကပါ ပြောင်းလဲသွားတာကိုး”

“ဘယ်လို”

“သွန်းဆစ်ကို စုစီနဲ့တူလွန်းလို့ မျက်နှာတောင် မကြည့်
ချင်အောင် မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်ယုံက”

“ဒါပေမယ့် သွန်းဆစ်က စုစီမဟုတ်ဘူးလေ စံမြန်းလေး၊
သူနဲ့အနီးကပ်နေကြည့်မှပဲ သိခွင့်ရခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ တာဝန်သိစိတ်
လည်း အပြည့်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်ထားလည်း ဖြူစင်နူးညံ့
တယ်၊ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ မဖြားယောင်းတတ်ဘူး၊ မာယာမများ
ဘူး စံမြန်းလေး”

“အားပါးပါး တယ်ဟုတ်ပါလား ဒေါ်ယုံရဲ့၊ အလှင်
တာမှ တစ်လမပြည့်သေးဘူး သုံးသပ်ခန့်မှန်းချက်က မြင့်
လား”

“ဒေါ်ယုံက အိမ်တော်ထိန်းတစ်ယောက် တာ ဒေါ်ယုံ
ရယ် အိမ်ကိုရောက်လာတဲ့ အလုပ်သမားပေါင်း ဂျာလည်းကျေနပ်
နေရတဲ့သူပါ၊ အပွေးမြင်အပင်သိဆိုသလိုပဲ လူက... ဂျိုးမှာ တော်ဝင်
ဇွဲ” ဂျိုး ထားပြီး
သယ် စံမြန်း

ဟုတ်တယ်။

အဲဒါ သိပ်မှန်တဲ့အချက်တစ်ချက်ပဲ။

ဒါကြောင့်လဲ ဒေါ်ယုဆိုတဲ့ ခင်ဗျားကြီးကို ကျွန်တော် လန့်တာပေါ့။

ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်တွေ မပီရီရင် ဒီနေရာကနေ အဝေးဆုံး ကို လွှင့်သွားရမှာလေ။ ဒါကြောင့် သေသေချာချာအကွက်ချပြီး လှုပ်ရှားနေရတာပေါ့ဗျာ။

“စံမြန်းလေး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဒေါ်ယု”

“ကောင်မလေးကို သွားခိုင်းလိုက်ပါကွယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ပြီးကိစ္စမရှိပေမယ့် တော်ဝင် ၊ အတွက်က အဆင်ပြေပါ့မလား၊ ညီလေးအတွက်ပဲ စိတ်ပူ ၇ ဒေါ်ယု၊ ဒါကြောင့် တွေဝေနေတာ”

ခင်း။

ပုံတစ်ယောက် စံမြန်းထိုက်ရဲ့ စကားလေးကြောင့် ဆတ်ခနဲညိတ်ကာပင် အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိပါ ၊ လေးပြောတာလည်း မှန်နေတာပဲလေ။

ဘဝင်လေးအတွက် သွန်းဆစ်က အရမ်းကို လိုအပ်

။ သွန်းဆစ်ကို မတွေ့လိုက်တာနှင့် တော်ဝင်လေးရဲ့စိတ် လန့်ဆန်းခြင်းမရှိတော့ပေ။ အစားအသောက်လည်း ကျွေး

တော့။ ဆေးဆိုလည်း မသောက်တော့ချေ။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ယု၊ တကယ်လို့ တော်ဝင် အိပ်ပျော်သွားရင် အိမ်ကကားနဲ့မောင်းပြီး သူ့ကို ဆေးရုံ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ၊ ညနေကျရင် ပြန်လိုက်လာခိုင်းလိုက်ပေါ့ ဒေါ်ယု၊ တော်ဝင်အတွက် ညနေစာကို သွန်းဆစ် ပြင်ဆင်ကျွေးမွေး မှ ဖြစ်မှာမို့ပါ၊ အဲဒီလောက်ကလွဲပြီး သူ့ကို အခွင့်အရေးမပေးနိုင် ပါဘူး ဒေါ်ယု၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တာမို့ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ချင်းစာ ပေးပါ ဒေါ်ယုရယ်”

စံမြန်းလေးရယ်။

ဒေါ်ယုသိပါတယ်ကွယ်။

မင်းဘာကို ရည်ရွယ်ပြောချင်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်ယု နားလည်နေပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဒေါ်ယု ကျေလည်းကျေနပ် တယ်။ ဝမ်းလည်းသာပါတယ်ကွယ်။ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ တော်ဝင် လေးကို ကိုယ့်ညီရင်းလေးတစ်ယောက်လိုစိတ်မျိုး ထားပြီး ဆာင့်ရှောက်တဲ့အတွက်လည်း မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စံမြန်း ညိတ်ရယ်။

မင်းဟာ အစ်ကိုကြီး ပီသပါပေတယ်ကွယ်။

“ဒေါ်ယုံ”

“ပြော...စံမြန်းလေး”

“ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်သွားစရာရှိနေလို့ ညီလေးကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ထားလိုက်ပါဦးနော်”

“အေးပါကွယ်၊ စိတ်ချပါ၊ ဒေါ်ယုံ တော်ဝင်လေးအနီးမှာ အမြဲရှိနေပြီး စောင့်ရှောက်နေမှာပါကွယ်၊ သွားစရာရှိတာသာသွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်ယုံ”

စံမြန်းထိုက်တစ်ယောက် ဒေါ်ယုံကို အပ်ခဲ့ပြီး နေရာထောက်နေ ချာခနဲနေအောင်ပင် ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၁၇)

သွန်းဆစ်ရဲ့အဖေ ဆုံးသွားပြီတဲ့။

သွန်းဆစ်က အသက်မှီရုံလေးပဲ ရောက်သွားတာတဲ့လေ။

ကောင်မလေးတော့ အရမ်းကို ခံစားနေရမှာပဲ။

သူ့အဖေကို သွန်းဆစ်က သိပ်ချစ်တာမဟုတ်လား။ ဖအေ

သွန်းမာရေးအတွက် ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းတဲ့ စိတ္တဇ

ဆဒနာသည်တစ်ယောက်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ အလုပ်ကို

သူမ မျက်စိစွတ်မှိတ်ပြီး လက်ခံခဲ့တာပဲလေ။

“သွန်းဆစ်...အခုဘယ်မှာလဲဟင် ဒေါ်ယုံ”

“သူ့အခန်းထဲမှာရှိနေတယ်”

“ဗျာ”

စံမြန်းထိုက် အံ့ဩသွားရ၏။

အိမ်မှာတဲ့။

ဘာကြောင့် သူမရဲ့မိသားစုတွေနဲ့ မနေဘဲ ဒီကိုပြန်လာရတာလဲ။ တကယ်ဆို သူမဖုန်းဆက်ပြီးပဲ ခွင့်တောင်းဖို့သင့်တာလေ။ အခုတော့ သူမပြန်လာခဲ့သတဲ့။

စံမြန်းထိုက်တစ်ယောက် သွန်းဆစ်ရှိနေသော အခန်းလေးဆီသို့ သွားလိုက်၏။ အခန်းတံခါးလေးကို ညင်သာစွာ ခေါက်လိုက်မိသည်။

ဒေါက်...ဒေါက်။

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ကြားရပြီး တံခါးချပ်လေး ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည်။

“ဪ...ဦးစံမြန်းထိုက်”

မိုးအစ်နေသော အငိုမျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်၏။ သူမ ဘယ်လောက်ခံစားနေရသလဲဆိုတာ မေးစရာမလိုလောက်အောင်ပင် သိနေရသည်။

“မင်းအဖေ ဆုံးပြီလို့ ဒေါ်ယုံဆီကကြားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲနေအောင်ပင် ညိတ်ပြလိုက်

သည်။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကြောင့် ဆို့နှင့်ကာ ဘာစကားမှပင် ကောင်းကောင်းပြန်မပြောနိုင်ချေ။

“မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“မင်းရဲ့ဆန္ဒကိုမေးတာ၊ တကယ်လို့ ခွင့်ယူချင်တယ်ဆိုလည်း စဉ်းစားပေးလို့ရအောင်လေ”

“သွန်းဆစ် ခွင့်နှစ်ရက်ပဲယူမှာပါ”

“ဘယ်လို”

“အသုဘပို့မယ့်နေ့နဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးတဲ့နေ့ပဲလေ။

အဲဒီနှစ်ရက်ပဲ သွန်းဆစ် ခွင့်ယူမှာပါ”

“ဖြစ်ရဲ့လား သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“ခွင့်တစ်ပတ်တင်လည်း ခွင့်ပြုနိုင်ပါတယ်”

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်ကို သွန်းဆစ် စိတ်မချဘူး”

“ဟင်”

“သွန်းဆစ်မရှိရင် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ဦးစံမြန်းထိုက်၊ သေသူထက် ရှင်သူ့ကို သွန်းဆစ် အချိန်တွေပိုပေးရမယ်လေ၊ ဘာပဲပြောပြော အဖေ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်တွေကို ဒီကရတဲ့လစာတွေတွေနဲ့

အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တာဆိုတော့ သွန်းဆစ်ဘက်က ကျေးဇူးတရားတွေကို ပိုပြီးစိတ်အာရုံမှာ ထည့်ထားရမှာပေါ့။”

ဟာ။

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့စကားကြောင့် စံမြန်းထိုက် ဝင် ကြောင်အကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နှင့် အရာအားလုံးကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆုံးဖြတ်ဝေဖန်တတ်မှုကို သူမအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ပါ။ အစက သူမသေလောက်အောင် ကြောက်ခဲ့တဲ့ တော်ဝင်ထိုက်ကို မထားခဲ့ရက်ဘူးတဲ့လေ။

သူမပြောတာလည်း အမှန်ပါပဲ။

တော်ဝင်ထိုက်က သူမမရှိရင် မဖြစ်တော့တဲ့အထိ သွန်းဆစ်ကို လိုအပ်နေတာလေ။ တကယ်တော့ သူ့ဆန္ဒအရဆိုလျှင် သွန်းဆစ် ခွင့်တင်ပြီးသွားမှာကို ပိုပြီးနှစ်သက်မိသည်။ ဒါမှ ဒေါ်ဇေရှေ့မှာ အကြောင်းပြလို့ကောင်းမှာ မဟုတ်လား။

သွန်းဆစ်မရှိတာနှင့် တော်ဝင်ထိုက်ဆိုတဲ့ကောင်က ထမင်းလည်းမစား၊ ဆေးလည်းမသောက်၊ ဒီအတိုင်းကြီးပဲ ထိုင်ပြီး ငိုတွေနေတော့တာလေ။ ဒါမှ ဒီကောင် မြန်မြန်သေပြီး အမွေပစ္စည်းတွေအားလုံး စံမြန်းထိုက် ပိုင်ဆိုင်ရမှာ။ ဒါကြောင့် သွန်းဆစ် ခွင့်ယူအောင် သူ့ဘက်က အလျှော့ပေးလိုက်လျော့နေမိခြင်းဖြစ်

သည်။

သို့ပေမယ့်

ဦးနှောက်မရှိတဲ့ သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပေးအပ်နေတဲ့ အခွင့်အရေးကို မယူဘဲ ငြင်းပယ်ချနေသေး၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သွန်းဆစ်၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စက သာရေးမဟုတ်ဘူးလေ၊ နာရေးကိစ္စဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မင်းရဲ့အလုပ်ရှင်သူဌေးက လူမှုရေးခေါင်းပါးတဲ့သူ၊ စာနာစိတ်ကင်းမဲ့တဲ့သူလို့ ထင်နေဦးမယ်၊ ကိုယ် အဲဒီလိုအထင်မှား မခံနိုင်ဘူး သွန်းဆစ်၊ မင်းမိသားစုကလည်း မင်းရှိနေတာ လိုအပ်နေပါလိမ့်မယ်”

ဦးစံမြန်းထိုက်ရဲ့ အချက်ကျကျထောက်ပြနေသော စကားကြောင့် သွန်းဆစ်စိတ်တွေက အစကတည်းကမှ ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေတာအတိုင်း ပိုလို့တောင်ဆိုးသွားရသည်။

သို့သော်...

သွန်းဆစ် ခေါင်းမညိတ်နိုင်သေးပါ။

သူမမျက်ဝန်းလေးထဲတွင် သူမ မလာမချင်း စောင့်မျှော်ဘက်သော တော်ဝင်ထိုက်ဆိုတဲ့ လူရဲ့မျက်နှာ ညှိုးလျှလျလေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိလာတဲ့ သူ့စိတ်တွေကို

ပြန်ပြီး မငြိမ်မသက်မဖြစ်စေလိုပါ။

သူမ နေတာကြာလာလို့လားတော့မသိ။

အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းသော တော်ဝင်ထိုက်ကို သံယောဇဉ်လေးတွေ ငြိတွယ်နေမိသည်။ သနားစိတ်က ရင်ထဲက တင်းမာနေသော ခံစားချက်များအား အရည်ပျော်စေခဲ့၏။ မထားခဲ့ရက်ချေ။

“ကိုယ်ပြောတာ မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား သွန်းဆစ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပေါက်ပါတယ် ဦးစံမြန်းထိုက်၊ အဲဒီအတွက်လည်း သွန်းဆစ် ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူးရှင်၊ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အတွက် အခုလို စာနာစိတ်အပြည့်နဲ့ စဉ်းစားပေးတတ်တဲ့အတွက်လည်း ပိုပြီးတော့တောင် ကျေးဇူးတင်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုတော်ဝင်ထိုက်ကို ပစ်ထားပြီး သွားရမှာဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မလုပ်ရက်လောက်အောင်ပဲ ဖြစ်နေရတယ်၊ အဲဒီစိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ပယ်ဖျက်လို့မရဘူး ဦးစံမြန်းထိုက်ရယ်”

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် ရင်ထဲကစကားတွေကိုသာ ဖြစ်လိုက်မိသည်။

“တော်လိုက်တာ သွန်းဆစ်ရယ်၊ မင်းဆီမှာ အဲဒီလိုမျိုးရှိနေတာ တွေ့ရတော့ ဒေါ်ယုံဖြင့် ဘယ်လိုဝမ်းသာမိမှန်းထားမသိပါဘူးကွယ်၊ အဟင်း ဟင်း တော်ဝင်လေးအပေါ်မှာ တထူး

စိတ်စေတနာရင်းနှဲ့ စောင့်ရှောက်မယ့်သူကို မရောက်ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးတဲ့ ကံကြမ္မာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်”

“ဟာ”

“ဟယ်...ဒေါ်ယုံ”

မထင်မှတ်ဘဲ ဒေါ်ယုံကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စကားသံလေးများ တဒင်္ဂ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရသည်။

“မောင်စံမြန်း”

“ဗျာ ဒေါ်ယုံ”

“ဒီလိုလုပ်ရင်မကောင်းဘူးလားဟင်”

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ယုံ”

“နေ့လည်ဘက်သွားပြီး ညနေပိုင်း ညစာကျွေးမွေးချိန် အမှီပြန်လာရင်ရော၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်းချင်းချင်းပဲဟာ အဲဒီလိုလုပ်ရင် အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်”

ဒေါ်ယုံ အကြံပြုချက်ကြောင့် စံမြန်းထိုက်စိတ်ထဲ ဘဝင်ကျနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရ၏။

တကယ်တော့ ထိုအကြံပြုချက်ဟာ တော်ဝင်ထိုက်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးဆိုတာ သိပေမယ့် သူဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါ။ တော်ဝင်ထိုက် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး အခုလို ယဉ်ယဉ်

လေးနေ့ ရူးနေတာကို သံသယဝင်ပြီး စိတ်မချနိုင်လို့သာ သွန်းဆစ်ဆို တဲ့ ကောင်မလေးကို အိမ်ထဲခေါ်သွင်းလာပြီး စိတ်စမ်းကြည့်တာ လေ။

တော်ဝင်ထိုက်များ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတည်းအတွက် ဒီအချိန်ထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထားပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။ အခုတော့ အခြေအနေက ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိချေ။

သို့ပေမယ့် သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက အိမ်မှာသောင် တင်နေချေပြီ။

အိမ်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိရင် သူ့အတွက် အပူတစ်ခုတီး တာပဲ။ ဒေါ်ယုံကိုတောင် ဒက်ဒီ၊ မာမိတို့လက်ထက်က အသိ သက်သေထားခဲ့သောလူတစ်ယောက်မို့ ရှင်းထုတ်မရဘဲ အခုအချိန် ထိ အောင့်အီးသည်းခံကာ ဆက်ထားနေရသည်။

အမွေ။

အမွေတွေ။

သိန်းပေါင်းထောင်သောင်းမက ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဦးကုဋေထိုက်နဲ့ ဒေါ်ကြွယ်ဝခင်တို့ရဲ့ သားအရင်း တော်ဝင်ထိုက် စိတ်ဆိုင်ခွင့်ရမယ့် အမွေအနှစ်တွေက မနည်းချေ။

မွေးစားသား 'စံမြန်းထိုက်နှင့် နောင်တစ်ချိန်တွင် ရှုပ်ထွေး နေမှာစိုး၍ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဒေါ်ယုံမှနေ အသိသက်သေထားပြီး ရှေ့နေတွေနဲ့ လွှဲပေးထားတဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေက အများကြီးရှိနေခဲ့ သည်။

ဒါကို ဘယ်သူမှမသိကြ။

အိမ်အလုပ်သမားတွေ အသီးသီး ပြောင်းလာသောကြောင့် ဘယ်သူကမှ ထိုအချက်ကိုမသိကြချေ။ ဒါကို မထုတ်ဖော်အောင် လည်း စံမြန်းထိုက်က ကြိုးစားပြီး ထိန်းချုပ်ခဲ့တာလေ။ ဒေါ်ယုံဆို တဲ့ အိမ်တော်ထိန်းကြီး စိတ်ထဲမှာ သံသယတစ်စက်ကလေးမှ ခေင်နိုင်အောင် စံမြန်းထိုက် ပီပီရီရီ သရုပ်ဆောင်ပြခဲ့သည်။ အခု အချိန်မှာ စံမြန်းက ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာနှင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်နေရတာလေ။ ဒါကြောင့် သူ့စိတ်တွေ မအေးချမ်းနိုင်သေး ချေ။

သူ့ကို စိတ်မချ၍ ဒေါ်ယုံကြီးကနေတစ်ဆင့် ရှေ့နေတွေ ထံ အမွေထိန်းအဖြစ် ထားခဲ့တာမို့ တော်ဝင်ထိုက် အသက်နှစ်ဆယ် ဖြည့်ပါက မဖြစ်မနေ လွှဲပေးရတော့မှာမို့ ဒေါ်ယုံကြီး စိတ်ချဖို့ သူကြိုးစားနေရသည်။ အခုအချိန်မှာ လွှဲပေးရမယ့် တော်ဝင်ထိုက် ဦးနှောက်အသိဉာဏ် ပျက်ယွင်းနေသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ

တာမို့ သူပဲ အားလုံးကို လက်ခံရမှာပဲ။ ထိုအချက်က အရမ်းကို သေချာနေ၏။

ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ အလောတကြီးဖြစ်ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

အခုတော့ တော်ဝင်ထိုက်ကို ကာကွယ်မည့် စေတနာ ဝန်ထမ်း သွန်းဆစ်က ရောက်လာပြန်ပြီ။ ဒီကောင်မလေးကိုတော့ စူစီတုန်းကလို ငွေခွဲများလို့ရမှာမဟုတ်တော့။

စူစီ...

လောဘကြီးတဲ့မိန်းမ။

စံမြန်းထိုက်ဆိုတဲ့ သူ့ကို လျှော့တွက်ပြီး အပိုင်ထောကွက် ကို ဖန်၏။ ဟွန်း...ရမလား။ စံမြန်းထိုက်ပဲဟာ။ ဘယ်သူ့ရဲ့တိုက် ကွက်မှာမှ အလဲပြုမခံနိုင်ပါဘူး။ သတ္တိရှိရင် စိန်လိုက်လေ။

“စံမြန်း”

“....”

“စံမြန်းလေး”

“ဗျာ...ဒေါ့ယုံ၊ ဘာ ဘာလဲဟင်”

“ဪ...အိမ်ကကားကိုသုံးဖို့ အခုရက်တွေအတွင်း သွန်းဆစ်အတွက် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလားလို့ ဒေါ့ယုံ

ပြောနေတာ”

“ဪ...အင်း ကောင်းသားပဲ ဒေါ့ယုံ၊ ဘာပဲပြောပြော ညီလေးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့် အခြေအနေကို ရအောင် ကြိုးစားကြတာပဲဟာ၊ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဒေါ့ယုံနှင့် ဦးစံမြန်းထိုက်တို့ တိုင်ပင်နေကြသည်ကို ဘာ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပါဘဲ သွန်းဆစ် ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်နေမိ သည်။

ထူးတော့ထူးဆန်းနေသလိုပဲ။

ဦးစံမြန်းထိုက်ဟာ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဒေါ့ယုံရဲ့ အကြံဉာဏ်တိုင်းလိုလိုကို တစ်ချက်ကလေးမျှ ငြင်းပယ်ခြင်းမရှိစွာ အမြဲတမ်းလိုလို ခေါင်းညိတ်လက်ခံတတ်သည်။ သူ့လိုက်တာမို့ ထူးခြားချက်ပဲ။

တကယ်ဆို...

ဦးစံမြန်းထိုက်က ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်လေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်အားလုံး ဦးစံမြန်းထိုက်ကိုယ်တိုင်ပဲ စဉ်းစား လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်သင့်တာမဟုတ်လား။ သွန်းဆစ်စိတ်ထဲ ထိုအချက်ကို မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေရတော့ ၏။

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ယုံ၊ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီကကားမောင်း သမားတစ်ယောက်ကို ယာယီအိမ်အတွက် လွတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ကြည့်စမ်း ဦးစံမြန်းထိုက် လုံးဝမကန့်ကွက်ရဲချေ။

“အေး...အေး ကောင်းတယ်”

ဒေါ်ယုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်အပြီးမှာတော့ ဆွေးနွေးခဲ့ လေးက ပြီးပြတ်သွားတော့၏။ နှစ်ဦးစလုံး သဘောတူညီမှု ရသွား ကြပြီဆိုတော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကိုတော်ဝင်ထိုက် နေ့လယ်စာဧည့် ပြီးချိန်တွင် သူမ အိမ်ပြန်ခွင့်ရမည်ပေါ့။ ဒါဟာ မျှတတဲ့လုပ်ရပ် တစ်ခုပါပဲ။ သွန်းဆစ်နေရတာလည်း လိပ်ပြာလုံတာပေါ့လေ။ ကို ဖန်၏။ “ငါ့ သွန်းဆစ်”

ကွက်မှာမှ အဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါဦးစံမြန်းထိုက်”

“...ရော”

“ရှင်”

“နာရေးအတွက် ကူငွေပေးတာလေ၊ မင်းတို့ ငွေလိုချင် လိုနေဦးမှာ၊ စောစောစီးစီးပေးတော့ အသုံးလိုတာလေးတွေ သုံးဆို့ ရတာပေါ့”

ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်အုပ်က သူမထိုင်နေသော ထိုင်ခုံ

စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ သွန်းဆစ်ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။

ကူငွေတဲ့။

သူမ မဖြစ်မနေ လက်ခံရမည်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။

အခုအချိန်မှာ အခုလို စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီလိုက် သည့်အတွက် သွန်းဆစ် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့ဩမှင် က်သွားရတာတော့ အမှန်ပင်။

“ယူလိုက်လေ သွန်းဆစ်၊ ဒါ တော်ဝင်လေးအပေါ် ထားရှိတဲ့ စေတနာရဲ့ အကျိုးကို ခံစားရတာပါ၊ စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ပဲ ယူလိုက်ကလေးမ”

ဒေါ်ယုံကပါ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အားပေးလိုက်တာမို့ သွန်းဆစ်တစ်ယောက် လက်ခံလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးစံမြန်းထိုက်”

ရိုးသားစွာပင် သွန်းဆစ်တစ်ယောက် ပြောလိုက်မိပါတော့ သည်။

ရတာ။ ဆေးတွေကြည့်ကြည့်ပြီး ငိုချင်စိတ်ပင်ပေါက်ရ၏။
ဒါကြောင့် ဆေးမသောက်ချင်ပါဘူးလို့ ငြီးငြူနေတဲ့သူကို ကိုယ်ချင်း
အစွာ ဆေးတိုက်ဖို့ပင် ဝန်လေးနေမိတော့၏။

သို့သော်...

သူမဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ကိုင်၍မရပါ။

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း သူ့စိတ်တွေ ပြန်လည်

သွန်းမာလာအောင် သွန်းဆစ် တိုက်ပေးရမှာပဲလေ။

“နော်...စုစီ”

“ဟင့်အင်း...မရဘူး၊ ဆေးသောက်ရမှာပဲ”

“စုစီကလည်း”

မသိမသာ စုထော်သွားသော နှုတ်ခမ်းထူးအိအိလေးကို

ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီးထိန်းလိုက်ရ၏။ ပြောမယ့်သာ

တော အရင်ကထက်စာလျှင် သူ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်လာတာ

အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူမကို သူ့ချစ်သူစုစီဟု ထင်မှတ်နေတာကလွဲပြီး

တစ်ခုမှ သူ့အမူအရာက ပျက်ယွင်းခြင်းမရှိပေ။

“စုစီ”

“ဟင်”

အခန်း (၁၉)

“စုစီ”

“ဟင်”

“မောင် အဲဒီဆေးတွေ မသောက်ချင်တော့ဘူး”

ဟင်။

ဆေးမသောက်ချင်ဘူးတဲ့။

ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုပင် ခေါင်းတခါခါ

ငြင်းဆန်နေတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သွန်းဆစ် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ

ပြုံးသွားရသည်။ သူမလည်း ဆေးသောက်ရတာကို အရမ်းကြောက်

တာလေ။

နေမကောင်းလွန်းလို့သာ သက်သာအောင် ဆေးသောက်

“မောင့်ကိုမချစ်ဘူးလားဟင်”

“ရှင်”

“မောင့်၊ ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း မထားတော့ဘူး”

“ရှင်”

“မောင်ဆေးမသောက်ချင်တာကို အတင်းတိုက်တာ မောင့်ကိုမချစ်တာပဲပေါ့”

“အို...အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ဒါက ရှင်နေကောင်းအောင်တိုက်တာပါ”

“မောင်က နေကောင်းနေတာပဲဟာ၊ စုစီသာ ခဏခဏ နေမကောင်းဖြစ်တာ စုစီပဲသောက်လိုက်တော့”

အမ်။

သူ့စကားကြောင့် သွန်းဆစ်မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွား ရ၏။

“စုစီ”

“ပြော”

“မောင်အပြင်ထွက်ချင်တယ်၊ ဒီအထဲမှာမနေချင်တော့ ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ မောင် ဆေးတွေသောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားရင် စုစီကို မတွေ့ရတော့ပြန်ဘူးလေ၊ အဲဒါကိုလည်း မောင်မကြိုက်ဘူး”

မောင်အနားကနေ ပျောက်ပျက်သွားတာ မောင်အရမ်းစိုးရိမ်တာပဲ စုစီရယ်၊ မောင်ကိုသနားရင် စုစီအနားမှာပဲနေပေးပါနော်”

ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရယ်။

သနားရင် အနားမှာနေပါတဲ့။

သူမ...

အဖေဖုရားရေးကြောင့်သာ သူ့အနားမှာ အချိန်ပြည့်မနေတာ ပါ။ အခုတော့ နားရေးကိစ္စတွေလည်း ပြီးသွားပြီလေ။ အတတ်နိုင် ဆုံး သွန်းဆစ် ပြန်ပြီးစောင့်ကြည့်နေပေးတာပါပဲ။

“စုစီ”

“ဟင်”

“မောင်ကို အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးမှာလား၊ ဒီအထဲမှာနေရ တာ မောင်အရမ်းကြောက်တာပဲ”

“အင်းပါ၊ နေကောင်းသွားရင်ခေါ်သွားပေးပါ့မယ်၊ အခု တော့ ဆေးသောက်လိုက်ဦးနော်၊ တော်ကြာ ရှင်ဆေးမသောက်လို့ စုစီကို ဆူနေပါဦးမယ်၊ ကိုစံမြန်းထိုက်က ရှင့်ကို ဂရုစိုက်ဖို့မှာ ထားတယ်လေ”

“ဟာကွာ အဲ့ဒါတွေမသိဘူး၊ မောင် ဆေးလဲမသောက် ချင်ဘူး၊ ဒီအထဲမှာလဲမနေချင်ဘူး ဒါပဲ”

“ပြဿနာပဲ”

သွန်းဆစ် တိတ်တဆိတ်လေးငြီးတွားမိ၏။

ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန်နေသော တော်ဝင်ထိုက်ကို အရုံးထေ
လက်မြောက်ရမလိုပင်ဖြစ်နေရသည်။

သူမ။

နေရာကနေ ထချပ်လိုက်ပြီး အင်တာကွန်းလေးအနား
လျှောက်သွားကာ အခန်းအပြင်မှာရှိနေသော ဒေါ်ယုံအား တီးတိုး
လေး အကူအညီတောင်းလိုက်ရ၏။

“အပြင်ကိုထွက်ချင်တယ်တဲ့ ဒေါ်ယုံ၊ သွန်းဆစ် ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲ”

“မဖြစ်ဘူး သွန်းဆစ်၊ အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်လာလို့မဖြစ်ဘူး
တော်ကြာ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မောင်စံမြန်းထိုက်အပြစ်တင်မှာ
သူက သူညီလေးကို တအားစိုးရိမ်တာလေ၊ တစ်စုံတစ်ခုသာဖြစ်ရင်
သူသေလိမ့်မယ်၊ အခုလိုဖြစ်တာတောင် စိတ်မကောင်းလွန်းလို့
မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်ပြီး အိပ်ယာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲသွားတာ
မနည်းတောင် ဆေးကုလိုက်ရတယ် သွန်းဆစ်”

“အဲဒါမှဒုက္ခပဲ ဒေါ်ယုံရယ်၊ သူက ဆေးလဲမသောက်ဘူး
ဆိုပြီး လုပ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုချောပြောပြီးတိုက်တိုက် မရဘူး

ဒေါ်ယုံ”

“ဆေးမသောက်လို့တော့မဖြစ်ဘူး သွန်းဆစ်၊ ဆေးတွေ
ကို အချိန်မှန်မှန်တိုက်မှဖြစ်မယ်၊ ဆေးသောက်ပျက်သွားလို့ မဖြစ်
ဘူး၊ ချောမော့ပြီး သွားတိုက်ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ ဒေါ်ယုံလည်း မောင်စံ
မြန်းထိုက်ဆီ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းကြည့်
ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ယုံ”

သွန်းဆစ်တစ်ယောက် စိတ်ကောက်ကာ မျက်နှာကြီးစု
ပုတ်နေသော တော်ဝင်ထိုက်အနီးသို့ ပြန်သွားလိုက်သည်။

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

သူမကိုလှည့်စောင်းမကြည့်ချေ။
ခပ်တည်တည်ကြီးထိုင်နေ၏။

“စူစီကိုချစ်တယ်ဆို”

သူလှည့်စောင်းကြည့်လာ၏။
သူမ ကြည်လဲစွာပြုံးလိုက်ပြီး

“ချစ်ရင် ဒီဆေးလေးသောက်လိုက်နော်”

သူ ဘာမှပြန်မဖြေသလို ဆေးကိုလည်းယူမသောက်ဘဲ
တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်သွား၏။

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“.....”

“စုစီကိုမချစ်ဘူးလား”

“ချစ်တယ်”

“ချစ်ရင်ဆေးသောက်နော်”

“ဟင့်အင်း”

“ဆေးမသောက်ရင်မချစ်တာဘဲ၊ စုစီစိတ်ညစ်တယ်”

သူ

ငြိမ်သက်နေဆဲပင်။

အရင်ကဆိုလျှင် သူမစိတ်ညစ်တယ်ပြောလိုက်တာနဲ့ ပျာယာခတ်နေအောင် ကြောက်တတ်သူက အခုတော့ အေးစက်စက် ကြီးထိုင်နေသည်။

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“.....”

“စုစီပြောနေတာကြားရဲ့လား”

“.....”

“ရှင်ကြောင့် စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

သူမထပ်ငြိုးငြူပြစ်ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့မျက်နှာက သူမမျက်နှာလေးဆီ တစိုက်မတ်မတ်လေး ကျရောက်လာ၏။ စူးရှသော မျက်ဝန်း အကြည့်တို့က တစ်ချက်ကလေးမျှပင် ရွေ့လျားမသွားချေ။

သူ့ဆီက ထူးခြားသော အကြည့်စူးနက်နက်ကြောင့် နိတ်ညစ်ဟန်ကလေး ဆောင်ပြနေသော သွန်းဆစ်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ ကြောင်ငေးစွာပင် သူ့မျက်နှာချောချောဆီ အကြည့်လေး ရောက်နေရတော့သည်။

သူမ

ရင်တွေတထိတ်ထိတ် လှုပ်ရှားခုန်မြန်လာရ၏။

စိတ်မလုံမလဲမှုများဖြစ်ကာ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေကို သတိတရ ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်မိသည်။

“စုစီ”

“ရှင်”

“မောင့်ကိုချစ်လားဟင်”

“ရှင်”

“မောင့်ကိုချစ်လားလို့”

“.....”

သူမ မဖြေနိုင်။

“စူစီ”

“.....”

“မောင် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“အို”

“မောင် တကယ်ချစ်တာ”

ပြဿနာပဲ။

သူဘာတွေပြောနေတာလဲ။

သွန်းဆစ် စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ရင်တွေခုန်လွန်းလို့ သေတော့မယ်။ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရယ်။ ကြာရင် သွန်းဆစ်ရဲ့စိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်။

ရှင်က စူစီရဲ့ချစ်သူလေ။

စူစီကို ရှင်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိရ တယ်။

ရှင်အခုလိုပြောနေတာတွေအားလုံးက စူစီဆိုတဲ့ ရှင်ချစ်သူ ထင်ပြီး ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မဟာ ရှင်ချစ်သူ စူစီမဟုတ်ပဲ တခြား တစ်ယောက်ဆိုတာ ရှင်သိသွားတဲ့တစ်နေ့ ရှင် ကျွန်မကို မုန်းသွား မှာ။ ရှင် အရမ်းစိတ်တွေဆိုးနေတော့မှာပါ ကိုတော်ဝင်ထိုက်ရယ်။

“စူစီ”

“ရှင်”

“မောင့်ကိုချစ်လားလို့မေးနေတယ်လေ၊ ဘာလဲ ကိုကို စံမြန်းသူမှာစိုးလို့ မဖြေတာလား စူစီ”

“အို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဖြေလေ”

သူက ဇွတ်တရွတ်ကိုမေးနေတော့၏။

သူမ ဦးစံမြန်းထိုက်နှင့်ပြန်ပြီး အမုန်းအငြိုးဖွဲ့ကာ စိမ်းသက် သွားမှာကို မလိုလားသဖြင့် ကပျာကယာ ငြင်းဆန်လိက်ရ၏။

“ကိုတော်ဝင်ထိုက်”

“ဟင်”

“ဖြေရင် ဆေးသောက်မှာလား”

“ဗျာ”

“ဒီဆေးကို အရင်သောက်မှဖြေမယ်”

သူ စဉ်းစားသလိုရှိနေရာမှ သူမလက်ထဲက ဆေးကို လှမ်းယူ ဖို့ပြင်၏။ သူမကပျာကယာ

“ခဏနေဦး ပြောစရာကျန်သေးတယ်”

“.....”

သူမျက်မှောင်လေးကြုံကာ နားမလည်သလိုကြည့်၏။

“အပြင်ကိုထွက်ဖို့လည်း အတင်းမတောင်းဆိုရဘူး၊ စူးစီ
ခေါ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိတဲ့နေ့မှ ထွက်ခွင့်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“အင်း”

သူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံ၏။

“ရှေ့ ဆေးအရင်သောက်”

“ပေး”

သူ ဆေးလုံးတွေကိုယူပြီး ပါစပ်ထဲထည့်ကာ ရေကိုကဖျာ
ကယာသောက်၏။

မှားသွားပြီလား။

တော်ဝင်ထိုက်ဆိုတဲ့သူ့ကိုမှ ရွေးချယ်ပြီး ချစ်မိသွားတဲ့
သူမနှလုံးသားတွေ သိပ်ပြီးမှားနေပြီလား။

ဟင့်အင်း။

မမှားပါဘူး။

လုံးဝမမှားပါဘူး။

သွန်းဆစ် တကယ်ပဲ သူ့ကိုချစ်မိသွားတာပဲလေ။

သနားစိတ်တွေနဲ့အတူ သူ့အနားကနေ မစွန့်ခွာနိုင်လောက်
အောင် တွယ်ငြိနေမိတာပဲဟာ။ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ဟန်ဆောင်
ထိန်းချုပ်ဖို့ဆိုတာ သွန်းဆစ် ဘယ်လိုမှ မတက်နိုင်တော့ဘူး။

မောင်။

မောင်ရယ်။

သွန်းဆစ်လေ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်သိလား။

မောင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာကို သိသိကြီးနဲ့

သွန်းဆစ်လေ နောက်မဆုတ်ချင်လောက်အောင်ဘဲ ချစ်မိတယ်ကွယ်။

ဒါကြောင့် မောင်က ချစ်လားလို့မေးခဲ့တဲ့မေးခွန်းလေးကို စုစီမဟုတ်
တဲ့ သွန်းဆစ်ရဲ့ရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်းပဲ ရိုးသားစွာဖြေခဲ့တာ
ပါ။

ခွင့်လွှတ်ပါမောင်။

စုစီမဟုတ်ဘဲ မောင့်ရင်ထဲမှာ နေရာလေးတစ်ခုရယူဖို့
ကြိုးစားမိသလိုဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက်လည်း သွန်းဆစ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ
မောင်ရယ်။

တောင်းယန်ပါတယ်ရှင်။

“စုစီ”

“ရှင်”

“မောင်အရမ်းပျော်တာပဲသိလား”

“ဘာကြောင့်လဲ မောင်”

“မောင့်ကို ချစ်လို့လေ”

“အို”

“တကယ်ပြောတာ စုစီရဲ့၊ မောင်အရမ်းပျော်တာပဲ”

“မောင်ရယ်”

မျက်ဝန်းလေးတွေက လက်ဖြာလျက် သူမမျက်နှာလေးအား ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့မောင်ကိုကြည့်ပြီး သွန်းဆစ်ရင်လေး နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘာပဲပြောပြော မောင်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတာလေးကို မြင်ရပြန်တော့လဲ သူမလည်း ဝမ်းသာတာအမှန်ပါပဲ။ စုစီကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ကြောင့် နေရတဲ့ မောင်ရင်ထဲက ခံစားချက်လေးတွေကို ပြန်လည်လန်းဆန်းအောင် သွန်းဆစ်လုပ်ပေးနိုင်သည့်အတွက်လည်း ကျေနပ်မဆုံးအောင်ပင် ရှိနေရတော့သည်။

စံမြန်းထိုက်တစ်ယောက် အခန်းထဲက အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်မျက်လုံးကိုပင် ကိုယ်မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပင် ဖြစ်နေရသည်။

ဘာတွေလဲ။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ။

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ညီဖြစ်သူ တော်ဝင်ထိုက်တို့ရဲ့ အခြေအနေကို တိဗ္ဗိဖန်သားပြင်ကနေကြည့်ပြီး စိတ်တွေရွှံ့

ထွေးလွန်းစွာ မေးခွန်းပေါင်းစုံကို ထုတ်နေမိသည်။

သာမန်အဆင့်ထက် ကျော်လွန်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို အစကတည်းက သံသယဝင်ချင်နေပေမယ့် ဒေါ်ယုံက သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက သရုပ်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ နေပြနေတာပါဆို၍ သူသံသယစိတ်တွေအားလုံးကို လျှော့ချပစ်ခဲ့သည်။

အခုတော့ မူမမှန်တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို စံမြန်းထိုက် ကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရပြီမို့ စိုးရိမ်စိတ်များက သူ့ရင်တစ်ခုလုံး လောင်မြိုက်အောင်ပင် တိုးဝင်ရောက်နေတော့သည်။

စံမြန်းထိုက်တစ်ယောက် တော်ဝင်ထိုက် အခန်းရှေ့ကနေ ကပျာကယာခွာကာ သူ့အခန်းထဲဝင်လာလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားချင်နေသောစိတ်ကြောင့် အသားတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေရသည်။

သူ့စိတ်ထဲ မလုံမလဲစိတ်ကြောင့် အေးချမ်းစွာ မထိုင်နိုင်ဘဲ အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေမိ၏။

သူ အစကတည်းက တော်ဝင်ထိုက်အပေါ် သံသယဝင်နေတာပါ။ ဒီကောင် ဟန်ဆောင်လိမ်ညာနေတာသည်ဟုပဲ သူ့စိတ်ထဲ ထင်နေမိ၏။ ကားအက်ဆီဒင့်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းမှာ ထိခိုက်မိတဲ့ဒဏ်

ရာကြောင့် လူက ရူးကြောင်ကြောင်ပုံစံမျိုးဖြစ်သွားပေမယ့် သူ့စိတ်မှာတော့ ဒါဟာ ဟန်ဆောင်မှုဟုပဲ သံသယဝင်နေမိ၏။

သူထင်တာတွေ ဟုတ်နေပြီလား။

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို စကားတွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောနေသည်။ ဘာအကြောင်းအရာတွေမို့လို့ ဒီလောက်တောင် နှစ်ကိုယ်ကြားပြောနေရတာလဲ။

ပြီးဟော့ သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ ပျက်ယွင်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေ။

* တော်ဝင်ထိုက်ဟာ စိတ္တဇဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ဆို တာသိသိကြီးနှင့် သံယောဇဉ်တွေထားကာ အနားမှာနေဖို့ စိတ်ကူးတွေယဉ်နေ၏။

ဒါ ထူးခြားချက်ပဲ။

ဘာအကြောင်းတွေကြောင့် တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကိုခံယူပြီး တွယ်ကပ်ချင်နေရတာလဲ။ သူမ ဘာတွေသိထားပြီးပြီလဲ။ ဖခင်ရဲ့နာရေးကိုပင် အိမ်မပြန်နိုင်ဘဲ တော်ဝင်ထိုက်အနားမှာပဲ စောင့်ရှောက်နေ၏။

သူတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတာတော့ သေချာသည်။

သွန်းဆစ်နေထိုင်တဲ့ပုံစံက ဟန်ဆောင်နေတဲ့ပုံစံမျိုး နည်း

နည်းမှမတူပေ။ စူစီအသွင်ပေါက်အောင် သရုပ်ဆောင်ပြနေခြင်းမျိုး မပေါက်ချေ။

သွန်းဆစ်။

မင်းဘာအကြံအစည်တွေနဲ့ တော်ဝင်ထိုက်ကို ချဉ်းကပ်နေတာလဲ။

အကျိုးအမြတ်တစ်ခုခုကိုမျှော်ကိုးပြီး မင်းဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ရှိနေတာမဟုတ်လား။ အစကတော့ ရိုးသားချင်ဟန်ဆောင်ပြီး တော်ဝင်ထိုက်ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် အမွေတွေကြောင့် သိမှမင်းဘဝတိုးတက်ပြောင်းလဲတော့မယ့် အရေးအတွက် ဆက်ပြီးခိုကပ်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာမဟုတ်လား။

မင်း!လည်း စူစီလိုမိန်းမပဲ သွန်းဆစ်။

ကိုယ်မွေးတဲ့မျောက် ကိုယ့်ပြန်ခြောက်ဆိုသလို ငါထပ်ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ စူစီတုန်းကလည်း ရပိုင်ခွင့်နည်းနည်းပြုပြီး ဒီတိုက်ကြီးထဲကို ငါပဲသွင်းခဲ့တာလေ။ ရိုးသားတဲ့ အိမ်ဖော်မလေးဟန်ဆောင်နိုင်ပြီး တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့အချစ်ကို ရအောင်ယူခိုင်းခဲ့တာလေ။

စူစီနဲ့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တော်ဝင်ထိုက်ကို ဘဝပျက်အောင် လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့ကြ၏။ တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ အမွေအနှစ်တွေအားလုံး သူ့လက်ထဲရောက်အောင်လုပ်ဖို့ သေသေချာချာ

ကြံစည်ခဲ့ကြတာကို စုစီကစပြီး စည်းဖောက်သည်။

သူ့ကို မျက်စိထဲမထားဘဲ လောဘကြီးတဲ့ စုစီက တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့အချစ်ကို ရတာနှင့် ပုံစံပြောင်းသွား၏။ သူ့ကို အလေးမထားတော့ဘဲ တော်ဝင်ထိုက်ကို အပိုင်ကိုင်ကာ သားအရင်း ဖြစ်တဲ့ တော်ဝင်ထိုက်ရမယ့် အမွေအနှစ်တွေအားလုံးကို အပိုင်သိမ်းဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။

စံမြန်းထိုက်ကို ပခုံးချင်းယှဉ်ဖို့ ကြိုးစားလာသည်။

စုစီအခြေအနေကို ရိပ်မိပြီး သူတားဆီးထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို အတွင်းကျကျသိနေတဲ့ စုစီကို မကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ချေ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ဘရိတ်အုပ်နေရသည်။ စုစီက တကယ့်ဖျံလေ။ လည်တာမှ မွတ်နေတာပဲ။

သို့သော်...

ကံကြမ္မာရထားက အကောင်းဆုံးဆုလဒ်တွေနှင့် သူ့ဆီသို့ ထိုးစိုက်လာခဲ့သည်။ စုစီနဲ့ တော်ဝင်ထိုက်တို့ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစကားကို ကြားလိုက်ရ၏။ စံမြန်းထိုက်ဝမ်းအသာကြီး သာသွားရသည်။

ထိုနေရာကို ရောက်သွားတော့ စုစီရော တော်ဝင်ထိုက်ရော သံရဲရဲနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အခြေအနေ

ဆိုးဝါးတာမို့ ဆေးရုံတင်ဖို့လုပ်နေတုန်း စုစီက ဆုံးသွား၏။ တော်ဝင်ထိုက်ကတော့ မသေခဲ့ချေ။

ဆေးရုံတွင် အတွင်းလူနာအဖြစ် တော်တော်လေး ကုသခဲ့ရပြီး ပြန်ကျန်းမာလာတော့ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာတွေကြောင့် သွေးပျက်ကာ စိတ်မမှန်သောဝေဒနာသည်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

သူ့ကို...

ရန်သူတစ်ယောက်လို စိမ်းသက်စွာ ဆက်ဆံပြီး တစ်ခုခုထို ကြောက်ရွံ့နေဟန်နှင့် ရှောင်နေသော တော်ဝင်ထိုက်ကို သံသယတွေဖြစ်လာရသည်။

စုစီ တော်ဝင်ထိုက်ကို တစ်ခုခုများ ပြောသွားလို့လား။

တော်ဝင်ထိုက်ပုံစံက မူမမှန်တာတော့ အသေအချာပါပဲ။

ဘာကြောင့်လဲ။

တော်ဝင်ထိုက် သူ့ကို ဘာတွေစိုးရိမ်စိတ်လွန်ကံပြီး

ကြောက်ရွံ့နေတာလဲ။ သူစဉ်းစားလို့မရတဲ့အဆုံး သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့

ဘောင်မလေးကိုတွေ့တော့ တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ အနားကို ပို့ဖို့ဆုံးဖြတ်

ဆုံးချလိုက်သည်။

ဒါမှ...

ဒီကောင်ရင်ထဲကစကားတွေ၊ အကြောင်းအရာတွေကို သိခွင့်ရမှာလေ။ သွန်းဆစ်ကို စူစီဟုထင်မှတ်ပြီး ရင်ဖွင့်မှခဲဟု ထင်မိ၏။

သို့သော်...

ကောင်မလေးအခြေအနေက အေးဆေးနေတာမို့ သူလည်း စိတ်အေးအေးထားပြီး စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

အခုတော့ အခြေအနေက ထူးခြားလာပေပြီ။

မေးရမှာပဲ။

တော်ဝင်ထိုက် ဘာတွေပြောသလဲဆိုတာ သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တိတိကျကျ မေးရတော့မှာပဲ။ အမှန်အတိုင်း မဖြေရင်တော့ တစ်ခုခုကြံစည်ရပေတော့မည်။

စံမြန်းထိုက် စိတ်တွေအလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားနေရ၏။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး စော့ချွေးတွေပျံနေရသည်။

စောင့်နေမိ၏။

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ပြန်ထွက်အလာကို သေချာချာ စောင့်ကြည့်နေမိတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

“ထိုင်ပါဦး၊ သွန်းဆစ်”

“ရှင်...ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့”

သွန်းဆစ်ကို မေးစရာရှိလို့ လာပါဦးဆို၍ ဦးစံမြန်းထိုက် အနီးလေးထဲ တိုးဝင်လာခဲ့ရပေမယ့် သူမစိတ်ထဲ တထင့်ထင့်ဖြစ်နေရ၏။

ဘယ်လိုမေးခွန်းတွေ မေးလာမလဲဆိုတာတွေးပြီး စိတ်မလုံလဲ ဖြစ်နေရသည်။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“မင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးမယ်နော်၊ အမှန်အတိုင်း

ပဲဖြေပါ”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့”

“တော်ဝင်ထိုက်အနားမှာ မင်းဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကပ်နေချင်တာလဲ သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

ဦးစံမြန်းထိုက်ရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် သွန်းဆစ်မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

“စိတ္တဓဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သမားစိတ်နဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်တာပါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုထက်ပိုပြီး ခိုင်လုံတဲ့အဖြေတစ်ခုကို ငါသိချင်တယ်”

“ရှင်”

သွန်းဆစ် နှုတ်ခမ်းဖူးအိအိလေးတွေ ဝိုင်းဟဲသွားရသည်။ သူ...

ဦးစံမြန်းထိုက်။

ဘာတွေမေးနေတာလဲ။

သွန်းဆစ် ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ပါ။

သွန်းဆစ်သိတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သွန်းဆစ် အဖြေဆေးနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ အဲဒါ အချစ်အတွက် အစွဲအလမ်းကြီးနေတဲ့

တော်ဝင်ထိုက်ဆိုတဲ့လူကို အဖြူရောင်ခြယ်သော သူမနှလုံးသားတွေက မြတ်နိုးစွာ နားလည်လက်ခံသွားရပြီဆိုတဲ့ အဖြေပါပဲ။

“ဖြေလေ သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ကောင်းပြမနေနဲ့ သွန်းဆစ်၊ ငါ မင်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေအားလုံးကို သိထားပြီးပြီကွ”

“ကျွန်...ကျွန်မ ဘာမှနားမလည်ဘူး ဦးစံမြန်းထိုက်၊

ဦးစံမြန်းထိုက် ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ သွန်းဆစ် ဘာခြေလှမ်းတွေလှမ်းနေလို့လဲ”

“ဟား...ဟား”

အို။

သူမရဲ့အမေးစကားကို သဘောကျစွာ တဟားဟားအော်ဟစ်လှောင်ရယ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဦးစံမြန်းထိုက်ကြောင့် သွန်းဆစ်ရင်ထဲ စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့စိတ်များအပြင် ဝမ်းနည်းနှင့်သည်းမှုများပါ တစ်ပြိုင်တည်း တိုးဝင်လာရ၏။

“ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပီပီရီရီ ဟန်ဆောင်မှပေါ့

သွန်းဆစ်၊ အခုတော့ မင်းရဲ့သရုပ်ဆောင်မှုက မပီရီဘူးကွ၊ ဟားဟား”

“ဦးစံမြန်းထိုက်...ရှင် ရှင် အထင်မှားနေပြီ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

“မဟုတ်တယ် ဦးစံမြန်းထိုက်၊ သွန်းဆစ် သူ့ကိုချစ်တယ် ဆိုတာမှန်ပေမယ့် ဦးစံမြန်းထိုက်တွေးထင်ထားသလို အောက်တန်း ကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို သွန်းဆစ် ရင်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲက သန့်ရှင်းတဲ့ အဖြူရောင်ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ။ ကျန်တာ ဘာတစ်ခုမှ သွန်းဆစ်မသိပါဘူး၊ အဲဒါ အမှန်တရားပဲ ဦးစံမြန်းထိုက်”

“မယုံဘူး”

“ရှင်”

“မင်းပြောတာကို ငါမယုံဘူး သွန်းဆစ်၊ ဦးနှောက်ရှိတဲ့လူ တိုင်း မင်း အဲဒီလိုလိုက်ပြောကြည့်စမ်း၊ မင်း အလှောင်မခံရရင် ကြိုက်သလိုပြော သွန်းဆစ်”

မြတ်စွာဘုရား။

သူမကို အဲဒီလောက်တောင် အထင်သေးနေကြသလား ကျန်ဆိုပြတာတောင် ယုံကြည်ပေးခဲ့သူက မရှိချေ။

“ဒီမှာ သွန်းဆစ်”

“ပြောပါ ဦးစံမြန်းထိုက်”

“မင်း တော်ဝင်ထိုက်ကို အပြင်ထွက်ခွင့်ပြုဖို့ ဒေါ်ယုံဆီ ကနေတစ်ဆင့် ဘာကြောင့်ခွင့်တောင်းခဲ့ရတာလဲ၊ စိတ္တဇဝေဒနာ သည်တစ်ယောက်ကို အပြင်ရောက်အောင်ထုတ်ဖို့ ဘာကြောင့် ကြိုးစားခဲ့တာလဲ သွန်းဆစ်”

“အဲ...အဲဒါ ကိုတော်ဝင်ထိုက်က အခန်းထဲမှာ မနေချင် ဘူးပြောလို့ပါ”

“မင်းလိမ်တယ်”

“ရှင်”

“မင်းညာနေတာ”

အို။

သူမခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင် ခါယမ်းပစ်လိုက်မိ သည်။

မဟုတ်ဘူး။

ဒါ လိမ်ညာနေတာမဟုတ်ဘူး။

ကိုတော်ဝင်ထိုက်က အမှန်တကယ်ပဲ တောင်းဆိုနေလို့ သွန်းဆစ် ခွင့်တောင်းလိုက်တာပါ။ အခန်းထဲမှာချည်းပဲ သော့ခတ် ထားရတာ သနားလွန်းလို့ အိမ်ထဲမှာ သွားလာခွင့်လေးပေးရင် နှုတ်ထွေ လန်းဆန်းသွားလိမ့်မယ်လို့ တွေးမိပြီး စိတ်အပြောင်း

အလဲလေး ဖြစ်မလားဆိုတဲ့ အတွေးလေးနဲ့ တောင်းဆိုခဲ့တာပါ။
သွန်းဆစ် သိပါတယ်။

သွန်းဆစ် ဦးစံမြန်းထိုက်ကို နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်။
အချစ်ဆုံးညီလေးအတွက် သံသယစိတ်တွေ တနင့်တငိုးနဲ့ စိုးရိမ်
ပူပန်နေတယ်ဆိုတာကို သွန်းဆစ် ခံစားလို့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့်...

ဦးစံမြန်းထိုက် ထင်ထားသလိုမဟုတ်ပါဘူး။

တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မက်မောစိတ်နဲ့
အခုလို မျက်စိမှိတ် ချစ်ပြနေခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး ဦးစံမြန်းထိုက်ရယ်။
အဲဒါကိုတော့ သွန်းဆစ် ဘုရားရှေ့မှာ ကျိန်ဆိုရုံပဲပါတယ်
ရှင်။

“ဒီမှာ သွန်းဆစ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို သိထားလို့ တော်ဝင်
ထိုက်ကို သိမ်းသွင်းပြီး အပိုင်ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာမဟုတ်
လား”

“ရှင်”

“တော်ဝင်ထိုက်ပိုင်ဆိုင်မယ့် အမွေတွေကို မက်မောပြီး

မင်း အပြုကြံစည်မလို့ ခေါ်ထုတ်တာမဟုတ်လား သွန်းဆစ်”

“အို...မဟုတ်တာ၊ ဦးစံမြန်းထိုက် အထင်လွဲနေပြီ၊
လောကမှာ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲဆင်းရဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ
မိသားစုရဲ့အခြေအနေ မွန်းကြပ်နေနေ သွေးပျက်စရာကောင်းတဲ့
စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို အနားမှာ
ထားပြီး ငွေတစ်ခု တည်းအတွက် စွန့်စားဖို့ ကြိုးစားဆိုတဲ့ မိုက်ရူးရဲ
ဆန်လွန်းတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်လိုလူမျိုးကမှ မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်မ
သူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ ဦးစံမြန်းထိုက်၊ သူဟာ အခုအချိန်မှာ
သူဌေးသားမဟုတ်လို့ သာမန်လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရင်တောင်
ကျွန်မနှလုံးသားတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်အရ သူ့ကိုပဲ ကျွန်မ မိုက်မိုက်မဲမဲ
ရွေးချယ်မိမှာပါ ဦးစံမြန်းထိုက်၊ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ရွေးချယ်မှာ
ပါ”

“မယုံဘူး သွန်းဆစ်”

“ပြဿနာပဲ”

သွန်းဆစ် ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိလောက်အောင်
ဖြစ်သွားရသည်။ သူမဘယ်လောက်ပြောပြော မယုံဘူးဆိုသည့်
သံသယစွပ်စွဲချက်ကြီးနှင့်ပင် ပယ်ချနေတော့သည်။

“သွန်းဆစ်”

“ပြောပါ ဦးစံမြန်းထိုက်”

“မင်းကို တော်ဝင်ထိုက် ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“ရှင်”

“မင်းကို သူတစ်ခုခုပြောတယ်မဟုတ်လား”

ဟင့်အင်း။

မပြောပါဘူး။

သူမကိုပြောတာဆို၍ သူချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း

ပဲ ရှိသည်။

“ပြောလေ သွန်းဆစ်”

“ကျွန်မ ဘာပြောရမှာလဲ ဦးစံမြန်းထိုက်”

“အိမ်တွင်းရေးအကြောင်းလေ”

“ဒုက္ခပါပဲ ဦးစံမြန်းထိုက်ရယ်၊ ဒီလောက်စိတ်မကျန်းမာ တာ တခြားဘာအကြောင်းတွေ ပြောမှာလဲ၊ သူဦးနှောက်ထဲမှာ စူစီကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေနဲ့ပဲ ပြည့်နေတာရှင်”

“မင်းပြောတာ အမှန်လား”

“အမှန်ပဲပေါ့ ဦးစံမြန်းထိုက်ရယ်၊ သွန်းဆစ်မညာပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆိုလည်း မင်းရဲ့စကားကို ငါ ယုံကြည်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်ဆက်

လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး သွန်းဆစ်၊ မင်းအလုပ်ထွက်တော့”

“ရှင်”

“မင်းကို ငါအလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီ သွန်းဆစ်၊ မင်းရဲ့ နစ်နာကြေးကို မင်းဆီမှာ ကြိုပေးထားတဲ့ လစာငွေအပြင် ငါက အပိုဆောင်းပြီး ထပ်ပေးဦးမှာပါ သွန်းဆစ်၊ မင်းပြန်နိုင်ပြီ”

“ကျွန်...ကျွန်မ”

“မင်းကို ငါ့ညီလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ခေါ်ထား တာမှန်ပေမယ့် ယုံကြည်မှုတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့အတွက် မင်းကို အလုပ်ထုတ်လိုက်တာပဲ သွန်းဆစ်”

သွန်းဆစ် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်ကြောင့် နေရာလေးမှာတင် မျက်ရည်ကြည်လေးများ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာရတော့ သည်။

ဦးစံမြန်းထိုက်က ရိုးစင်းစွာပင် တောင်းဆိုနေပြီလေ။

အလုပ်ထွက်ပါတော့တဲ့။

မောင်။

မောင်ရယ်။

သွန်းဆစ်လေ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်။

မောင့်အနားမှာ မောင်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေအောင် ဖြည့်ဆည်းရင်းနှဲ့ ပေးဆပ်နေချင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သွန်းဆစ် နေပေးခွင့်မရှိတော့ဘူးမောင်။

တရားမျှတတဲ့ ဦးစံမြန်းထိုက်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို သွန်းဆစ် လက်ခံရတော့မယ်။ မောင့်ကို သွန်းဆစ် ထားရစ်ခဲ့ရတော့မယ် ကွယ်။ သွန်းဆစ်အလာကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေမယ့် မောင့်ဆီကို သွန်းဆစ် ဘယ်လိုမှ လာခွင့်မရတော့ဘူးမောင်ရယ်။

အဲဒီအတွက် သွန်းဆစ် သိပ်ပြီးဝမ်းနည်းနေမိတယ်ကွယ်။

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားပါတယ်နော် သွန်းဆစ်”

“ကြား...ကြားပါတယ် ဦးစံမြန်းထိုက်၊ ဦးစံမြန်းထိုက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တရားမျှတပြီး မှန်ကန်နေတဲ့အတွက် သွန်းဆစ် ကို အလုပ်ထုတ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ သွန်းဆစ်က ဦးစံမြန်းထိုက်ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့မိတာကိုး၊ အဲဒီအပြစ်ကို သွန်းဆစ် ခံယူပါမယ်။ ကျွန်မ ကျေနပ်စွာနဲ့ အလုပ်ထွက်ပေးပါမယ် ဦးစံမြန်း ထိုက်ရယ်”

“ကောင်းပြီ သွန်းဆစ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ငါတို့ရဲ့ဆွေးနွေး မှု ပြီးသွားပြီ၊ မင်းသွားနိုင်ပြီ သွန်းဆစ်”

မျက်နှာကို ချာခနဲနေအောင်လှည့်ပြီး သူမကို ရက်ရက်စက်

စက် နှင်လွှတ်လိုက်သော ဦးစံမြန်းထိုက်ရဲ့ အခန်းလေးထဲကနေ သွန်းဆစ်တစ်ယောက် အပြေးတစ်ပိုင်းလေး ထွက်လာခဲ့မိတော့ သည်။

ကျေးဇူးရှင် ဦးကုဋေထိုက်နှင့် ဒေါ်ကြွယ်ဝခင်တို့ ယုံကြည်စိတ်ချ
စွာ ပေးအပ်ခဲ့သော တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် မိမိ မထမ်းဆောင်
နိုင်ခဲ့ပါချေ။

စောင့်ရှောက်ပါတဲ့။

သားလေးရဲ့ အနာဂတ် လှပအောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါ
ဆိုပြီး အမွေထိန်းတစ်ယောက်အနေနှင့် မိမိကိုထားခဲ့သည်။

မိမိ တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ အနာဂတ်ကို လှပအောင် မစွမ်း
ဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။

စူစီဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ ပယောဂကြောင့် တော်ဝင်လေး
ရဲ့ အေးချမ်းသာယာနေတဲ့ ဘဝလေးက ရစရာမရှိအောင်ပင် ပျက်စီး
ခဲ့ရသည်။ တွေးမိတိုင်း စိတ်နာလို့မဆုံးတော့ပါ။ နာကြည်းမုန်းတီး
လို့ မဆုံးပါချေ။ ရုပ်ကလေး သနားကမားနှင့် အကြံအစည်ကြီးလိုက်
တဲ့ မိန်းကလေး။ တော်ဝင်ထိုက်ဟာ သားအရင်းဖြစ်တဲ့အကြောင်း
ကိုသိပြီး စံမြန်းလေးကိုပင် အရေးမစိုက်တဲ့ပုံစံတွေ ပြုမူဆက်ဆံ
လာ၏။

တော်ဝင်လေးကလည်း စူစီမှစူစီ။

အချစ်ကို ဦးထိပ်မှာထားပြီး ကိုးကွယ်နေတော့၏။

ဘယ်သူဆုံးမစကားမှ မနာခံခဲ့ချေ။

အခုတော့...

အခန်း (၂၀)

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် စံမြန်းလေး၊ ဒီနေ့ တော်ဝင်
လေး အသက်နှစ်ဆယ်တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့ပဲ။ သေတမ်းစာအရ
တော်ဝင်လေးကို အမွေတွေအားလုံး လွှဲပြောင်းပေးရမှာ ရှေ့နေကြီး
တွေရောက်လာကြတော့မယ်လေ စံမြန်းလေး။”

ဒေါ်ယုံ စိတ်တွေပူပန်နေရသည်။

တော်ဝင်လေးရဲ့ အခြေအနေတွေကို ကြည့်ကာ ရင်တစ်ခု
လုံး ပူလောင်နေရ၏။

ရှေ့နေကြီးနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ပေးရမလဲ။

စိတ်မူမမှန်တဲ့ တော်ဝင်ထိုက်ကို ဘယ်လိုအမွေတွေလွှဲ
ပြောင်းပေးရမလဲ။ စဉ်းစားမိတိုင်း ဒေါ်ယုံရင်မှာ မချီအောင်ပင်
ခံစားနေရသည်။ မိမိတာဝန်မကျေပွန်သလိုပင် ခံစားနေရ၏။

သူ့အချစ်တွေကပဲ သူ့ဘဝကို အဆုံးထိ အောက်ကိုဆွဲချ သွားခဲ့ပေပြီ။ အခုလည်း သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရောက်လာ ပြန်ပြီ။ တော်ဝင်လေးကို ချစ်တယ်တဲ့။ တော်တော်ရယ်စရာကောင်း တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ လူလေးကြည့်တော့ ရိုးသားမယောင်ယောင် နှင့် သင်းကလည်း စူစီလမ်းကိုပဲ ဖြောင့်အောင် ချနင်းလာ၏။ လူတင်ရုပ်ချင်းဆင်တူရုံမက စိတ်ချင်း၊ အကြံအစည်ချင်းပါ တူနေ ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ စံမြန်းလေးက ပါးနပ်သွားသည်။ သွန်းဆစ်ဆို တဲ့ ကောင်မလေးကို ရှင်းထုတ်နိုင်ခဲ့၏။

“ဒေါ်ယုံ”

“ပြောလေ စံမြန်းလေး”

“တော်ဝင်ကိုတော့ မဖြစ်မနေ ပေးတွေ့ရမှာပဲ”

“ဒါပေမယ့်”

“အခြေအနေတွေအားလုံးက အမှန်တရားတွေပဲဟာ တော်ဝင်ပိုင်ဆိုင်သင့်တဲ့ ဟာတွေပဲလေ၊ ပေးအပ်ရမှာက ကျွန်တော် တို့ရဲ့တာဝန်ပဲ ဒေါ်ယုံ”

“အင်းလေ ဒါလည်းဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ရှင်းတယ် ဒေါ်ယုံ၊ ညီလေး ရသင့် ရထိုက်တဲ့ အမွေအနှစ်တွေကို ညီလေးလက်ထဲပဲ ပေးအပ်မှာ ကျွန်တော်ဘဝမှာ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို ဆပ်

ဆိုတာ ဒီနည်းပဲရှိတယ်လေ ဒေါ်ယုံ”

“စံမြန်းလေးရယ် ကျေးဇူးသိတတ်လိုက်တာ၊ မင်းရဲ့ ဆရာမေတ္တာတွေကိုသာ တမလွန်က မောင်ကုဋေထိုက်နဲ့ ကြွယ်ဝ ခဲ့တို့သာသိရင် အရမ်းကို ကျေနပ်ဝမ်းသာနေတော့မှာပဲကွယ်”

“ဟော ကားသံကြားတယ် ဒေါ်ယုံ၊ ရှေ့နေကြီး အောင်စ ရောက်လာပြန်တူတယ်”

“အေး...ဖြစ်နိုင်တယ် စံမြန်းလေး”

အိမ်ရှေ့ဆီမှ ကားသံကြောင့် စံမြန်းထိုက်ရော ဒေါ်ယုံပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်သွားကြသည်။

စံမြန်းကတော့ အပျော်ကြို ပျော်နေမိ၏။

ဒီကနေ့ တော်ဝင်ထိုက် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့လေ။

အမွေအနှစ်တွေ လုပ်ငန်းပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး တော်ဝင်ထိုက်နာမည် အားလုံးလွှဲပြောင်းပေးတော့မှာ။ ခက်တာက အမွေတွေရမယ့် တော်ဝင်ထိုက်က စိတ္တဇဝေဒနာသည်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ရှေ့နေကြီးတွေရဲ့ အဆုံးအဖြတ်အရရော ဒေါ်ယုံရဲ့ ဆက်ခံမှုအရ အမွေတွေအားလုံး ထိန်းသိမ်းဖို့ စံမြန်းထိုက်ဆိုတဲ့ နေရာပဲ လက်ခံပေးကြမှာ သေချာနေသည်။ ဝေဒနာသည် ညီလေး တော်ဝင်ထိုက်ဆိုင်ရာကိုဆိုတာ စံမြန်းထိုက်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူ ကတော့လဲ။

ဟား...ဟား ငါတော့ မကြာခင် သူဌေးကြီးဖြစ်ရတော့
မယ်ကွ။

စံမြန်းထိုက်တစ်ယောက် ကျေနပ်စွာပင် ကြီးဝါးနေ
တော့၏။

“ဒေါ်ယုံ”

“ဟေ”

“တော်ဝင်ကို သွားခေါ်လိုက်ပါ”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်၊ မနက်ကတည်းက သွန်းဆစ်ရောင်
မလာလို့ဆိုပြီး ပြဿနာလုပ်ချင်နေတာ၊ တော်ကြာ ရှေ့နေကြီးတွေ
ရှေ့ သောင်းကျန်းနေမှ ပြဿနာဖြစ်နေပါဦးမယ်”

အဲဒါဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ ဒေါ်ယုံ။

ရှေ့နေကြီးတွေ ယုံကြည်လက်ခံသွားအောင် တော်ဝင်
ထိုက် အကြီးအကျယ် သောင်းကျန်းပြဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ အမွေတွေ
အားလုံး စံမြန်းထိုက်လက်ထဲ ရောက်လာမှာလေ။

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ဒေါ်ယုံရယ်၊ ဒါက အမှန်တရား
ပဲဟာ၊ မပြတ်ဝှက်ထားလို့မှမရတာ၊ ရှေ့နေကြီးလည်း နားလည်မှာ
ပါ ဒေါ်ယုံ၊ သွားခေါ်ခဲ့ပါ”

“အေးကွယ်...ဒါဆိုလည်း ဒေါ်ယုံသွားခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဒေါ်ယုံတစ်ယောက် နေရာလေးကနေထကာ အပေါ်ထင်

ဆီသို့ လှေကားထစ်လေးများအတိုင်း တက်လာခဲ့လိုက်၏။

သော့ခလောက်ကြီးတွေ အထပ်ထပ်ခတ်ထားသော
တော်ဝင်ထိုက်၏ အခန်းလေးရှေ့သို့ အရောက်မှာတော့ စိတ်မ
ကောင်းကြီးစွာပင် ဒေါ်ယုံတစ်ယောက် တသိမ့်သိမ့်ခိုခိုလိုက်မိ
တော့သည်။

“တော်ဝင်လေးရယ် အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာကွယ်၊ သားငယ်
လေးဆီကိုမှ ဒီလိုက်ကြမှာဆိုးကြီး ကျရောက်လာရတယ်လို့၊ ကံဆိုး
လိုက်တာ”

ငိုသံအက်အက်ကြီးနှင့် ဒေါ်ယုံ ငြီးငြူမိ၏။

တုန်ယင်သောလက်တွေကလည်း ခတ်ထားသော သော့
ခလောက်ကြီးတွေကို ဖွင့်ကာနေသည်။

သော့တွေအားလုံး ပွင့်သွားတော့မှ အခန်းတံခါးချပ်ကြီး
တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ကျွဲ။

“ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တာလား ဒေါ်ယုံ”

“ဟယ်...တော်ဝင်လေး၊ မင်း မင်း”

“ကျွန်တော့်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ ဒေါ်ယုံ”

“တော်ဝင်လေး”

“ဘာလဲ အံ့ဩနေတာလား ဒေါ်ယုံ”

“မင်း...မင်း”

“အဟွန်း...ကျွန်တော် တော်ဝင်ထိုက်အစစ်ပါ”

ဒေါ်ယုံ ဒီတစ်ခါတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ပင် မယုံ ကြည်နိုင်တော့ပါ။ ရှင်းသန့်တည်ကြည်နေသော တော်ဝင်ထိုက်ရဲ့ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး မိမိမျက်လုံးတွေကို မိမိမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပင် ဖြစ်နေရသည်။

“တော်ဝင်လေး မင်း...မင်း”

“ကျွန်တော်မရူးပါဘူး ဒေါ်ယုံ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သာ အခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ နေနေခဲ့တာပါ”

“ဟယ်”

“ရှေ့နေကြီးတွေ ရောက်လာကြပြီမဟုတ်လား ဒေါ်ယုံ”

“အေး...အေး ရောက်လာကြပြီကလေး”

“ကျွန်တော် ဆင်းတွေ့လိုက်ပါ့မယ် ဒေါ်ယုံ”

“အမလေး ကလေးရယ်၊ အဟီး ဟီး”

ဟောဗျာ။

ဒေါ်ယုံက သူ့ကိုဖက်ပြီး တအိးအိးနှင့် အသံထွက်ကာ အော်ငိုတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါ်ယုံ၊ ဒေါ်ယုံတို့အားလုံး စိတ်ပူအောင်လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်

တောင်းပန်ပါတယ်”

“အိး...အစ်...မ မလိုပါဘူးတော်ဝင်လေးရယ်၊ ဒေါ် ဒေါ်ယုံကို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး၊ အဟီး...ဟီး အခုလိုမြင်ရ တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီကလေးရယ်၊ အဟင့် ဟင့်”

ငိုသံတစ်ဝက်ရောလျက် ဝမ်းသာစကားဆိုနေရှာသော ဒေါ်ယုံကိုကြည့်ပြီး တော်ဝင်ထိုက်တစ်ယောက် စိတ်မကောင်းလေး ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

ဒေါ်ယုံဟာ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ တကယ့်သစ္စာရှိလှယုံကြီး ပါပဲ။

သူ့အပေါ်မှာလည်း တကယ့်သွေးသားရင်းတစ်ယောက်လို ပင် မှတ်ယူကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ သူ အခုလို မားမားမတ် မတ် ရပ်တည်နေနိုင်တာဟာ ဒေါ်ယုံရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေ ကြောင့်ပါပဲ။

ဒီနေ့ သူ့အသက်နှစ်ဆယ်တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့။

ဖေဖေ မေမေတို့ထားခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ်ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ဆက်ခံရယူရမယ့်နေ့ပဲ။ ဒီကနေ့ကိုရောက်လာဖို့ သူ စောင့်မျှော်နေ ခဲ့တာပါ။ အရာရာကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ အားတွေတင်းထားရတာပါ။

ခုတော့ သူ့မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရသော နေ့လေးက ချီးမြှင့်ခြင်းပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ချေပြီတည်း။

သူ အောက်ထပ်ကို ဆင်းရမည်။

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် သူထွက်အလာကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေကြမည့်သူတွေက ရှိနေသည်။ သူ့အလာကို မျှော်လင့်နေကြတာလေ။

အဓိက ကိုကိုစံမြန်းထိုက်ပါပဲ။

သူဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပေါ်ထွက်လာမလဲဆိုတာကို အဖြူမျက်နှာကြီးနဲ့ ကြိုဆိုဖို့ စောင့်မျှော်နေလိမ့်မယ်လေ။ ကိုကိုစံမြန်းထိုက်က စိတ္တဓမ္မဒောသတွေ ခံစားနေရတဲ့ ရူးကြောင်ကြောင်တစ်ယောက်ဆိုပြီး သူ့ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပဲ တွေးထင်ထားတာဆိုတော့ လုံ့လကို အလေးအနက်ထားမှာမဟုတ်ချေ။

သူမရူးဘူးဆိုတာသာသိရင် နေရာမှာတင် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး လဲသေသွားမလားပဲ။

အဟွန်း ခင်ဗျားရက်စက်လွန်းတယ် ကိုကိုစံမြန်းထိုက်ရယ်။

ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူကြီးပြင်းလာရတဲ့ သံယောဇဉ်တွေကိုမှမထောက် ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်သုဉ်းသွားအောင် သူ့စိမ်းဆန်ဆန်အတွေးနဲ့ တွန်းလှုံ့ဖို့ ကြံစည်ရက်တယ်ဗျာ။

“တော်ဝင်လေး”

“ဗျာ”

“ဘာကြောင့်လဲဟင်၊ ဘာကြောင့် အခုလိုဟန်ဆောင်နေတာလဲ၊ အားလုံးစိတ်ပူအောင် ဘာကြောင့်လုပ်ရတာလဲ တော်ဝင်လေးရယ်”

သူမဖြေမိပါ။

“တော်ဝင်လေး”

“ဗျာ”

“အောက်ထပ်ကိုဆင်းသွားတော့လေ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှေ့နေကြီးရောက်နေပြီ”

“ဪ...အင်း ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါ့မယ်”

တော်ဝင်ထိုက်တစ်ယောက် ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြကာ ရှေ့ကနေ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၂၂)

“ဟာ”

သားနားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး ဆီ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသော တော်ဝင်ထိုက်ကိုကြည့်ပြီး စံမြန်းထိုက်တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရ၏။

စောစောက အပျော်တွေနဲ့ စီးဝင်ကာ ပြုံးချိုနေသော မျက်နှာချောချောက အခုတော့ အပျက်ယွင်းကြီး ပျက်ယွင်းလျက်၊ အခြေအနေမှန်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်တာကြောင့် စိတ် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ဒေါသတွေ ရင်ထဲ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေရ တော့သည်။

“လာ မောင်တော်ဝင် ထိုက်၊ အခု လေးတင် ခဲ

မင်းအကြောင်းပြောနေကြတာ၊ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ စိတ်ထဲတောင် မကောင်းဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ် အန်ကယ်”

“ဟေ...ဪ အေး အေး ကောင်းတယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့ကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

တော်ဝင်ထိုက် အပြုံးနုနုလေးတွေနှင့် ခေါင်းလေးညိတ် အသိအမှတ်ပြုရင်း ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ပုံစံ က စိတ္တဇဝေဒနာသည်တစ်ယောက်နဲ့ လုံးလုံးမှမတူတာလေ။ ဒီတော့ ရှေ့နေကြီးလည်း စိတ်အေးသွားပုံရသည်။

“ကဲ အလုပ်ကိစ္စလို့ရပြီ အန်ကယ်”

“ကောင်းပြီ မောင်တော်ဝင် ထိုက်၊ အန်ကယ်က ကွယ်လွန်သူ ဦးကုဋေထိုက်ရဲ့ မှာကြားချက်အရ အမွေပစ္စည်းဥစ္စာ တွေကို မောင်တော်ဝင်ထိုက် အသက်နှစ်ဆယ်တင်းတင်း ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ အားလုံးကို လွှဲပေးဖို့ တာဝန်ယူထားတဲ့ ရှေ့နေကြီးပါ။ ဒါကြောင့် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံးကို သားဖြစ်သူ မောင်စံမြန်းထိုက် နဲ့ မောင်တော်ဝင်ထိုက်တို့အတွက် ဒီကနေ့ပဲ တရားဝင် လွှဲပြောင်း ပေးပါ့မယ်၊ အခုလက်ရှိနေတဲ့ တိုက်နဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေအားလုံး

သားအရင်းဖြစ်တဲ့ မောင်တော်ဝင်ထိုက် ပိုင်ဆိုင်စေရပါမယ်။ ပြီးတော့ ပြင်ဦးလွင်မှာရှိတဲ့ ကော်ဖီခြံ၊ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ မောင်စံမြန်းထိုက် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာနဲ့ အလုပ်ဆက်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း အဲဒါတွေအားလုံး မောင်တော်ဝင်ထိုက်တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်စေရပါမယ်။ ပြီးတော့ ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ငွေနဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေအားလုံး မောင်တော်ဝင်ထိုက်တစ်ဦးတည်းပဲ အပိုင်ရစေပါမယ်။ မောင်စံမြန်းထိုက်ကတော့ အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးစားထားတာမဟုတ်ပေမယ့် သားအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ သတ်မှတ်ပြီး သင်္ဃန်းကျွန်းက ခြံနဲ့ လုံးချင်းတိုက်ကိုပေးပြီး လက်ရှိစီးနေတဲ့ကားနဲ့ အပိုင်ရစေပါမယ်။ ကျန်တဲ့ကားသုံးစီးလုံး မောင်တော်ဝင်ထိုက်မှာမည်နဲ့ လွှဲပြောင်းပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ကဲဟောဒီမှာ စာချုပ်တွေ၊ လက်မှတ်ထိုးကြပါ။”

ရှေ့နေကြီးက စာရွက်စာတမ်းတွေကို သေသေချာချာ ဝေခြမ်းကာ ကိုကိုစံမြန်းထိုက်ကိုရော တော်ဝင်ထိုက်ကိုပါ ကမ်းပေး၏။ စာရွက်ကို လှမ်းမယူသေးဘဲ တော်ဝင်ထိုက်တစ်ယောက်ကိုကိုစံမြန်းထိုက်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကိုစံမြန်းထိုက်ရဲ့ မျက်နှာတွင် ရှက်ဒေါသရိပ်များ စွန်းထင်းကာ ရဲရဲနီစွာနေ၏။

“ရှေ့နေကြီး”

“ပြောလေ တော်ဝင်ထိုက်”

“အဲဒီအမွေပစ္စည်းတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒအရ ကိုကိုစံမြန်းထိုက်ကို လွှဲပြောင်းပေးလို့ရမလားဟင်”

“ဟေ”

“ဟာ”

“အို...တော်ဝင်လေး”

တော်ဝင်ထိုက် တောင်းဆိုမှုကြောင့် အားလုံးဆီက အာမေဇိုတ်သံ အသီးသီးထွက်လာသည့်အထိ အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

“ကျွန်တော်တကယ်ပြောတာပါ အန်ကယ်၊ အဲဒီအမွေတွေအားလုံး ကိုကိုစံမြန်းထိုက်မှာမည်နဲ့ပဲ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပါ”

“ညီလေး...မင်း မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဒါ ကလေးကစားတာမဟုတ်ဘူးကွ”

“တော်ဝင်သိပါတယ် ကိုကိုစံမြန်း၊ တော်ဝင် စနောက်အတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာပါ။ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့က သားနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုပဲ ခွဲခြားခွဲခြား တော်ဝင်စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုကိုစံမြန်းဟာ တော်ဝင်အစ်ကိုတစ်ယောက်ပါပဲ။

တော်ဝင် သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်စရာဆိုလို့ ကိုကိုပဲရှိခဲ့တာလေ။ ကိုကိုဟာ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ မွေးစားသားလား၊ သားအရင်းလားဆိုတာ မသိပေမယ့် ကိုကိုအပေါ်မှာထားခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေက ထုထည်ကြီးမားခဲ့ရတာပါ။ ကိုကိုကျောင်းကပြန်လာပြီဆိုတာနဲ့ တော်ဝင်ကို ကျောပိုးပြီး ပန်းခြံထဲ လျှောက်ပြတာတွေ၊ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း သရဲကြောက်တတ်တဲ့ တော်ဝင်ကို အတူတူညီစောင့်အိပ်ပေးတာတွေ၊ စီးပွားရေးတစ်ခုကို ပဲကြည့်ပြီး သားတွေအတွက် နွေးထွေးမှုနဲ့ ကြင်နာမှုကို မပေးစွမ်းနိုင်ဘဲ ပျက်ကွက်ချိန်မှာ ကိုကိုက တော်ဝင်ကို အရိပ်ကောင်းတစ်ခု လိုမိုးပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေ၊ အဲဒါတွေအားလုံး တော်ဝင်တစ်နေ့မှမမေ့ခဲ့ဘူး ကိုကို”

“တော်...တော်ဝင်ရယ်”

စံမြန်းထိုက်တစ်ယောက် မျက်ရည်ကြည်လေးများ ရစ်ဝဲကာ ငယ်စဉ်ကအကြောင်းလေးတွေကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း တိုးတိတ်စွာ ရင်ဖွင့်ပြနေသော တော်ဝင်ထိုက်ကိုကြည့်ပြီး ရင်တစ်ခုလုံး တဆစ်ဆစ် နှာကျင်နေရတော့သည်။

မှားပြီ။

သူ့အမှားကြီး မှားသွားချေပြီ။

မိမိရဲ့ ဘမဂျီ ဆွေမျိုးဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ အစွန်ပစ်ခဲ ကလေးတစ်ယောက်ကို သားသမီးအရင်းနှင့်မခြား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော မွေးစားမိခင်ကြီးနှင့် ဖခင်ကြီးတို့၏ ကော့နူးတရားကိုမှမထောက် အတ္တတစ်ခုကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး လောဘာတွေတက်ခဲ့မိသည်။

ကိုယ့်ဘဝကောင်းစားရေးကိုပဲ ရှေ့ရှုပြီး မကြံကောင်းမစည်ရာတွေ ကြံစည်ခဲ့မိ၏။

“တော်ဝင် ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ကိုကိုဟာ အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ကိုကိုကို ညီချစ်တယ်၊ ညီဘဝမှာ သွေးခွဲပြီးနေကြည့်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး၊ တဒင်္ဂမ္တန်ထူသွားတဲ့ အချစ်တစ်ခုကြောင့် ကိုကိုကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို မြင်မိသွားတဲ့ အမှားတစ်ခုကိုတောင် အခုအချိန်ထိ နောင်တရလို့မဆုံးသေးဘူးဗျာ”

“တော်ဝင် ညီလေးရယ်”

စံမြန်းထိုက် မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ပေါက် စီးကျလာရသည်။

ညီဖြစ်သူရဲ့စိတ်ထား ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုကို မြင်ရလေ စံမြန်းကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို နောင်တရလေလေ ဖြစ်နေ

သည်။

ကြည့်စမ်း သူ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင်ညှဉ်းရ

တာလဲ။

စိတ်ဓာတ်တွေ အောက်တန်းကျခဲ့တာလဲ။

တွေးမိတိုင်း သူ့ကိုယ်သူပင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ပင် ဖြစ်နေမိတော့သည်။

“ဟော်ဝင် ကိုကိုစိတ်ကို နားလည်နေတယ်၊ အမှောင်တွေဖုံးနေတဲ့ ကိုကိုအသိတရားတွေဟာ ထာဝရမတည်တံ့နိုင်ဘူးဆိုတာ တော်ဝင် ခံစားလို့ရနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အချိန်အတိုင်း အတာတစ်ခုကို တော်ဝင် စောင့်နေခဲ့တာ၊ ကိုကိုရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းသွားမယ့်တစ်နေ့ကို တော်ဝင် စောင့်မျှော်နေခဲ့တာလေ”

“ညီလေးရယ် မှားသွားပြီကွာ၊ ကိုကိုအရမ်း မှားသွားပြီ ညီလေးရယ်၊ အမှိုက်မဲဆုံး အလုပ်တွေကို ကိုကိုလုပ်ခဲ့မိတယ်ကွာ၊ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ညီလေးရယ်၊ ကိုကိုလုပ်ရပ်တွေအားလုံးဟာ မင်းလုံးဝခွင့်လွှတ်ချင်စရာမကောင်းအောင်ပဲ ကြီးမားခဲ့တာပါကွာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အတ္တတွေ၊ လောဘတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုတွေနဲ့ ညီလေးရဲ့ဘဝကို နင်းချေဖို့အထိ ရူးရှူးမိုက်မိုက် ကိုကို ကြံစည်ခဲ့တာပါ၊ ကိုကိုလေ ကိုကို”

စံမြန်းထိုက် ရှေ့ဆက်ပြောနိုင်စွမ်းမရှိစွာ နေရာလေးကနေ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

“ထိုင်ပါ ကိုကို၊ ထွက်မသွားပါနဲ့၊ ဘယ်ကိုမှ ပုန်းရှောင်ပြီး ထွက်မပြေးပါနဲ့၊ ညီအတွက် ကိုကိုမရှိရင် မဖြစ်ပါဘူးကိုကို၊ ညီအပေါ် ညှာတာတဲ့ကိုကိုကိုလည်း ညီ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူး၊ ညီဘဝမှာ ပြေးကြည့်စရာဆွေမျိုးဆိုလို့ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပါ၊ ဒါကြောင့် ညီ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အပိုင်နိုင်ဆုံး ချုပ်စဲခဲ့တာပါ၊ ယူပါ ကိုကို၊ ကိုကိုလိုချင်တဲ့ အမွေတွေအားလုံး ကိုကိုယူပါ၊ ဒါပေမယ့် ညီအနားကနေတော့ ခွဲခွာမသွားပါနဲ့ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုဆီက အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုနဲ့ နွေးထွေးကြင်နာမှုကို ညီရတယ်ဆိုရင်ပဲ အရာအားလုံးနဲ့ လဲလှယ်ရ ကျိုးနပ်ပါပြီ ကိုကိုရယ်”

စံမြန်းထိုက် ခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင်ပင် ခါယမ်း ပစ်လိုက်မိသည်။

“ကိုကိုလက်မခံနိုင်ဘူး ညီ၊ အရင်ကအမှားတွေနဲ့တောင် ကိုကို အရမ်းရှက်ပြီး လိပ်ပြာမသန်ဖြစ်နေပါပြီ၊ အခု ညီအမွေတွေကို ရယူပြီး ပျော်ပျော်ကြီးဆက်နေဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုကိုလောက် လူမဆန်တဲ့လူမျိုး ဟောဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ရှိမယ်လို့တောင်

မထင်တော့ဘူးကွာ”

ကိုကိုစံမြန်းရယ်။

ညီ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။

ညီ ကျေနပ်ပါတယ်။

ညီအပေါ်မှာထားတဲ့ ကိုကိုရဲ့စိတ်တွေ အခုလို ပြောင်းလဲ သွားတဲ့အတွက် ညီ အရမ်းကို ကျေနပ်ဝမ်းသာမဆုံးတော့ပါဘူး ကိုကိုစံမြန်းရယ်။

ညီ သိနေပါတယ်။

အတ္တတွေ၊ လောဘတွေရဲ့အောက်က အဖြူရောင်ခြယ်တဲ့ ကိုကိုရဲ့ ချစ်ခြင်းလေးတွေကို ညီ မြင်နေရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ညီ ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပါ။ ကိုကိုဟာ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ပြောင်းလဲလာမှာပါဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်တစ်ခုနဲ့ နောက်ထပ်အမှား တွေ ထပ်မလုပ်မိအောင် စိတ္တဇဝေဒနာသည်တစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ပြီး ညီနေပြခဲ့တာပေါ့။

လောကမှာ ငွေထက် အရေးကြီးတာတွေ အများကြီးပါ ကိုကိုရယ်။ အဲဒါကို ကိုကိုခေါင်းထဲ ခွဲမြဲနေအောင် မှတ်ထားလိုက် စမ်းပါဗျာ။ ဒါမှ ကိုကိုရင်ထဲက ခံစားချက်တွေအားလုံး ဖြူပြီးသန့်စင် သွားမှာ။

“ရှေ့နေကြီး”

“ပြောပါ မောင်စံမြန်းထိုက်”

“ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး ညီနာမည်နဲ့ပဲ ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး နောင်တတွေမရချင်တော့လို့ပါ ရှေ့နေကြီး ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါနော်”

“ကိုကို”

“ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့ညီ။ ကိုကိုကိုချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုကိုစကားကို နားထောင်ပါ”

ကိုကိုရယ်။

တော်ဝင်ထိုက်တစ်ယောက် အစ်ကိုဖြစ်သူကို မော့ကြည့် ကာ မျက်ရည်များကြားမှ ကြည်နူးစွာပင် ပြုံးပြလိုက်မိပါတော့ သည်။

အရင်ကလို ပြန်နေဖို့သာ အားပေးခဲ့သည်။ အမေ ဈေးထွက်တော့ သွန်းဆစ်ကို မလိုက်ခိုင်းပေ။ အိမ်မှာပဲ အနည်းယူဦးဆိုကာ ထားခဲ့သည်။

တစ်ယောက်တည်းရှိနေတော့ ပိုပြီး အထီးကျန်လာ၏။
မောင့်ကို သတိတွေရနေမိသည်။
မောင့်ကို မေ့ပျောက်သွားဖို့ သူမကြိုးစားနေမိ၏။
အမေက အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါဆိုသော်လည်း သွန်းဆစ် အနားမယူပါ။ အိမ်အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖိလုပ်နေမိသည်။

မောင်။
သွန်းဆစ်ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေက ရှာရှာပွေ့ပွေ့ သိပ်ချစ်မိသွားတဲ့ စိတ္တဓဝေဒနာသည် မောင့်ကို အချိန်တိုင်း သတိရနေတာ မို့ သတိမရအောင် အိမ်အလုပ်တွေ ဖိလုပ်ပြီး မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေမိသည်။

အလုပ်လုပ်တာလုပ်တာ သတိရတာက ရတာပါပဲ။
သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ အိပ်မက်တစ်ခုမှမဟုတ်တာ။
ဘာလုပ်ရမလဲ။
သွန်းဆစ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

အခန်း (၂၃)

အလုပ်ကနေ ထုတ်ခံလိုက်ရပြီမို့ သွန်းဆစ်တစ်ယောက် သူမအိမ်လေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေရသည်။ လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းမှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထိုင်းမိုင်းကာ ငိုငင်တွေတွေလေး ထိုင်နေမိ၏။

မောင်လေးနဲ့ ညီမလေး ကျောင်းသွားပြီမို့ အိမ်လေးထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း အိမ်စောင့်အဖြစ် ကျန်နေရ၏။ အမေကို သူမရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး အမှန်အတိုင်း ပြောပြမိသည်။

အမေကတော့ စိတ်မဆိုးပါဘူး။
သွန်းဆစ်ကိုလည်း အပြစ်မတင်ချေ။
ကံတရားကြောင့်ပဲဟုသာ အပြစ်ဖို့၍ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်

သူမကို မလာမချင်း အခန်းနံရံထောင့်လေးကို ကျောစို
ပြီး စောင့်မျှော်နေရာမည့် မောင့်ဂုံစံလေးကို မြင်ယောင်ကာ နေရာ
ကနေ ချက်ချင်းထပြေးသွားချင်စိတ်တွေပင် ဖြစ်နေရတော့သည်။

သတိရလိုက်တာ မောင်ရယ်။

သွန်းဆစ် မောင့်ကို သတိရလိုက်တာ။

သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တာ
မဟုတ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ မောင့်ကိုမှ တမ်းတမ်းတတ ချစ်နေမိတဲ့
အချစ်တွေကို ဘယ်လို ရပ်တန့်တားဆီးရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ
ဘူးကွယ်။

သွန်းဆစ် အရမ်းရူးတာပဲနော်။

မောင်ချစ်ခဲ့တာ စုစီလေး။

သွန်းဆစ်ကို မဟုတ်ပါဘူး။

မောင့်အသိစိတ်ထဲမှာရော မသိစိတ်မှာ စွဲထင်နေခဲ့တာ
စုစီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပါ။

ဒါပေမယ့် သွန်းဆစ် မောင့်ကို နားလည်ပေးလို့ရနေတယ်
မောင်။

ဆိုင်သူရှိပြီးသား နှလုံးသားတစ်ခုမှာ ကိုယ့်အတွက်များ
နေရာလွတ်လေးကစ်ခု ရှိဦးမလားဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုလေးတွေနဲ့

မောင့်ရင်ခွင်လေးထဲမှာ နားခိုချင်တဲ့ သွန်းဆစ်ကို မောင် အပြစ်
မတင်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်။

သွန်းဆစ်ဘဝမှာ အရင်းနှီးဆုံးနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေခဲ့တဲ့
သူစိမ်းယောက်ျားလေးဆိုလို့ မောင်တစ်ယောက်တည်းရှိခဲ့တာမို့
သွန်းဆစ်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို မောင်နားလည်ပေးပါနော်။

သွန်းဆစ် သိပ်ချစ်မိသွားလို့ပါ။

သွန်းဆစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါမောင်ရယ်။

“မမသွန်းဆစ်၊ မမသွန်းဆစ်”

ဟင်။

အိမ်ပေါက်ဝလေးဆီက ခေါ်သံကြောင့် တစ်ယောက်
တည်း ဝမ်းနည်းအားငယ်စွာ ငှူငှူလေးထိုင်နေမိသော သွန်းဆစ်
ခေါင်းလေးမော့ကာ အပြင်ဘက်ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“မမသွန်းဆစ်”

“လာလေ ဖိုးသား၊ မမ ရှိတယ်”

သူမရဲ့ထူးသံကြောင့် ဖိုးသား ခြံထဲဝင်လာ၏။

“မမသွန်းဆစ်တို့အိမ်ကို မသိဘူးဆိုလို့ သားလိုက်ပြတာ၊
ဟိုမှာဧည့်သည်”

ဖိုးသားက အနောက်ဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးလေး ထိုးပြတာ

မို့ သူမဆီလာသော ဧည့်သည်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဦးစံမြန်းထိုက် ဖြစ်နေ၏။

“ဟင်...ဦးစံမြန်းထိုက်”

“ဟုတ်တယ် သွန်းဆစ်၊ ကိုယ်ပဲ”

“ဘာ...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်၊ ဦးစံမြန်းထိုက်”

သူမ အိမ်လေးပေါ်ကနေ ကပျာကယာ ဆင်းကာမေးမိ၏။

သူမစိတ်တွေ အလုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားနေရသည်။ မောင့်

အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိသောစိတ်ကြောင့် သူမရဲ့ အသိတရားတွေပင် အားလုံးလွင့်ပျောက်သွားရ၏။

“ကိုယ့်ကို အိမ်ထဲတောင် ပေးဝင်မခိုင်းတော့ဘူးလား ဟင် သွန်းဆစ်”

“ရှင်...အို ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီးနော် ဦးစံမြန်းထိုက်၊ သွန်းဆစ် စိတ်တွေလောသွားလို့ပါ၊ အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး ဦးစံမြန်းထိုက်”

သူမ ကပျာကယာ တောင်းပန်ပြီး အိမ်လေးပေါ် ဦးဆောင်တက်ကာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ ဦးစံမြန်းထိုက်”

သွန်းဆစ် သင်ဖြူးဖျာလေးခင်ပေးလိုက်၏။

“ကိုယ်ရောက်လာလို့ အရမ်းစိုးရိမ်သွားလားဟင် သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“တော်ဝင်ထိုက်အတွက် မင်း အရမ်းစိတ်ပူသွားတယ် မဟုတ်လား”

သွန်းဆစ် မဖြေမိပါ။

ဦးစံမြန်းထိုက် ပြောသလိုပဲ ကိုတော်ဝင်ထိုက်အတွက် သူမ အရမ်းကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားတာလေ။ ဒါကို ဟန်ဆောင် လိမ်ညာမှုတွေနဲ့ မဖုံးကွယ်ချင်ပါဘူး။

“သွန်းဆစ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဦးစံမြန်းထိုက်”

“မင်း အလုပ်ပြန်ဆင်းပေးနိုင်မလားဟင်”

“ရှင်”

“အရင်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေအားလုံးအတွက် ကိုယ် မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ် သွန်းဆစ်၊ ကိုယ့်ရဲ့အတ္တနဲ့လောကတွေ ကြောင့် ကိုယ် အမှားတွေတော်တော်များများ လုပ်ခဲ့မိပါတယ်၊ ဥပမာ မင်းကို အလုပ်ကနေ ထုတ်ခဲ့မိတာကိုပေါ့”

“ကျွန်...ကျွန်မ”

“တော်ဝင်ကို မင်း ဒီအတိုင်းပစ်ထားရက်သလားဟင် သွန်းဆစ်”

ဟင်အင်း ပစ်မထားရက်ပါဘူး။

သွန်းဆစ် ဒီလောက်ချစ်တဲ့သူကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပစ်ထားရက်ပါ့မလဲ ဦးစံမြန်းထိုက်ရယ်။ ရှင်မို့လို့ ဒီမေးခွန်းမျိုးကို မေးရက်တယ်နော်။ သွန်းဆစ်ရင်ထဲ ရှင်ဝင်ကြည့်ပါဦး။ ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲအက်နေတာကို ရှင်တွေ့ရ လိမ့်မယ် ဦးစံမြန်းထိုက်။

ဒါပေမယ့် သွန်းဆစ် အလုပ်ပြန်မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

ကိုတော်ဝင်ထိုက် အနားကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မသွား နိုင်ပါဘူး။ မရှိဆင်းရဲသားဆိုပြီး ချိုးနှိမ်တဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မာနကို နောက်ထပ်စော်ကားခံရတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင် တော့ဘူးသိလား။

“သွန်းဆစ်”

“ကျွန်မ အလုပ်ပြန်မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးစံမြန်းထိုက်၊ သူ့ဆီကို ထပ်မသွားနိုင် ပါဘူး။ ဦးစံမြန်းထိုက် ငွေတွေ ဘယ်လောက်ပဲပုံပေးပြီး အလုပ်

ခန့်ခန့် ကျွန်မ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သွန်းဆစ်၊ ဘာကြောင့် အခုလို အပြတ်သားဆုံး ငြင်းပစ်လိုက်ရတာလဲ”

“အချစ်ကြောင့်ပါ ဦးစံမြန်းထိုက်”

“ဟေ”

“အဖြူရောင်ခြယ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကြောင့်ပါ”

“ဟာကွာ”

စံမြန်းထိုက်တစ်ယောက် သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရဲ့စကားကြောင့် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲပင် ဟာတက်သွားရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးစံမြန်းထိုက်၊ ကျွန်မရင်ထဲက ဖြူစင် သန့်ရှင်းတဲ့ အချစ်တွေကြောင့်ပါပဲ။ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမထားဘဲ သူ့ကိုမှ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိသွားတဲ့အတွက် သူ့အနားကို ပြန်သွား တယ်ဆိုရင်တောင် ဘာငွေကြေး၊ ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မလိုချင်ပါ ဘူး။ ဘီးသီးသန့်သန့်လေးပဲ စိတ်ခံစားမှုအတိုင်းပဲ သွားချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရမ်းချမ်းသာလွန်းတဲ့ ကိုတော်ဝင်ထိုက်အနားကို ရောက် အောင် ပြန်သွားဖို့ဆိုတာ ကျွန်မအတွက်တော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်မလာ နိုင်တော့ပါဘူးရှင်”

သွန်းဆစ်ရယ်။

ပြတ်သားလှချည်လားကွာ။

မင်းဟာ စုစီနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူပေမယ့် ခံယူချက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ သူမတူလောက်အောင်ပဲ ကွာခြားလှချည်လား။

ကိုယ်အကြည့်မှားခဲ့ပါတယ် သွန်းဆစ်ရယ်။

ကိုယ့်စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး မင်းအပေါ်မှာ သံသယစိတ်တွေ ထားခဲ့မိပါတယ်ကွာ။ တော်ဝင်ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မက်မောနေတယ်လို့ မြင်မိတယ်လေ။ အဲဒါ ကိုယ်သိပ်မှားတာပဲ သွန်းဆစ်ရယ်။

“မင်း တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး သွန်းဆစ်ရယ်၊ တကယ်တမ်း မှားခဲ့တာက ကိုယ်ပါပဲ၊ ကိုယ်က မင်းအပေါ်မှာ ရော ညီလေးတော်ဝင်ထိုက်အပေါ်မှာရော အမှားတွေအများကြီး ကျူးလွန်ခဲ့တာပါကွာ၊ ကိုယ်နောင်တတွေ ရနေပါပြီ သွန်းဆစ်ရယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ်တောင်းပန်ပါ့မယ်”

“အို...မဟုတ်တာ ဦးစံမြန်းထိုက်ရယ်၊ သွန်းဆစ်ကို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး၊ ဦးစံမြန်းထိုက် မမှားပါဘူး၊ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ကြုံတွေ့လိုက်ရင် လူတိုင်း ယုံကြည်မှုတွေကင်းပြီး သံသယဝင်ကြမှာပါပဲ၊ ဦးစံမြန်းထိုက်ကို သွန်းဆစ် နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ လိပ်ပြာ မလုံတော့လို့ပါ၊ ဒါကြောင့် ကိုတော်ဝင်ထိုက်ဆီကို ပြန်မသွားချင်

တော့တာပါ ဦးစံမြန်းထိုက်ရယ်”

သွန်းဆစ် တကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာပါ။

ကိုတော်ဝင်ထိုက်ဆီကို သေလောက်အောင် သွားချင်နေပေမယ့် သူ့နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေတဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းတွေကြောင့် သူမရဲ့မသိစိတ်က ဆွဲခေါ်မှုကို အသိတရားတွေနှင့် ထိန်းချုပ်တားဆီး ကန့်သတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါမောင်။

မောင့်ကိုသိပ်ချစ်ပြီး မောင့်ကို သေလောက်အောင် တွေ့ချင်နေပေမယ့် မရှိခိုးနိုးဆိုတဲ့ သံသယမျိုး အဝင်ခံရတာတော့ သွန်းဆစ် မခံနိုင်ပါဘူး။ မောင့်ဆီကို သွန်းဆစ် လုံးဝလာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူးမောင်။

“သွန်းဆစ်”

“ရှင်”

“တော်ဝင်ထိုက်ကို မင်းချစ်တယ်ဆို”

“ရှင်”

“စုစီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်နေမှန်းသိသိကြီးနဲ့တောင် မင်းဘက်က အဖြည့်ခံနလုံးသားတွေနဲ့ ပေးဆပ်ပြီး ချစ်နေခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လားဟင်၊ အခု သူတကယ်ချစ်တာ စုစီမဟုတ်ပါဘူး

သွန်းဆစ်၊ သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုချစ်တာပါ။ သူဟာ မင်းထင်ထားသလို စိတ္တဇဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့လူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်သာ သူဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပါ။”

“ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် သွန်းဆစ်၊ ကိုယ့်ကြောင့်၊ ကိုယ့်ရဲ့ လောဘကြောင့် သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုမှာစိုးပြီး စူစီကို စွဲလမ်းသယောင်နဲ့ သူ့ရူးချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပါ။ သူ့အနားကို နောက်တစ်ကြိမ် မင်းကိုပို့တော့ သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်သူလားဆိုတဲ့ သံသယစိတ်လေးနဲ့ စိုးကြောက်နေမိပေမယ့် သူ့နှလုံးသားတွေမှာတော့ မင်းကို မချစ်ဘဲမနေနိုင်ခဲ့ပါဘူး သွန်းဆစ်ရယ်”

“အို...ဒါ ဒါဆို သူ သူက အားလုံးကိုသိနေတာပေါ့နော်”

“သိနေတာပေါ့ သွန်းဆစ်ရယ်၊ ဒါကြောင့် သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ့် အမွေအနှစ်တွေအားလုံး အလိုလောဘကြီးတဲ့ ကိုယ့်ကို အားလုံးပုံပေးဖို့ ညီလေးဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပေါ့ကွာ”

နားလည်လိုက်ပါပြီ။

ဒီလောက်ဆို သွန်းဆစ် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

“သူလိုချင်တာ အဖြူရောင်ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်ခုထဲပါ။ ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မမျှော်ကိုးတဲ့ အဖြူရောင်ခြယ်တဲ့ ချစ်ခြင်းလေးတွေကိုပါ။ အဲဒီအချစ်ကို ပေးစွမ်းနိုင်သူဆိုလို့ သွန်းဆစ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပဲရှိတာပါကွာ”

“မောင်ရော ဦးစံမြန်းထိုက်၊ မောင် မောင်ဘယ်မှာလဲ၊ သွန်းဆစ် မောင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်”

“မောင်ဒီမှာပါ သွန်းဆစ်”

အို။

သူမ ဦးစံမြန်းထိုက်ကို အသည်းအသန်လေး မေးနေစဉ် သူမနောက်ကျောဘက်ဆီမှ အသံလေးပြုကာ သူမရဲ့အိမ်လေးပေါ်သို့ နူးညံ့ညင်သာသော ခြေလှမ်းလေးများနှင့် ပြုံးပြုံးကြီးတက်လာတဲ့ မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သွန်းဆစ် မျက်ဝန်းအိမ်လေးထဲတွင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်လွန်းသော မျက်ရည်ကြည်လေးများ စိမ့်ခနဲငုတ်တက်လာပြီး ထိုမျက်ရည်လေးများသည် ပါးပြင်လေးကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကြမ်းပြင်ထက်သို့ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျသွား၏။

“သွန်းဆစ်”

“မောင်ရယ်”

သူမ မောင့်ရင်ခွင်အတွင်းသို့ ခိုင်ခံ့ကာ တသိမ့်သိမ့် ဝိုဏ်း
လိုက်မိပါတော့သည်။

သွန်းဆစ် သိလိုက်ပါပြီ။

လောကမှာ ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းတွေထက် နွေးထွေး
ကြင်နာတတ်သော အဖြူရောင်ခြယ်သည့် ချစ်ခြင်းလေးတွေကသာ
လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ ရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့အတွက် အလိုအပ်ဆုံး
သော အချက်တစ်ချက်ဆိုတာကို သွန်းဆစ် ကောင်းကောင်းကြီး
နားလည်လိုက်ချေပြီတည်း။

ဦးစံမြန်းထိုက်က အလိုက်သိစွာပင် အိမ်လေးပေါ်ကနေ
ပြန်ဆင်းသွားသည်။

သွန်းဆစ်ကတော့ နွေးမြတဲ့မောင့်ရင်ခွင်မှာ နားခိုလျက်။

“သွန်းဆစ်”

“မောင်”

“တကယ်တော့ မောင် စူစီကို မချစ်ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ စူစီ
ဟာ ကိုကိုအခိုင်းခံတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် မောင်မချစ်ခဲ့ပါ
ဘူး၊ မောင့်အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်မှာစိုးရိမ်လို့သာ မောင်
ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို သွန်းဆစ်ကရော ဦးစံမြန်းထိုက်ခေါ်သွင်းလာတဲ့

အခိုင်းခံတစ်ယောက်ပဲလေ”

သွန်းဆစ် သိလိုစောကလေးနှင့်မေးတော့ မောင်က
သက်ပြင်းလေးငွေငွေကို ကြိတ်ချလိုက်ပြီး...

“အဲဒါကြောင့် မောင့်ရင်တွေ့နာကျင်ခဲ့ရတာပေါ့ သွန်းဆစ်
ရယ်၊ မောင့်အပေါ် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကျလာမယ့် အန္တရာယ်
တစ်ခုလားဆိုပြီး စိုးကြောက်နေမိပေမယ့် ရင်ထဲကနေ နှင့်နှင့်သည်း
သည်း ချစ်သွားခဲ့တဲ့အတွက် မောင့်စိတ်ထဲမှာ သွန်းဆစ်အလိုကျ
နေပေးလိုက်ဖို့ပဲ မျက်စိမှိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ”

“မောင်ရယ်”

“ဒါပေမယ့် သွန်းဆစ်က မောင်ထင်ထားသလိုမဟုတ်ဘူး
လေ၊ မောင့်ကို အမှန်တကယ်ပဲ ချစ်ခဲ့တာကိုသိလိုက်တော့ အချစ်
ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံရမှာ မောင် သေလောက်ကြောက်သွားခဲ့ရ
တယ်၊ ဘာမက်မောမှု၊ ရလို့မှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိတဲ့ အဖြူရောင်ခြယ်
တဲ့ ချစ်ခြင်းလေးတွေနဲ့ ချစ်ခဲ့တဲ့ချစ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး
ဝေးရမှာ ကြောက်လာတယ် သွန်းဆစ်ရယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်
သွန်းဆစ်ရှိတဲ့နေရာလေးကို မရောက်ရောက်အောင် လိုက်လာခဲ့တာ
ပါ၊ မောင့်ကို နှင်မထုတ်ပါနဲ့နော်၊ ဘဝတစ်သက်တာလုံး မခွဲမခွာ
နဲ့ အနားမှာနေခွင့်ပြုပါ သွန်းဆစ်ရယ်”

မောင်ရယ်။

သွန်းဆစ် ရှင့်ကို နှင်မထုတ်ရက်ပါဘူး။

ရှင့်ကို...

သွန်းဆစ် ဘယ်လောက်ထိ ချစ်သလဲဆိုတာ သွန်းဆစ်
ကိုယ် သွန်းဆစ် အသိဆုံးပါ။

ဒါကြောင့်...

သွန်းဆစ်လေ မောင်နဲ့အတူ ဘဝတစ်သက်တာလုံး
ဘယ်တော့မှ မခွဲဘဲ အနားမှာပဲ နေခွင့်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ
မောင်ရယ်။

ဒါဆို မောင်ကျေနပ်ပါတော့နော်။

ရှင်သန်သံလုပ်သရွေ့ အပြည့်စုံတတ်နေမယ်

ရှင်မြတ်နိုး